ANUL V. — Nr. 231 SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ" 2 IULIE 1931

REALITATEA ilustrată

DESCHIDEREA PARLAMENTULUI. — Regele Carol, Marele Voevod Mihai și Principele Nicolae, plecând dela Palatul Regal.

Foto I. Berman-„Realitatea"

PREȚUL 10 LEI

ZEUL furtunii

AM CĂLĂTORIT dela Coreea spre Japonia, pe vasul prietenului meu Yokogi, ca invitat și medic. Căpitanul Yokogi era bolnav și credea că va muri.

— „Boala dumitale" i-am spus eu, „e numai o febră și aceasta nu înseamnă o boală pentru dumneata. Sângele îți fierbe puțin în vine și atâta tot. Mâine vei fi iarăș sănătos".

Totuș prietenul meu Yokogi surâse misterios și tăcu. El nu contrazicea pe nimeni, nu se certa cu nimeni, pentrucă era bun și îngăduitor ca toți discipolii lui Budha. El poseda numai un vas comercial și o inimă generoasă. Am aprins lampa. O lumină verde cenușie se cernea prin hârtia creponată a lampionului, pe care se mai puteau recunoaște semnele sfinte. Vechiu ca pământul era acest lampadar, care a supraviețuit furtuni nenumărate dealungul anilor. Umbrele crucii lui Budha oscilau în cabină ca niște păianjeni și goniau lumina verde mată într'un dute-vino neîncetat.

Obake este spiritul nopților japoneze. Cel mai temut duh al umbrelor.

Examinez figura căpitanului Yokogi care zâmbește. El își dă seama de eforturile mele. Surâsul său mă doare. N'am cunoscut în Europa niciodată un astfel de surâs. In patria mea oamenii zâmbesc, arătându-și dinții ca și strămoșii lor deacum douăzeci de mii de ani. Dacă Budha ar putea salva și rânjetul nostru!

Unde am văzut eu pentru prima oară acest surâs asiatic, într'un loc dubios, în prea cinstita Europă?

Nu, în Kamatipura, la fetele din Madras. Acest
au fost timpurile mele cele mai frumoase. An
mei cei mai poetici. In Anglia cu siguranță
m'ar fi crucificat. Oh, amintirile mele!

Ele stăteau pe acoperișuri și cântau, până câ
vocea lor copilărească se împlinea. După săpt
mâni de continue exerciții, vocile lor deveniau m
ture, așa că puteau cânta în fața bărbaților. Adân
și pline erau vocile lor, și surâdeau ca întrea
Asie.

L-am întrebat pe Yokogi de când suferea
febră ?

— „Okori-chocho", murmură Yokogi. Intrupar
duhului care-i dăduse febra injectând-o în sânge
său, era ca un fluture puternic aproape o pasăr
de mărimea unei Colibri.

Yokogi începu să-mi povestească: „cum bufn
țele își strigau sinistrul lor „,uuuuhuuuu" ascuț
ca o locomotivă care fluera, când fluturele p
trunse în cameră. Din acea noapte căpitanul me
căpătase friguri.

Eu n'am văzut acest fluture de noapte, dar Yo-
kogi a avut în mâna sa această molie japoneză, t
tanică, puternică și sinistră, care aduce moartea.

Biet popor de copii! Pe tine te obsedează și a-
tăzi viziunile strămoșilor tăi. Tu crezi în gânda
cari mănâncă ochii oamenilor, în păsări care ince-
diază casele, în crisalide care reînviează, în bro
ște sfinte, în fluturi cari aduc febră, în pisici ca

Dansul lor ritmic farmecă..

n'au plâns la moartea lui Budha și sun
blestemate. Peste tot locul numai sp
rite. Numai în marele spirit al propri
tale umbre nu crezi.

Triste se tânguesc luminile și umbrel
lampionului, în cabina inundată par'c
de un mister necunoscut mie.

— „Yokogi, eu cred că dacă ar bat
vântul puțin mai tare, te-ai simți mai bine. Tu-mi ascunzi ceva, o sufe
rință mare, pe care nu o pot pricepe, pentrucă sunt un drac din cealalt
parte a Oceanului. Oamenii cari mănâncă carne și oamenii cari mănânc
numai plante nu se pot înțelege. Eu mă bucur de tăcerea vântului, car
mă ține în marea albastră a Coreei, tu însă te 'nbolnăvești pentru acela
motiv. Atât timp cât vântul făcea vasul tău să înainteze, erai sănătos.
doua zi din luna a șaptea am plecat și opt zile ne-a dus vântul pest
mare. Liniștea te-a îmbolnăvit. Incărcăturei tale de cărbuni însă, nu-
pricinuește nici o pagubă, dacă vom ajunge cu o zi mai devreme sau ma
târziu.

Când vântul ți-era prielnic, erai atât de mulțumit, încât să-mi istor-
sești fel de fel de lucruri când luam ceaiul împreună.

De dragoni care se prăvălesc în prăpăstii fără fund, de călugări ca
au un al treilea ochiu în tonsura lor, de spiritele pădurilor cu gura î
frunte, spirite, care mănâcă copii mici, de femei bătrâne care fură spiri-

Lighioana intrase pe fereastră și se repezise lacomă asupra căpitanului, care se feri înlături, îngrozit...

tele copiilor la fluviul morților și de Emma, teribilul vostru zeu al morții. Voiu uita aceste povești tot așa de puțin ca și aroma ceaiului tău și a ridichilor de Daikon, pe care le-am mâncat atât de des împreună. Nu te-am înțeles niciodată pe tine, și nici surâsul tău copilăresc. Probabil că nici tu n'ai înțeles niciodată vorbele mele. Pe mine nu mă obsedează spiritele; pe mine mă 'mpinge peste mări numai sângele meu, propriul meu destin. Nu mai pot să sufăr pământul. Simt că mor când văd în Europa acel surâs bleg și fără expresie.

Capul zeului vostru Emma, din contra, este o figură a lui Budha. Și cine ar putea privi mai mult de șapte secunde înfățișarea îngrozitoare a lui Emma? Și acum am adevărate comoții când îmi amintesc momentul în care preoții ridicau lampioanele și desvăluiau în plină noapte pe zeul morții. Eu nu cred în spiritele voastre, Yokogi. Mâine va veni un vânt, o furtună, poate chiar un Taifun și tu vei fi iar sănătos.

Vom pieri amândoi, dar eu nu te voiu lăsa să mori singur.

Ce glume copilărești faci tu cu spiritele tale, Yokogi, că tremuri ca un șoarece în capcană. Nu avem noi pe bord o pisică cu trei culori, care alungă toate spiritele rele? Increde-te în destinul tău, căpitane Yokogi!".

„...și tromba se apropia de noi cu o viteză fantastică, amenințând să ne înghită, să ne acopere cu totul...

In acest timp căpitanul vru să-mi vorbească.

— „Ce vrei tu, copilul meu, Cum?"

Prietenul meu se ridică și mai mult într'un tremur spasmotic de buze și spuse:

— „Cele trei zile ale lui Bon!"

— „Cum? Nu te 'nțeleg. Ți-e frică că n'ai să poți lua parte la serbarea voastră națională? Ce sunt cele trei zile ale lui Bon? Nu surâde Yokogi. Spune mai bine ce sunt cele trei zile ale lui Bon? Tu știi că eu sunt un drac din partea cealaltă a oceanului. Te voiu înțelege, căci o vreau din tot sufletul. Voi crede în fluturele care aduce febră dacă-mi spui ce sunt cele trei zile ale lui Bon. Vrei să-ți dau Sake, chinină, sau opium? Iți dau ce vrei tu, doar nu vei mai surâde astfel căci începe să-mi fie teamă. Surâsul tă mă 'ngrozește".

„Eu dacă aș fi în locul dv. n'aș trage cu revolverul în peștele acesta..."

Yokogi răspunse cu vorbe întretăiate:

— „Morții se ridică ca adevărați uriași!"

— „Care morți? Ți-am mai spus, surâsul tău mă 'ngrozește. Buzele mele vor deveni reci ca ghiața și iată încep să bâlbâi, dacă n'ai să-mi spui ce sunt cele trei zile ale lui Bon".

Yokogi răspunse tremurând:

— „Ziua treisprezecea, a paisprezecea și a cincisprezecea a lunei noastre".

— „Buzele tale sunt ca bucăți de ghiață. Vezi oare vre-un spirit? Te torturează vre-un duh rău, care te face să tremuri așa? Te rog spune-mi. Tu știi că eu am început să cred în metempsihoză și evit mâncărurile necurate. Eu prețuesc orezul care este preparat fără carne de animale. Nu crezi în sinceritatea mea? Să-ți jur pe răsbunarea lui Emma?"

Yokogi vorbi ca scuturat de friguri:

— „In ziua a șaisprezecea nu vom fi acasă".

— „Desigur că nu; apele Coreei sunt prea mari. Totuș au fost destule zile când n'am fost acasă și surâsul tău nu era așa de groaznic. Iată, beau în sănătatea ta; pentru însănătoșirea ta.

Yokogi se ambiționase însă să nu-mi desvăluie secretul celor trei zile ale lui Bon. M'am dus atunci la Fusaichi pe care-l știam lipsit de superstiții și l-am întrebat ce semnificații misterioase au aceste trei zile ale lui Bon. Cu acelaș surâs enigmatic. Fusaichi îmi răspuse:

— „Poimâine încep zilele lui Budha. Adică mai bine zis ale morților lui Budha. Timp de trei zile, marea va fi traversată ca o șosea, de spiritele care se'ntorc înapoi în Nirvana".

— „Dece vă e însă așa frică de aceste spirite? Ce ne pot face ele în drumul lor spre Nirvana. Oamenii vii sunt periculoși, dar morții nici nu mușcă, nici nu o-

moară așa după cum propria ta umbră nu face nimic corpului tău.

— „Nouă nu ne este frică de spiritele lui Budha, dar în a șaisprezecea zi a lunei, vin corăbiile cu spirite și vai de acela care nu se află în port. Acela trebue să moară. Morții îl iau cu ei.

Am ridicat deodată piedica revolverului; mă enervează acest pește sburător care tot dă târcoale vasului nostru.

Fusaichi se apropie de mine și-mi spuse politicos:

— „Dacă aș fi eu în locul dv., nu aș trage în peștele acesta. Ai putea să omori pe fratele căpitanului nostru".

— „Acum pot să râd și eu odată, Fusaichi. Tu crezi poate, că dihania aceea a fost vreodată om? Așa de rău nu pot gândi despre semenii mei. Uită-te la bestia aceea, cum își strânge aripile negre, cum se svârcolește, cum se întinde... Fratele lui Yokogi s'a înnecat în mare, nu-i așa Fusaichi?"

— „Era pescar și s'a înnecat din cauza unui Taifun, care l-a surprins aproape de coastă."

Fusaichi, nu crede în răsbunarea lui Budha, dar eu văd în ochii lui, cum tremură de frica zilelor lui Bon. Il mai întreb odată, dacă într'adevăr îi e atât de frică de spirite. Cu o mină

Echipajul începu să alerge ca smintit pe punte. In furia uraganului, care svârlia fantastic coaja noastră de nucă, dihania acoperia mugetul valurilor, cu strigătu-i sălbatec. Zeul furtunei își cerea prada și vroia s'o ia cu orice chip

Duhurile aruncau asupra noastră hârdae, găleți cu apă... Pompele erau gata de funcțiune...

foarte convinsă, Fusaichi îmi răspunse că dacă spiritele nu ne vor trage în adâncul mării, paralizia totuși ne va lovi pe toți.

— „Cunoști dumneata, pe Kappa? Ai auzit dumneata vreodată de isprăvile lui groaznice?"

In loc de orice răspuns, am ridicat din umeri, gândindu-mă că nu Kappa va fi acela care ne va înneca, ci desigur o furtună groaznică, un Taifun care bântuie marea Coree în acest anotimp. Am plecat să-mi văd bolnavul. Marea începu să se agite.

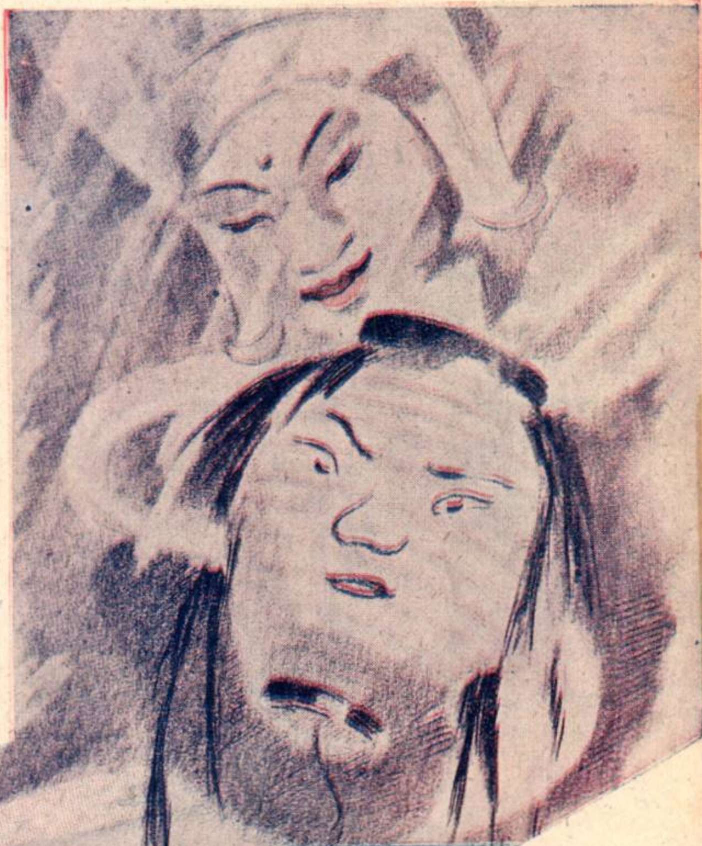
In depărtare vedeam o trombă enormă, care se apropia de vasul nostru. Un vânt puternic începu să sufle și să se coboare peste valuri, ca o căruță care ar merge noaptea pe un câmp răscolit de obuze. Toate eforturile depuse de cârmaciul nostru, rămaseră infructuoase. Elementele naturii, cu o putere titanică, își băteau joc de cârma noastră. Marinarii alergau după hârdaie, pompele gata de funcțiune ,așteptau asaltul valurilor. Tromba se apropiă, ne prinse ca într'un vârtej ametitor. O ceață deasă ne învălui ,astfel că nu puteam vedea decât elementul ostil, care își manifesta furia printr'un muget asurzitor. Mă cramponasem cu mâinile de o bară a punții, hotărît să înfrunt și această încercare cu riscul vieții mele.

Oamenii echipajului, superstițioși, luară câteva hârdaie, le scoaseră fundul și le asvârliră în apă. Aceasta pentru ca demonii vrând să asvârle apă pe punte să se păcălească, îndeplinind munca inutilă a Danaidelor. Valurile începură să inunde puntea. Oamenii îngroziți fugiau din cabine pe punte și înapoi, neștiind ce măsuri să ia. La un moment dat, sunete lugubre ca de sirene fantomatice ,începură să ne vuiască în urechi. Marea în prada unei furii indescriptibile asvârlea potop de valuri pe punte.

Intr'adevăr, oamenii aceia aveau dreptate. In capul fiecărui val, făcându-și loc printre spume, mii de lighioane ,adevărate viziuni de infern, jivine cu ochii holbați, cu nenumărate ghiare, țineau par'că în labele lor abjecte nenumărate hârdaie și rânjind cu o satisfacție bestială ,asvârliau apă, inundându-ne, stropindu-ne fața, umplând cabinele. Se strecurau par'că dealungul catargelor, și deodată se isbeau cu putere de ele, căutând să le nimicească; loviau cu o forță diabolică, în toate direcțiile rupând funiile, străpungeau coastele vasului, făcându-l să pârâie din toate mădularele, să trosnească, ca lemnul în flăcările unui rug.

Deodată un val enorm se năpusti asupra noastră și cât ai clipi, jumătate din echipagiu fu învăluit de apă, ridicat în slavă și înghițit în massa neagră și fără fund a Oceanului .

Deodată, apele se desfăcură ca o prăpastie. Ceva ca o pompă enormă, care ar fi putut suge cu o putere de mii de cai, ne atrase

Lampadarul se legăna de-asupra mea, ca o viziune haotică...

spre fund, dându-mi senzația unei căderi vertiginoase.

Ca un adevărat vas-fantomă, ce ar aluneca pe fundul mării, printre lighioanele apocaliptice, alături de hidre, caracatițe, pești cu înfățișare, de incarnații de spirite rele, în mijlocul unui tumult asurzitor, al unui muget care-ți dădea impresia că te afli la porțile iadului nava noastră, tăia apa neagră ca smoala topită. Deodată un șuerat sinistru se auzi. O lighioană enormă cu aripi de liliac, cu o gură căscată ca un dragon, cu ochii fosforescenți, de par'că se adunaseră acolo toate crimele pământ-

(Continuare în pag. 6-a)

MISS UNIVERSE a fost aleasă

La concursul internaţional de frumuseţe, care s'a ţinut la Galveston, între 7—13 Iunie, a fost proclamată „Miss Universe 1931", aleasa Belgiei, d-ra NELLA DUCHATEAU, o frumuseţe răpitoare, care după afirmaţiile unora din membrii juriului, ar fi cea mai frumoasă fată, distinsă vreodată în concursurile dela Galveston.

Tânăra aleasă este în vârstă de 19 ani, brunetă, foarte sveltă şi în ciuda modernismului, poartă părul lung, într'o cosiţă neagră, ca abanosul.

Vorbeşte curent câteva limbi şi este o excelentă dansatoare şi cântăreaţă.

Incă în timpul călătoriei spre New-York, s'au încheiat foarte multe pariuri pentru şi contra reuşitei ei. Insuş comandantul splendidului „Ile de France", — în afară de faptul că a jucat o sumă destul de frumuşică pe reprezentanta Belgiei, — a organizat la bordul transatlanticului, — pe lângă serbările oficiale, — o serată oficială în cinstea d-rei Duchateau.

In metropola Statelor Unite, reprezentantele Europei au fost obiectul celor mai frumoase atenţiuni, din partea populaţiei entuziasmate, cât şi din partea autorităţilor. Candidatele au fost filmate şi toate ziarele au publicat interviewuri şi fotografii.

Concursul dela Galveston s'a desfăşurat în aceleaşi splendide condiţii ca şi în anii trecuţi. Dar despre acesta vom vorbi în numărul viitor.

Din cauza unei întârzieri, Miss România, d-ra *Erastia Peretz* a plecat în ziua de 3 Iunie din Hâvre, la bordul vasului „Paris", care după cum am anunţat în numărul trecut, a trecut în Atlantic printr'o furtună puternică, sosirea în America fiind astfel întârziată cu câteva zile.

Din acest motiv, d-ra Erastia Peretz, „Miss România 1931" n'a mai putut lua parte la concursul internaţional din Galveston.

In numărul viitor vom reveni cu amănunte complete.

Secretara particulară

D-RA IRMGARD P. era ocupată ca stenotipistă dela 1 Aprilie 1930 la un avocat din Berlin. Criza se simţea şi la Berlin şi avocatul nu prea avea mult de lucru. De-aceea avea toată vremea să se ocupe de stenotipista lui, o fată nostimă, de 18 ani.

Situaţia materială a avocatului fiind însă precară, trebuia să se gândească să-şi găsească o soţie cu avere. Pe la Crăciun dăduse peste fata visurilor sale cu dota respectabilă, iar de Paşti urma să aibe loc logodna. Dar d-ra Irmgard, după cum îşi poate închipui oricine, nu era de acord cu aceste proecte matrimoniale. Se aşeză la maşina ei de scris şi adresă o scrisoare rivalei, adăugând şi copiile scrisorilor ce-i fuseseră trimise de şeful său. In această corespondenţă avocatul numia pe Irmgard *„mireasa lui secretă"*.

Avocatul aflând despre acest lucru, îşi concedie pe loc stenotipista, refuzând să-i plătească leafa, conform regulamentului.

Se pare însă că Irmgard tot profitase ceva de pe urma practicei sale juridice, căci dădu în judecată pe patronul ei. La desbateri, stenotipista ştiu să se apere cu atâta îndemânare, încât avocatul, îndemnat şi de preşedinte, se declară gata să-i satisfacă pretenţiile. In aparenţă împăcaţi, avocatul şi secretara lui părăsiră Palatul Justiţiei.

Intr'o cofetărie vecină îi aştepta însă logodnica avocatului, cu tatăl ei. După negocieri îndelungate, d-ra Irmgard se declară gata să vândă acele *„Scrisori către mireasa secretă"* şi să renunţe odată pentru totdeauna la orice pretenţii asupra fostului său patron.

Şacali turbaţi

De obiceiu şacalul e un animal fricos. De câtva timp însă populaţia din Otacamund, Madras, trăeşte sub teroarea unei cete de şacali turbaţi. Numeroase persoane au fost muşcate. Imediat ele au fost internate în institutul antirabic din Cornor. Fiarele năvălesc prin sate, pătrunzând prin grajduri şi muşcând vitele.

Poșta aeriană

Uruguay a înființat poștă aeriană între Montevideo, New-York și alte localități. Cu chipul acesta poșta va sosi la New-York numai în zece zile. Cu vaporul ar fi făcut 20 de zile.

Iarăși căutarea paternității

O femee știe totdeauna că un copil este al ei; bărbatul însă niciodată. Acest trist adevăr a silit poate și pe savantul profesor Olaf Thomson din Copenhaga, să muncească ani de zile, studiind în laborator la găsirea unui mijloc sigur, pentru a cunoaște cu preciziune paternitatea. El spune într'un memoriu că a găsit două soiuri de sânge, necunoscute încă și că această descoperire îi dă posibilitatea să hotărască precis în privința paternității.

De asemeni susține că'n urma descoperirii lui, va trebui să se revizuiască teoria ereditătii, lucrarea profesorului american Landsteiner, care încă în 1901 făcuse probele de sânge.

Descoperiri archeologice

Cu prilejul unor săpături, s'au descoperit la Vysehrad (Cehoslovacia) morminte cari datează de 5000 de ani. In morminte s'au găsit și diferite obiecte casnice. De asemeni s'au găsit și încăperi, cari au servit de locuință, vechilor locuitori din Vysehrad, fortăreața de lângă Praga.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Ilie Muste Căprioara. — După cum văd din scrisoare vrei să-ți sclipească părul și nu vrei să-ți lucească nasul. Nasul îl vei trata cu soluția Sabouraud. Pentru păr: Vaselină 50 gr. Ulei de măsline 25 gr. unt de cacao 40 gr. Bals peru 5 gr.

Mariana. — Ce recete ai utilizat pentru pete, sunt nedumerită.

Dona Sol. — Nu cunosc costul. Regret că a doua oară nu-ți pot fi de folos ca întâi.

O viitoare sinucigașe. — Inainte de a te sinucide du-te în Str. Vasile Lascăr No. 9 și îmi vei zice merci. Vei scăpa de acele fire de păr care te îndeamnă la acest act funest.

Georges. — Preparatele apa și Crema Laura No. 1 îți vor folosi.

Emilia Mihai. — Crema ce utilizezi acum e bună și pentru brațe și pentru față.

Cinel-Cinel B. — Gimnastică în aer liber tonice și o cură de îngrășat. Urmează o cură de Histogenol 3 flacoane.

Sandina Iași. — Pentru ride laptele de migdale e eficace. Cunoști o recetă de preparare?

Repet: suprimați carne, alcool, bere, țuică; mâncați fructe, verdețuri, iaurt. Faceți o cură de drojdie de bere și ungeți seara fața după ce vă spălați cu săpun Malacéine, cu crema Laura Nr. 2.

Coca B. — Ești tare nostimă Cocuță dragă. Vrei o singură figură de gimnastică pentru a-ți micșora șoldurile! Așa; te pleci în jos; te întorci din mijloc la dreapta, apoi la stânga, și după zece zile, ai o talie de silfidă! Ce ușor ar fi de ar fi așa, am vedea numai femei cu siluete de staruri de cinema pe toate străzile.

Dar vezi că e mult mai complicat.

Mai întâi să mănânci mai puțin, apoi o bună masseuză și al treilea cartea d-rului **Müller** „Mon sistème". te va ajuta mult.

Acolo vei găsi nu una ci mai multe figuri de gimnastică de care întrebi.

Cât despre părul care a fost ras și vrei să-i faci apoi electroliză... așteaptă întâi să crească iar...

Visul meu. — Pentru D-zeu de unde ați luat metoda să tăiați sprâncenele cu foarfeca? Abandonați acest obicei, e preferabilă smulgerea cu penseta dar cresc la loc. Numai electroliza le distruge definitiv.

Omnia vincit Laura. — Preparatele mele v'ar fi de folos în cazul Dv. apa și crema No. 1.

O lăcrămioară necăjită. — Pentru sâni au apărut numeroase sfaturi în revistă. Pe lângă dușuri reci, fricțiuni alcoolice, veți lua și câte 3—4 comprimate pe zi de glandmamine. Veți mânca făinoase în special alune, nuci și castane, gimnastică multe cu brațele. Ce fel de pudră utilizați? Când tenul este prea uscat atunci se cojește, nu-mi explic de ce lucește în acest caz nasul?

Nirvana. — Vă recomand câteva ședințe la Institutul din Str. Vasile Lascăr No. 9. E tot ce vă trebuie de urgență.

Inel cu 10 diamante. — In cazul când eu v'ași fi cerut acea recetă atunci aș fi de condamnat dar așa mă surprinde graba cu care îmi cereți așa deodată o recetă de acum 2 luni de zile! Dacă a fost unicul exemplar de ce nu mi-ați trimis o copie? Eu habar nu mai am de rectă căci n ufac colecție cu ele. Fiți serioase.

Mimi as. — Soluția Sabouraud în fiecare seară cu vată.

Mady din C. — Tamponări cu aether pur odată pe zi. Pentru mâini făină de migdale, săpun palmolive și glicerolat de amidon Ungemoliens și lanolină părți egale.

O abonată. — In lipsă de alambic sau refrigerent veți lua o cantitate de roze proaspete și le veți acoperi într'un mofar sau piuliță de porcelan cu rachiu de drojdie pur. După 3 săptămâni filtrați și amestecați soluția cu de 3 ori apă.

Philipine. — Pentru mâinile aspre receta dela Mady din C. din revistă. Pentru ten apa Laura.

Pruki 3. — Adresa mea este: Tunari 66. Nu fac nici un fel de consultații acasă mai ales plătite. Scriți-mi detailat cum se prezintă tenul și dați-mi adresa Dv.

Natalița Dărmănești. — Dietă, Depurativ Richelet și Crema Laura No. 2.

Renée. — Laptele de crin e tot atât de eficace ca și apa ce o utilizați acum. Pentru gene negre? Nimic mai simplu o pensulă muiată în rhimel. Pentru gene lungi ulei de ricin părți egale cu apă de roze.

D'Ora. — Unguent. Helmerich și Soluție Wleminsky.

Liana. — Crema Laura No. 1 și câteva ședințe în str. Vasile Lascăr No. 9.

Ministerul de Domenii „Un anonim". — Scumpă D-ră, cum îți închipui că nu ași voi să-ți răspund? Cum însă ai fost a 250 în ziua când am primit poșta înțelegi că nu am putut să fiu promptă. Apoi ai vrut să-ți scriu acasă, lucru ce mi-e foarte greu. Dacă toate ar dori asta ar trebui să-mi iau vr'o cinci secretare.

Acum alt-ceva: Imi scrii o scrisoare cu lacrimi, dezolări, reproșuri în loc d'a repeta cuminte ce dorești.

Crezi că o să-mi aduc aminte de cele ce vrei d-ta!

Apoi îmi scrii că nu ți-am răspuns fiind-că nu te pot suferi!!

Doamne, Doamne! de ce nu vrei să pui un dram de minte în creerul micuț al fetițelor de azi.

Nu mă cunoști nu te cunosc, nici nu știm de ce culoare ne sînt ochii și tronc, nu te pot suferi.

Ștergeți ochii, nu mai plânge și repetă ce dorești. Iți dau cuvântul meu că „te sufer, și îți voi răspunde ff. urgent în numărul viitor.

Dimineața spălare cu apă caldă săpun de Ichtiol și apoi apă foarte rece.

Aveți răbdare și după 2 săptămâni comunicați-mi rezultatul.

Cezara, Leontina P., Remi, Lila Narcisul, Giovanni, Mihăescu, Tânărul necunoscut. — Iată, am ales un buchet de cititoare și cititori cărora mama Natura le-a dăruit din belșug tinerețe, sănătate, trăsături regulate, uitând să ia înțelegere cu zâna Urâțenia rea și invidioasă să nu dăruiască obrazurile lor cu luciul grăsos, puncte negre, coșuri de diferite mărimi, pori dilatați ca și craterele vulcanilor, după o expresia unei cititoare, pete de diferite culori etc. etc... Nu fiți nemulțumiți cu acest gen de răspuns; dar recunoașteți și dv. că e preferabil în fața mormanului de plicuri și cărți poștale ce-mi tronează de 5 săptămâni pe masa de lucru, fără mijloc de scăpare. Pentru coșuri veți face o cură internă cu drojdie de bere dimineața, veți lua câte un laxativ seara, veți evita sărăturile, oțetul piperul etc... Extern le veți trata cu crema următoare: Naphtol B. 1 g. Sulf 2 gr. Zinc oxid după ce mai întâi veți șterge obrazul cu soluția Sabouraud sau apa Laura.

Mihail. — Ai umflături mici pe obraz, umplute cu un fel de frișcă (nu mai mănânc frișcă în viața mea) și vrei să ai tenul ca un porțelan? Ai utilizat crema Laura No. 2 pentru coșuri? Punctele negre le vei atinge cu Turbith mineral 2 gr. vaselină 50 gr.

Apa de toiletă: Acest aromat 100 gr. amoniac 5 gr. glicerină 20 gr. apă de rose 50 gr. vă va ajuta la cremă.

LAURA

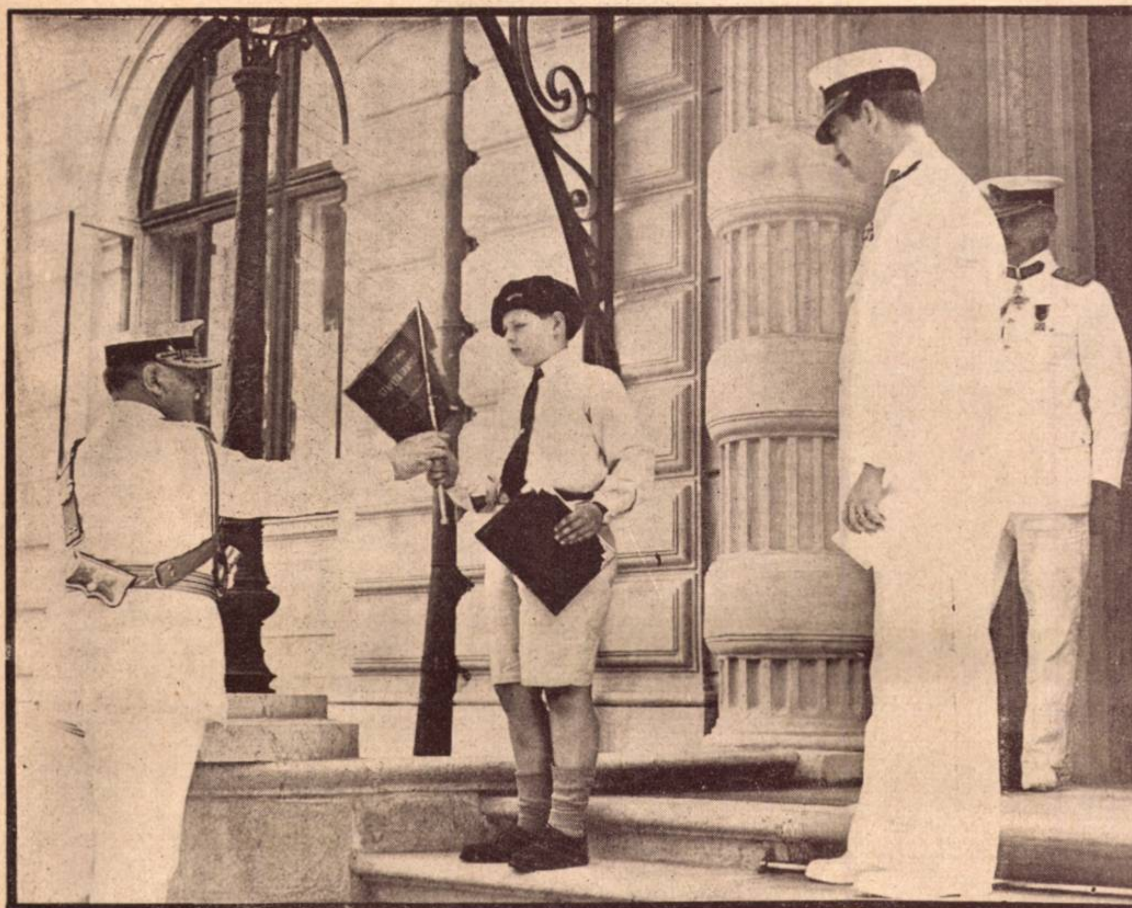
Cabinetul Psihografologic

Cupon pentru grafologie

Trimiteți acest cupon, însoțit de câteva documente scrise cu cerneală și creion, purtând iscălitura originală, adresa, vârsta și profesiunea autorului pe adresa revistei noastre.

Prețul unui portret grafologic lei *60*.

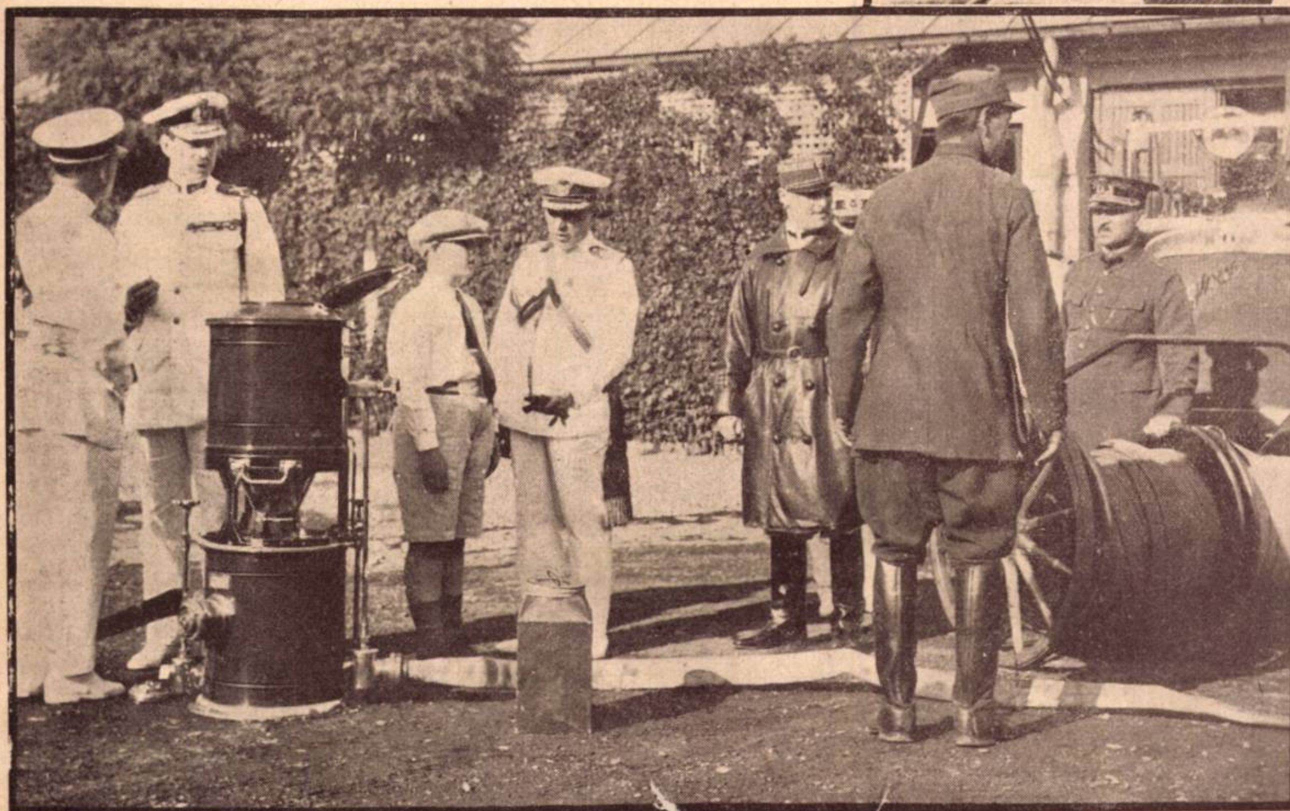
Plata numai prin mandat poștal.

Din ȚARA

Stânga sus: *Marele Voevod Mihai primește pe scările palatului regal, ștafeta grănicerilor care a făcut ocolul României.*

Mijloc, stânga: *Participanții la congresul național de tuberculoză, fotografiați în grup cu d. prof. dr. Cantacuzino, ministrul Sănătății.*

Mijloc, dr.: *D. Nicolae Iorga, președintele Consiliului de miniștri a împlinit 60 ani. Iată-l în mijlocul prietenilor cari l-au felicitat acasă.*

St. jos: *Suveranul și Marele Voevod Mihai, au vizitat săptămâna trecută Postul Central de pompieri.*

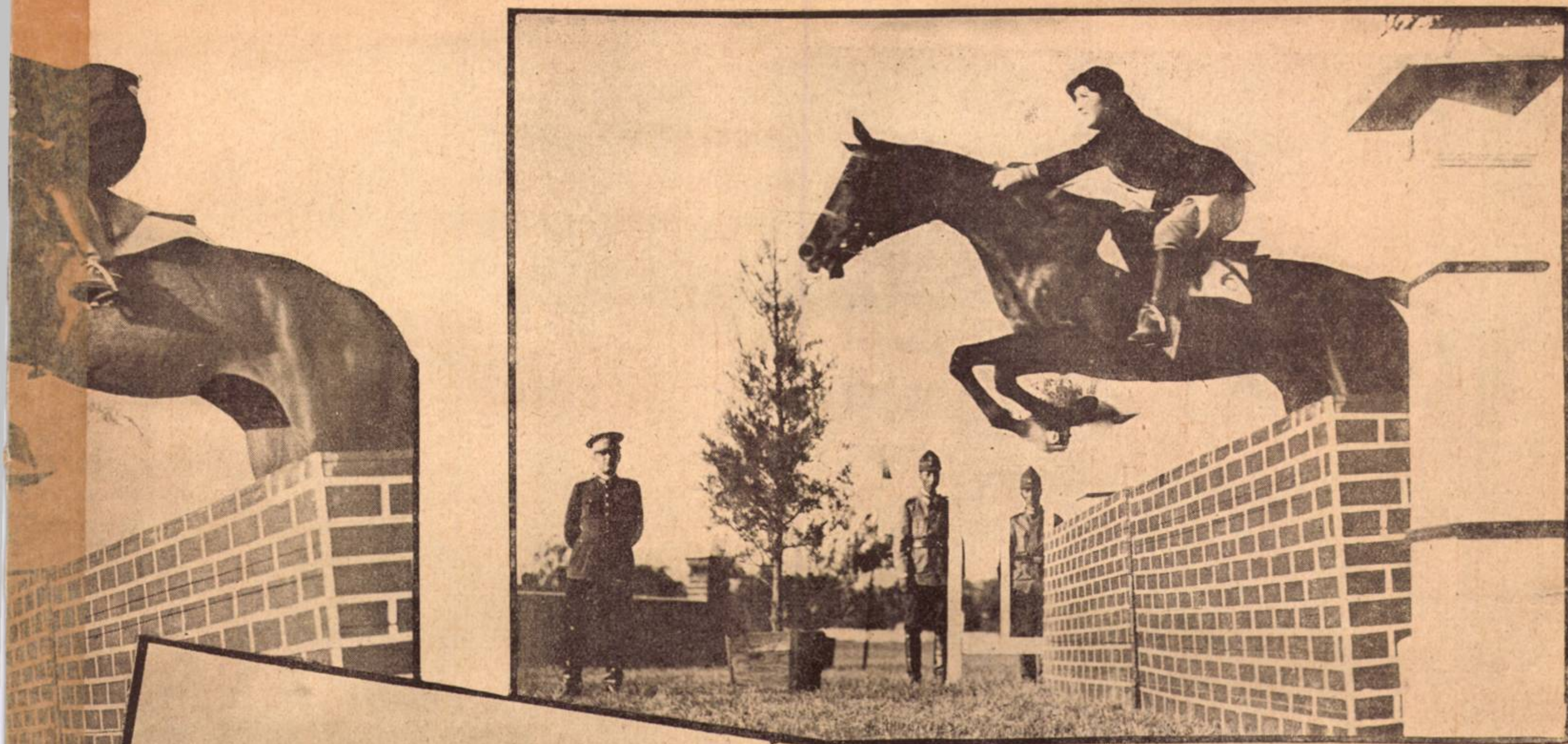

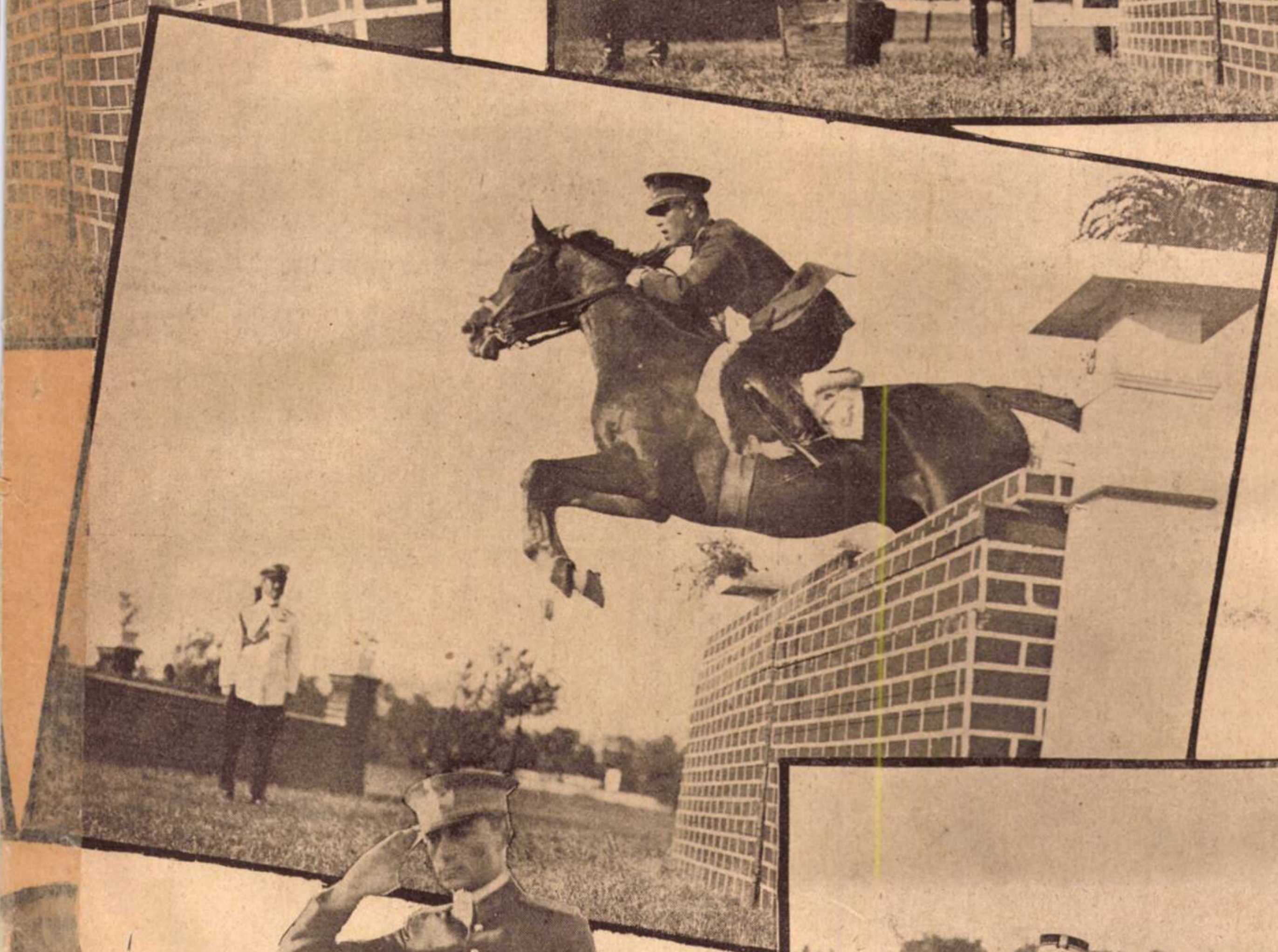
CONCURSUL HIPPIC dela BĂNEASA

Sâmbătă 20 Iunie a avut loc pe terenul „Clubului Călăreţilor" de pe şoseaua Kiseleff, un mare concurs hippic.

Pe lângă concurenţii civili (domni şi doamne) au luat parte la această importantă emulaţie sportivă, cei mai buni călăreţi ai armatei noastre.

Concursul s'a desfăşurat întocmai după programul stabilit fiecare probă fiind subliniată de ropotele de aplauze ale numeroasei asistenţe.

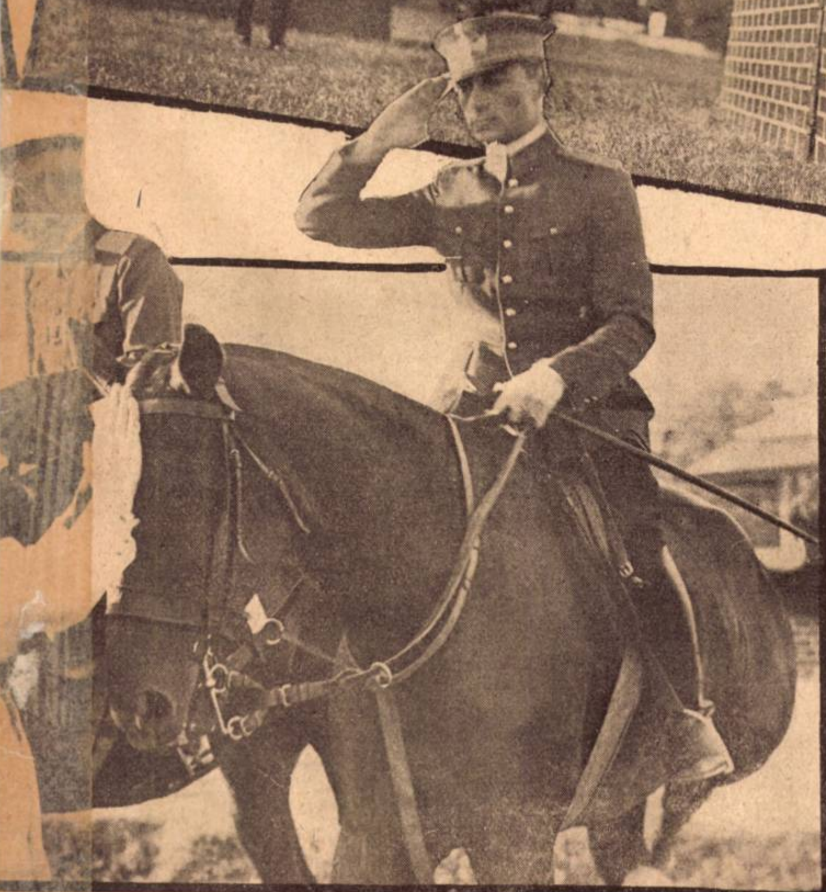
Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, reprezintă câteva instantanee prinse de fotograful nostru, trimis special.

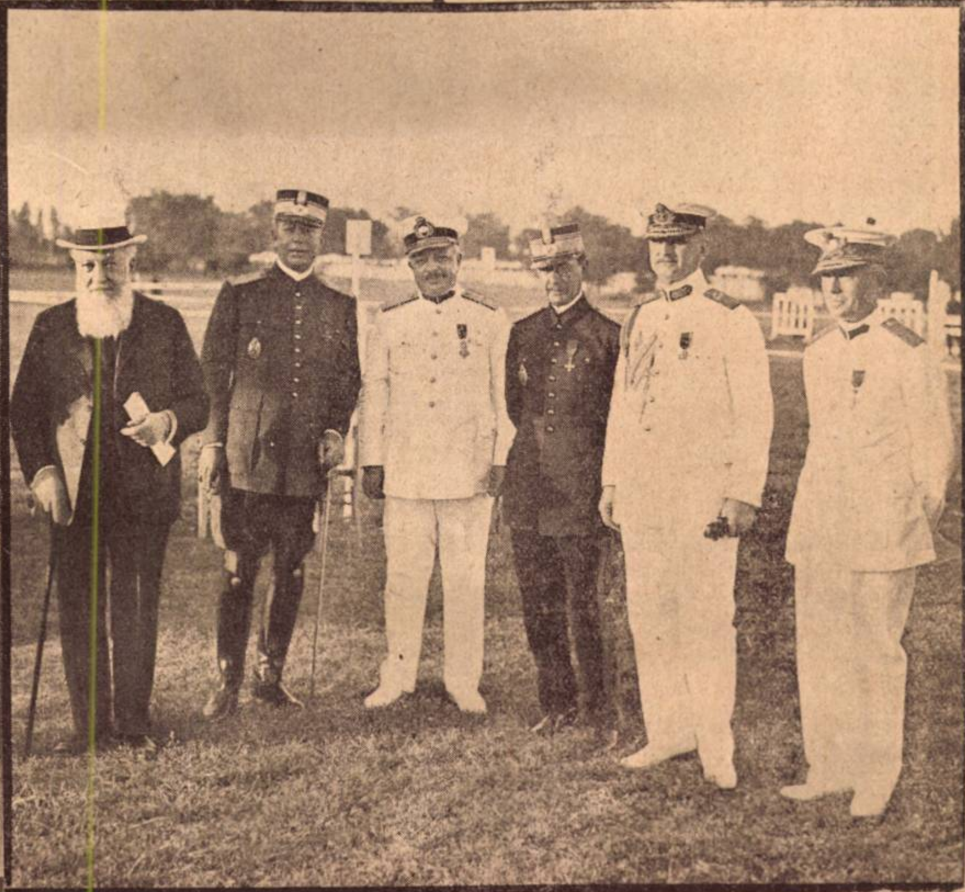
La mijloc, dreapta, *un salt impresionant al căpitanului Chirculescu, cel mai bun călăreţ al cavaleriei noastre.*

Stânga, jos: *un grup de amazoane concurente.*

Jos, mijloc: *Regele Carol II întreţinându-se cu doi ofiţeri concurenţi.*

Jos, dreapta: *Juriul concursului hipic, după decernarea premiilor.*

1

Desvelirea monumentului lui Take Ionescu

2

3

4

Aspecte dela solemnitatea comemorări marelui patriot

Duminică 21 Iunie s'a desvelit cu o deosebită solemnitate monumentul marelui patriot TAKE IONESCU, fost şef al partidului conservator-democrat şi de repetate ori ministru.

Clişeele noastre reprezintă câteva instantanee prinse la solemnitate şi anume: 1) Patriarhul Dr. Miron Cristea, sfinţind monumentul „marelui european"; 2) Monumentul cu impresionantele grupuri de bază; 3) D. prim-ministru Nicolae Iorga ţinându-şi discursul; 4) D. Gabriel Puaux, ministrul plenipotenţiar al Franţei, vorbind în numele naţiunei aliate, la desvelirea monumentului.

In vechiul Egipt

Fresca reprezintă pe zeul Horus, cu capul luminat de discul soarelui

PROFESORUL Maspero distinsul egiptolog a scris că zeii vechiului Egipt erau atât de numeroşi, încât deabia mai era loc pentru muritori pe pământ.

In afară de zeităţile identificate cu soarele, luna, planetele, unele stele, cu însuş cerul, mai erau zeităţi care veghiau asupra diverselor faze ale vieţii umane. Exista un anume zeu sau zeiţă, pentru fiecare zi a săptămânii şi pentru fiecare oră a zilei.

La naşterea unui copil egiptean, zeiţa Mashkonit, venia în ajutorul mamei; la căpătâiul ei, sta Raninit, care îngrijia de hrana copilului şi de botezul lui. Amet era zeul stomacului şi al intestinului gros; Hapi avea grija intestinelor mici; Tuautmuff îi proteja inima şi plămânii, în timp ce Qabhsenuf supraveghia sănătatea ficatului şi a fierei. Anticul egiptean n'avea nici o clipă de reală singurătate; se găsia totdeauna un zeu sau o zeiţă, care să vegheze lângă el, oriunde, în fiecare clipă a nopţii şi a zilei.

Mulţi s'au întrebat dece Cleopatra a ales tocmai muşcătura aspidei. Muşcătura acestei reptile nu provoacă o moarte fără suferinţe, după cum au pretins unii. Din contra, acest venin produce chinuri de o atrocitate care atinge paroxismul şi desfigurează pe otrăvit. De ce a ales această regină lacomă de plăceri, tocmai o reptilă desgustătoare, spre a-i deschide porţile morţii? A făcut-o pentrucă faraonii aveau o zeitate ce veghia asupra lor şi care se numea Nati. Ei bine, această Nati era simbolizată de o aspidă. Gândul Cleopatrei a fost probabil că trecând prin Nati, zeiţa-aspidă, în lumea spiritelor, îşi asigura protecţia acesteia. Deşi se ştie că regina nu prea era religioasă, e stabilit însă faptul că bărbaţii

Zeiţa Nut

şi femeile revin în momente de nenorocire, la credinţele religioase primite în copilărie.

Fiecare district sau provincie îşi avea zeităţile sale, mai mult sau mai puţin geloase pe celelalte. Dacă un om trăia în Theba, supremul său zeu era Amon şi plătia impozite preoţilor lui Amon. Dacă se muta la Abydos, Amon pierdea orice interes pentru el şi plătia impozite preoţilor lui Osiris. Dacă cineva voia să mănânce carne de ied, nu putea s'o facă la Abydos unde capra era sacră, fără să-şi atragă grele pedepse. Dar n'avea decât să facă un drum până la Helippolis unde putea mânca atât cât poftea.

Astăzi ne e greu să concepem intimitatea relaţiilor dintre zeii Egiptului şi credincioşii lor. La Theba, unde patrona zeul Amon, regina era soţia sa legitimă, iar copiii ei se presupunea că erau creeaţi cu el.

Zeul mai avea şi un imens harem. Cea mai frumoasă fiică din fiecare familie a nobilimei thebane, era dedicată lui şi devenia „iubită a lui Amon". De obiceiu fata intra în haremul divin la 15 ani, căci în regiunea Nilului fetele devin pubere mai devreme decât în ţările nordice. La 25 de ani era socotită prea bătrână, spre a mai plăcea zeului. Dar atât era de mare cinstea funcţiunei sale, încât mai totdeauna găsia un soţ bogat.

Credinciosul egiptean nu putea comunica direct cu zeii, ci numai prin intermediul preoţilor, cari formau adevărate regimente. Fiecare din preoţii superiori aveau două ba chiar trei clase de profeţi, cari-l ajutau, făcând sacrificiile şi dând instrucţiuni religioase.

In Biblie, cap. 45 v. 18 Faraonul spune lui Josef:

— „Vei avea bogăţia pământului". Tot aşa era şi cu preoţii.

Fiecare egiptean bogat era obligat să lase o parte considerabilă din averea sa zeilor, fie în bani fie în pământuri, iar preoții administrau proprietățile în beneficiul templelor. Poporul plătia impozite fie în bunuri, fie în muncă. Un sfert din viața lor era închinată serviciului templelor. Nimeni n'a cârtit vreodată împotriva acestui regim ,întrucât toți erau convinși că o făceau pentru fericirea lor.

Nimeni nu făcea un sacrificiu zeilor, fără a le cere ceva. Fiecare rugăciune ce însoția sacrificiul amintia zeului că era obligat să satisfacă dorința credinciosului, care făcuse ofranda.

Două erau principalele condițiuni pe care trebuia să le îndeplinească un preot: un trup curat și o voce clară. Cum umbla foarte sumar îmbrăcat, era nevoit la cel mai mic contact cu praful să facă o baie completă. Deasemeni își spăla gura de mai multe ori pe zi. Din cauza acestor băi atât de dese, era numit „uibu” adică „cel spălat”, „cel curat”.

Trebuia să aibă o voce clară căci rugăciunile către zei aveau să fie făcute într'un anumit fel, altfel zeii nu le-ar fi ascultat. Rugăciunile trebuiau să fie recitate într'un ritm, în care fiecare ton avea o virtute și era însoțit de gesturi. O notă falsă, o singură discordanță între gest și cuvânt o ezitare sau o stângăcie în săvârșirea ritului și sacrificiul devenia inutil.

In nici o țară a lumii vechi nu s'au bucurat femeile de atâta libertate și de atâtea drepturi, ca în Egipt. Aveau slujbe înalte în templele zeițelor și se numiau „hierodule”. Preotesele unuia sau a două din aceste zeițe, trebuiau să facă jurământ de castitate, dar de obiceiu se întâmpla tocmai invers.

Un preot servind ofrande zeilor

Aveau un zeu pe care cu toții îl urau dar pe care erau obligați să-l venereze. Acesta era Set, fratele cel rău al lui Osiris, și întrucâtva „Diavolul Egiptean”. Nu i se puteau jertfi decât animale cu blănuri roșii și păsări cu pene roșii.

Toți preoții săi aveau părul roșu. Și cum printre egipteni, cu greu se găsiau roșcovani, preoții lui Set își vopsiau părul într'un aprins roșcat. Acești preoți terorizau intenționat poporul cu scene de furie și probabil de atunci datează credința ce mai circulă încă și astăzi, că omul roșcat e violent și rău.

Reproducem aci o nouă serie de fresce, reprezentând diverse zeități. In tabloul cel mare vedem pe Isis și pe fiul său „Horus”, cel cu cap de bufniță ,adorat în tot Egiptul. Era identificat cu soarele și trecea drept un zeu bun, luptând fără încetare împotriva răului de pe pământ.

Zeița „Nut” era adorată în întregul Egipt, căci era zeița cerului, protectoarea femeii. La Dendereh apărea sub forma unei vaci, Hathor; la Sais se numea Neit; la Bubastis, era reprezentată de o pisică în timp ce la Memphis devenia o feroce leoaică, zeiță a furtunii și a groazei.

In mituri Nut e reprezentată ca mamă a lui Osiris și astfel atinge suprema demnitate, devenind mama celui mai mare dintre zei.

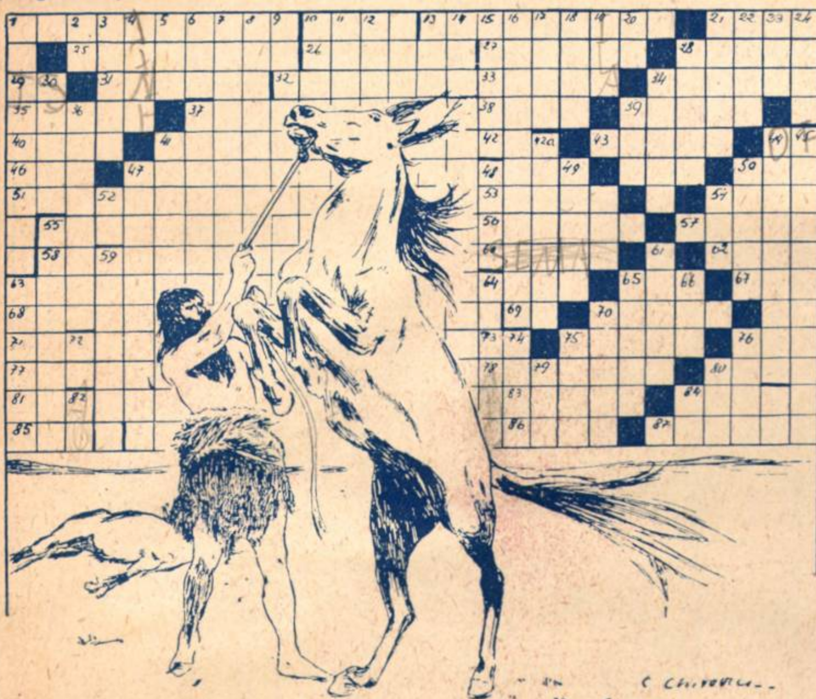

JOCURILE REALITĂŢII

Cuvinte încrucişate

„Omul primitiv“

(10 puncte) de E. Kirovici

ORIZONTAL: 1) Timpul când pe pământ era o primăvară perpetuă şi oamenii trăiau într'o perfectă armonie; 10) Râu în Franţa; 13) Doctrină transformistă, după care omul se trage din maimuţă; 21) A juca un film; 25) Vechi sate preistorice pe lacuri; 26) Celebru fiziolog, autorul „originei speciilor”; 27) Bot. rătunjeoară; 26) Coala de cupoane; 29) Sunt; 31) Animal de sex feminin; 32) Oază în Siria; 33) Puiu de mistreţ fără coadă; 34) Starea omului anterioară oricărei civilizaţii; 35) Veşti; 37) Insulă engleză; 38) Nume femenin; 39; Liliputan; 40) Conservă; 41) Fără de care nu se poate reuşi nimic; 42) Trei litere din „mană”; 43) Obiectul adoraţiei la popoarele primitive; 44) Interjecţie; 48) Piatră preţioasă; 50) Conjuncţie; 51) Ştiinţe care tratează despre natură şi producţiile sale; 46) Oraş în Europa; 47) Disc circular la maşinile de gătit; 53) Ştiinţă; 54) Plantă bulboasă; 55) Fig. femeie seducătoare; 56) Amintire; 57) A cânta cântece de jale; 58) De o mie de ori; 60) Nume de femeie; 62) Colonie în Africa; 63) Soldat înarmat cu o armă veche; 64) Om de stat englez; 65) Chiul; 67) Fig. incapabil; 68) Fig. experimentat; 69) Râu în Franţa; 70) Piatră fosilă din care oamenii preistorici işi făceau arme; 71) Adverb; 73) Articol; 75) Lăncieri germani; 76) Confuz; 77) Sat pitoresc în Muscel; 78) Cianogen combinat cu un corp simplu; 80) A se potrivi; 81) Consumări; 83) Caverne în care au locuit oamenii preistorici; 84) Personaj mitologic; 85) Logofăt al Moldovei; 86) Cetate în Siria; 87) Experimentat.

VERTICAL: 1) Luptă pe care o ducem zilnic; 2) Vas; 3) Locuitor din Africa; 4) Pronume; 5) Jumătatea unui fel de proectil; 6) Pleacă; 7) Personaj mitologic; 8) Muză; 9) Inceput de „redeşteptare”; 10) Munţi; 11) Fig. America; 12) Punct de plecare al fiecărei cronologii particulare; 13) Celebru cavaler spaniol (inv.); 14) Măsură de timp; 15) Linie; 16) Gen de conifere care ating 130 m. înălţime; 17) Haină ţărănească; 18) A tăgădui; 19) Ali cu capul în jos; 20) Pronume; 21) Porţie; 22) Jghiab; 23) Pronume; 24) Ţară în Asia; 28) Masiv muntos; 30) Respect; 34) Lac în Africa; 36) Prima mişcare care precede gândirea; 37) Voevod al Ardealului; 39) Romancier american; 41) fam. a bate; 42 a) Origina speciei umane după Darwin; 44) Omul pădurilor; 45) Cel ce se ocupă cu ştiinţa care tratează viaţa şi funcţiunile organice; 47) Om care a trăit înainte de timpurile istorice; 48) Vale pitorească în Pirinei; 49) Penibil; 50) Uriaş şi vânător iubit de Aurora; 52) Oraş în Caldeia; 54) Sunt capabil; 55) Oraş în Sicilia; 59) Compozitor francez († 1871); 61) Oraş în Europa; 63) Ivit; 64) Gust; 65) Bestii; 66) Arbore; 70) Diformă; 72) Limbaj din sudul Franţei; 74) Asociaţie; 75) Pronume; 76) Stih: 79) Armă veche; 80) Rudă; 82) Interjecţie; 84) Prepoziţie.

Atenţiune

Premiaţii cât şi restul de deslegători din numerele 227 şi 228 apar din cauza lipsei de spaţiu în revista viitoare.

Poşta jocurilor

Mihaiu Vasiliu. — De ce să nu mai speraţi?... In premiul dv. a fost un mare ghinion. Fiind expediat — la timp, dealtfel — a fost trimis pe o adersă greşită. Venind înapoi, este mai greu ca să fie reexpediat. Dv. trebuie să daţi vina pe afurisitul acela de „andrisantul necunoscut“...

Voim lua, totuşi, măsurile de rigoare.

Ygor Hamaritov-Tighina. — Din scrisoarea dv. reţinem următoarele: *„Revista dv. „Rebus“ e adevărata întruchipare a visului meu“*, etc...

Vă rugăm deci să ne daţi şi dovada unei fidele corespondenţe între această convingere şi felul în care trebue să vă comportaţi faţă de noi!...

Cât priveşte faptul că *n-am editat-o mai dinainte,* greşiţi afirmându-l. Nu suntem noi cei cari am editat cu mult înainte Albumul „Rebus“?...

După aceasta trebuia să urmeze, în mod natural, şi o revistă a jocurilor care să poarte acelaş titlu: *Rebus!* Că nişte băeţaşi s'au cam trecut cu firea, repezindu-se să editeze o revistă „de specialitate“, asta nu înseamnă că piedică atât de neînsemnată ar stânjeni mersul normal al lucrurilor!!

B. Sternberg-Cernăuţi. — De obiceiu, alegerea volumului rămâne la latitudinea noastră. Dacă însă acest volum se află în editura „Adeverul“, îl puteţi obţine. Dacă nu, vă mulţumiţi şi cu altul...

Lizette Paul-Craiova. — Cu destulă părere de rău, dar volumele lui Remarque sunt atât de căutate, încât nu garantez că vi-l putem trimite.

Ilie T. Lupiţa. — Vă admitem, în cel mai rău caz, înaintarea soluţiilor fără cupon. Numai sub numele d-tale, însă!

Duduia Margareta-Arad. — Aţi fi având dv. dreptate, dar nu pe d'aîntregul!

Intârzierea aparatului se datoreşte faptului că ne-aţi cam încurcat cu pseudonimul acesta legendar! — Uite ce este: imediat ce citiţi aceste rânduri, sacrificaţi o nouă carte poştală, ca să ştim şi noi rezultatul ultim. Nu uitaţi — cel puţin de data aceasta — să vă daţi adresa din nou...

Bădescu Const.-R.-Vâlcea. — Se face!

V. Dinu. — Nu vă putem deloc înţelege. Revista de faţă v'a acordat o gratificaţie, cu care trebuia să vă mulţumiţi. Repetaţi, vă rugăm, *gratificaţie!...*

Ioan Breban. — Dv. sunteţi Ion Brădeanu?!... Credeţi una ca asta? Vă bizuiţi, probabil pe extraordinara (!) coincidenţă între numele dv. de botez...

General Spirescu. — Sunt multe premii cari vin înapoi, din cauza adreselor greşite. Acelaş lucru s'a petrecut şi cu nepoata dv. Totuşi, în ultimul timp, premiul a fost ridicat de un student, probabil că de fiul d-voastră.

N. I. Rădulescu, prim grefier, Buzău. — Cu tot regretul, vă anunţăm că „Vânătoarea de baltă“ a sburat... Nu în coş, ci din cauza abundenţei de material.

Vă rugăm, deci, foarte stăruitor, să ne trimiteţi din nou. Este suficientă numai o simplă schemă...

I. Răşină, farmacist. — Este şi al d-voastră acel pseudonim?... Extraordinar!

I. Basilieri şi E. Sorescu. — Prea simplu! Ocupaţi-vă mai mult de deslegări, şi cu timpul veţi produce şi lucruri mai bune...

N. B. — In urma numeroaselor cereri, am hotărât ca şi primirea soluţiilor să se facă tot bilunar. Deslegătorii vor pune, deci în acelaş plic soluţiile din două numere destinate concursului.

REBUS

Nouile noastre premii

Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 231 şi 232 se primesc timp de şase zile dela apariţia fiecărui număr, adică până Luni, orele 6 seara.

Deslegările, precum şi numele deslegătorilor vor putea fi astfel publicate săptămânal, iar rezultatul tragerii la sorţi, de două ori pe lună.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporţional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;

PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoţite de cuponul respectiv, purtând menţiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea şanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

No. 231

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATA“. — Director Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: str. Const. Mille 7—9—11.
Preţul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

REALITATEA ilustrată

„MISS UNIVERSE 1931", a fost proclamată la Galveston, d-ra Nella Duchateau, „Miss Belgia".

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL V. — Nr. 232 SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ" 9 IULIE 1931

REALITATEA ilustrată

ADORAȚIE. — **Procesiunea moaștelor Sf. Ioan la Suceava-Bucovina** (Vezi articolul din pagina 19).

Foto I. Berman-„Realitatea"

PREȚUL 10 LEI

NUVELE PERUVIENE

de Garcia Calderon

Dăm mai jos cititorilor noştri trei nuvele care prezintă interes prin aceea, că parvin dela un urmaş al marelui scriitor spaniol Calderon.

ZEIŢA LUNEI

Cu o grabă nestăpânită Ines, frumoasa soţie a lui Miguel Santivan, alergă la soţul ei.

— „Vino cu mine Miguel vino cu mine. O statue minunată, ceva nemaivăzut".

Intovărăşiţi de o călăuză şi de câţiva indieni, Miguel Santivan cutreera ganguri subterane care în decursul secolelor se acoperiseră de mucegaiu. Pentru prima oară căutau ei un „Huacos" în această cetate indiană, care aparţinea proprietăţii lor şi care fusese până acum respectată de oameni.

La capătul gangului, prin care trecură acum, se afla o statue masivă de argint rezemată de peretele subteranei. Ghidul se opri şi nu vroi să meargă mai departe, deoarece o bufniţă cu penele sburlite eşi din întuneric, urlând înfiorător. Miguel, soţia sa şi călăuza se apropiară de acea comoară arheologică.

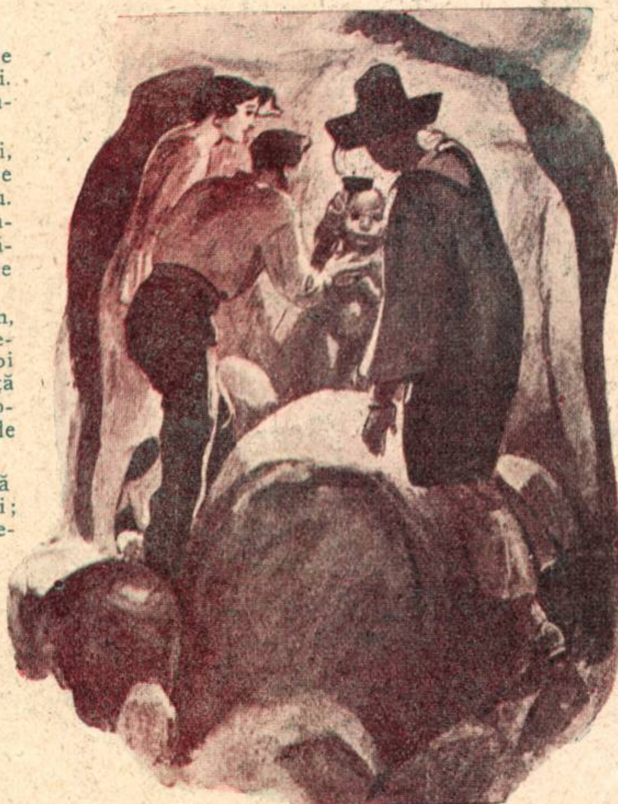
Zâmbitoare şi senină nu mai mare ca o indiană stătea acolo acea statue, în singurătatea ei; „Sfânta Mamă a lunei, păzitoarea vechiului regat soţia zeului Soare".

— „Priveşte ochii ei", spuse Inés entuziasmată, soţului ei.

Erau două smaragde de un verde transparent, încrustate în argintul orbitelor.

In care epocă îndepărtată slujitorii altarului ei au încercat s'o redea cu atâta fidelitate, din acest mat feciorelnic, ca un simbol al bunătăţii şi al visului neîntinat?

Desigur indienii cunoşteau misterul acestei statui. Legenda ei se transmisese oral din generaţie în generaţie. Stăteau însă descoperiţi şi cu capetele plecate pentrucă ştiau că le e interzis să privească figura zeiţei.

...în fundul unei galerii găsiră o statuetă...

Infsărşit călăuza se apropie şi cu o voce tremurândă, aşa cum o au oamenii în momentele grave ale vieţii spuse:

— „Tayta, mama lunii. Aci rămâne, veşnic, veşnic!"

După cuvintele grave pe care le rostise indianul, Miguel Santivan înţelese că această statue zace aci de sute de ani, de când spaniolii au supus această rassă. Persecutându-i, ei au fost nevoiţi să-şi ascundă comorile în catacombe şi grote necunoscute cuceritorilor.

N'ar fi trebuit nici astăzi să turbure liniştea şi pacea acestei zeiţe.

Dar un senior feudal al meleagurilor noastre, care nu crede decât în puterea revolverului său şi în dogmele sfintei biserici catolice, e greu să se acomodeze cu superstiţiile învechite ale acestor sălbateci şi să le ia în consideraţie.

Şi proprietarul din Killatomba ordonă ca statuia să fie adusă în casa sa.

Un om alb trebue să fie foarte tânăr şi să cunoască foarte puţin munţii peruvieni, ca să dea o astfel de poruncă.

Indienii însă, nu se opuseră ordinului său, deşi statuia trebuia purtată prin gangurile strâmte ale fortăreţii şi apoi pe potecile înguste ale muntelui. Statuia fu mutată, numai câţiva metri şi Miguel cuprins par'că de remuşcare, se gândi că ar trebui să cheme preotul, ca să sfinţească locul pe unde va trece această sfântă fecioară, şi să-i organizeze o adevărată procesiune cu tot ceremonialul cuvenit unor relicve sfinte.

A doua zi de dimineaţă statuia fu adusă la biserica din apropiere. Tot drumul a fost stropit cu apă sfântă, pentru a alunga duhurile rele; iar pentrucă statuia zeiţei era goală, a fost acoperită cu o manta roşie.

Peste câteva zile, indienii păreau că nici nu se mai gândesc la zeiţa lor. Cu toate acestea, ei ştiau că ea va ocroti acum valea şi pământul peruvian că va stinge petele îngrozitoare ale boalei care nu iartă, numită Ecora, că va face să crească lână deasă pe spatele oilor lor, că va domoli pe zeul furtunei, atunci când el caută să acopere cu aripa sa gigantică pâlpâirile timide ale stelelor.

Dar n'a trecut nici o săptămână şi cei zece indieni cari au adus statuia de argint a zeiţei, au fost duşi la spital, bolnavi de o boală necunoscută. Ceasuri întregi stăteau cu ochii holbaţi în tavan, vrăjiţi, par'că ar fi înghiţit teribila otravă „chamico", otrava nebuniei. Pentru Miguel această întâmplare nu reprezenta decât o sugestie în massă a indienilor.

Pentru a preîntâmpina însă orice eventualităţi, el ordonă să li se administreze câteva doze de chinină, pentru a le astâmpăra febra. Cu toată medicaţia ordonată de Miguel, indienii muriră peste câteva zile.

In aceeaş seară, o bătrână indiană o fostă servitoare a lui Don Miguel, intră pe poarta castelului, cerând voie să vorbească foştilor săi stăpâni.

— „Guai, mică şi albă porumbiţă! Tu porunceşte ducă înapoi. Atunci, tot iar sănătos", bâlbâi ea intr' spaniolă stricată.

Cu ochii imobili privi pe fosta stăpână; apoi îngenunchiă, îi săr poalele rochiei şi plecă.

Don Miguel observând însă pe acea bătrână femeie, se apropie de soţia sa şi pe un ton aspru îi spuse:

— „Te-am rugat să nu mai primeşti la noi fiinţele acestea duşmănoase!"

Privind mai atent pe soţia sa, Santivan păli.

— „Cine ţi-a rupt rochia? Desigur o vrăjitorie a acestei bătrâne".

Către miezul nopţii, când luna calmă se ridică deasupra vechii cetăţi, un strigăt pătrunzător brăzdă liniştea nopţii.

O altă voce cuprinsă de groază, strigă:

— „Repede un doctor! In galop!"

Miguel Santivan îşi găsise soţia lipsită de cunoştinţă. Fusese desigur adormită printr'un narcotic puternic şi zăcea acum pe patul inundat de razele lunii, în faţa ferestrei deschise.

In mâinile ei ţinea strâns, două minunate smaragde.

Când fu readusă la viaţă, Miguel se prăbuşi într'un strigăt de groază. Ines era oarbă.

A fost ea o victimă nevinovată a unei vrăji misterioase?

In aceeaş noapte statuia de argint a zeiţei, dispăru.

Svonuri circulau că umbre misterioase ar fi dat femeii albe cele două smaragde ale zeiţei, ca să împodobească statuia cu frumoşii ochi verzi ai lui Inés de Santivan.

— „Duceţi la loc statuia, senora".

Paşii spiritelor

TANARA şi gingaşa soţie a lui Gonzalos Avendano murise. Sdrobit de durere privia cum indienii adunaseră corul lor de bocitoare în jurul cadavrului fostei sale soţii.

— „Nu-i turbură cumva somnul? spuse bătrânul vrăjitor, scuturându-şi capul încărunţit.

Indienii aduseseră în curte o „lama" pe care legaseră cu frânghii hainele decedatei şi bătând blândul animal, îl forţară să gonească pe cărăruia îngustă a muntelui, pentru ca în acest mod — spuneau ei — păcatele moartei să fie îndepărtate de acele locuri.

Don Gonzalo înfuriat pe oamenii aceştia atât de brutali faţă de un animal inofensiv, se repezi la ei cu biciul în mână, poruncindu-le să-l readucă. Lama fugia însă cuprinsă par'că de duhuri rele.

... soţia sa zăcea de-a latul patului, cu pumnii strânşi...

dr.: ...aranjau flori in jurul catafalcului

Ordinele sale veniseră prea târziu. Animalul se şi pierduse pe cărăruia muntelui nemaiputând fi ajuns de servitori.

Senor Avendano îşi goni oamenii din casă şi rămase singur cu moarta, al cărei obraz lua din ce în ce mai mult culoarea galbenă, cadaverică. Câteva ore mai târziu, veniră bocitoarele, îmbrăcate în doliu, pentru a da ultimele îngrijiri cadavrului.

Corpul fu depus în salon, pe un catafalc şi împodobit cu chiparoase. Lângă el au orânduit vase de pământ cu vin şi suc de „chirimoias" ca moarta să poată bea, când se va deştepta în lumea cealaltă.

Don Gonzalos nu avu puterea să se opună acestor superstiţii barbare. Cine ştie? Dacă nu s'ar fi opus în ultimul moment acelei bătrâne vrăjitoare, care-i oferise ierburi şi licori, ca să-i vindece soţia, poate că ea ar mai fi trăit.

Cu o încetineală exasperantă, indienii îndeplineau toate acele rituri sinistre, stropind podeaua cu vin, apoi turnând deasupra mălaiu şi acoperind totul cu cenuşe.

— „Aceasta, ca s'o vezi pe tânăra ta soţie dacă se va întoarce", spuse o femee bătrână, arătând lui Don Gonzalos mălaiul şi cenuşa împrăştiată pe podele.

Indoiala se strecură în inima lui Don Gonzalos. Oare o fi adevărat că sufletele revin? Toţi indienii îl asiguraseră de acest lucru şi cei bătrâni îi istorisiau nenumărate cazuri de urme, pe care le-au lăsat spiritele pe podele, în apropierea catafalcului.

Dece nu?

El ajută femeilor să-şi îndeplinească ciudatele lor obiceiuri şi închise singur ferestrele şi uşile. După aceasta, trecând printr'un coridor lung, se îndreptă spre camera sa de lucru, ca să-şi petreacă acolo restul nopţii.

Spiritele nu trebuiau turburate cu nimic la întoarcerea lor; aşa spuneau indigenii.

O noapte îngrozitoare; lacrămi şi suspine.

Fâlfâitul aripelor păsărilor de noapte îl deşteptară pentru câteva secunde, dându-i halucinaţii fantastice.

Către ora 5 dimineaţa, nu mai putea suferi această tortură. Incet, aproape prelingându-se dealungul coridorului merse până la salon, oprindu-se în pragul uşii.

— „Doamne!", exclamă el.

Pe cenuşe se vedeau urme de picioare. Dar nu erau formele unui picior omenesc, nici urmele picioarelor vreunui animal sau păsări.

O sudoare rece i se prelinse dealungul spinării. Ingrozit, se repezi să dea alarma.

Servitorii se adunară. Nimeni nu auzise un sgomot, nimeni nu văzuse ceva.

Bătrânul vrăjitor se aplecă asupra acelor urme şi ridicându-se zâmbi straniu şi spuse:

— „Morţii lasă un fel de urme ca păsările. Dar cine ştie...?"

Don Gonzalos îşi plimbă privirea pe feţele enigmatice ale indienilor. Superstiţia se şi cuibărise în mintea lui. Cu o voce calmă însă, le porunci să plece şi să continue tunsul oilor.

Inmormântarea trebuia să aibă loc a doua zi. Când se înoptă, Don Gonzalos se ascunse în coridorul de lângă salon, în dosul unei armuri vechi. Mâinile sale tremurau. O speranţă vagă năştea în sufletul său, încet, aşa cum se ridica acum luna roşiatică care colora aprins cenuşa de pe podele.

Aşteptă două ore. Mai aşteptă încă trei. Tremura ca în febră, şi-şi ţinea cu mâinile maxilarul, ca să nu se audă clănţănitul dinţilor. Ce mângâiere nesperată îi va aduce spiritul lui Inés!

Către ora cinci dimineaţa, în acelaş moment când ceasornicul turnului bătu de cinci ori, când ultimele stele se topiră în violetul zorilor, o umbră apăru în coridor.

Era o „lama". Se apropiă, se opri, rămase câteva secunde nemişcată şi se îndreptă apoi spre uşa salonului.

— „Inés!" murmură involuntar Don Gonzalos.

Animalul se întoarse şi cât ai clipi din ochi parcurse coridorul, ajunse în curte căutând să sară peste ulucile grădinii. Instinctiv Miguel scoase revolverul. De cinci ori străfulgeră ţeava armei.

Cu ultimele raze, luna palidă acoperi cadavrul animalului fantastic. Palid, Gonzalos se apropiă. Sub blana animalului apăru capul lui Miguel Flores, vecinul său, temutul Don Juan al ţinutului.

Don Gonzalos înțelese enigma. Pentru a se apropia de moartă, Miguel Flores, își acoperise trupul cu o piele de „lama".

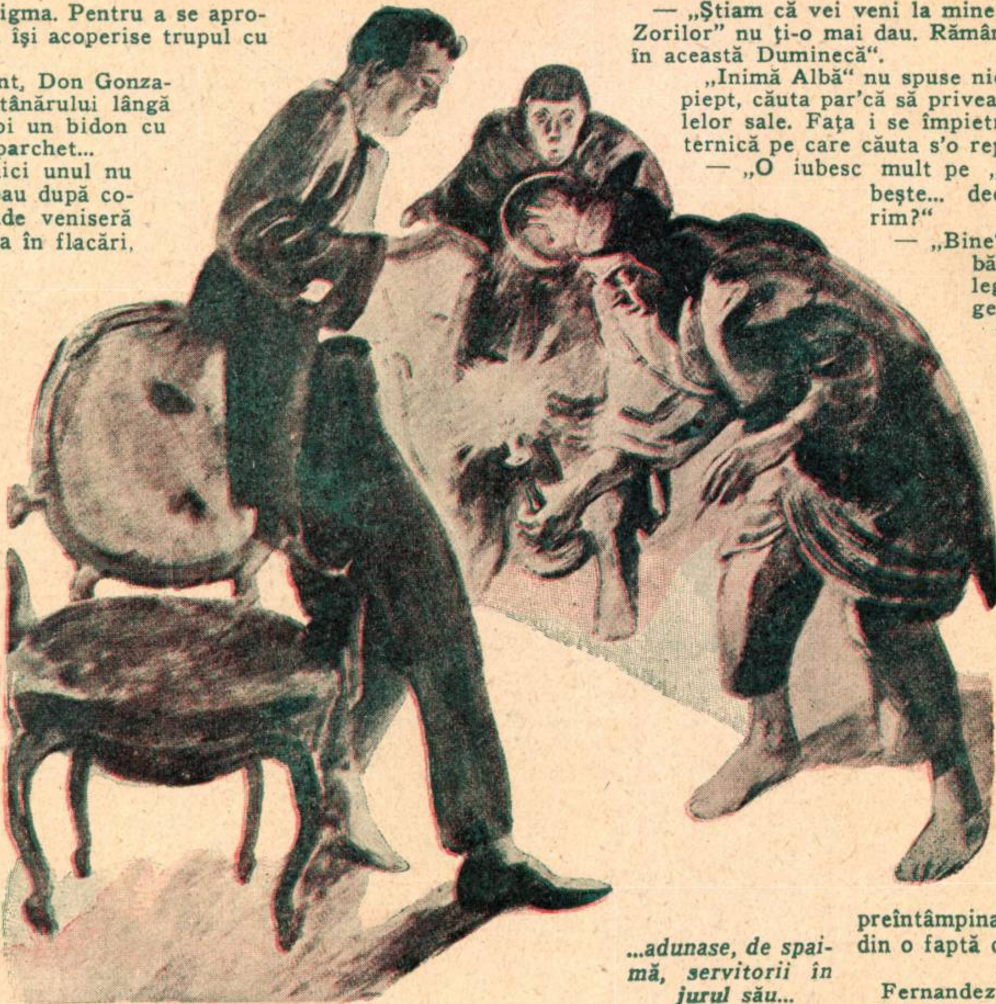
Fără să spună vre-un cuvânt, Don Gonzales Avendanos târî cadavrul tânărului lângă catafalcul soției sale. Luă apoi un bidon cu petrol și vărsă conținutul pe parchet...

... Și indienii, dintre cari nici unul nu dormise noaptea aceasta, vedeau după colina din apropiere, casa unde veniseră spiritele, castelul care se topia în flăcări, așa cum se topește talgerul roșu al soarelui în amurg, în dosul colinelor...

Logodnicul morții

FERNANDEZ Muherta, era un tânăr, nobil spaniol, care trăia din veniturile huertelor sale și avea ca singură ocupație, vânătoarea.

De o frumusețe brună, specific spaniolă, Fernandez era și un real conchistador de inimi. Dar, se pare că vânătoarea îl pasiona mai mult decât orice, căci pleca dimineața singur, călare, întorcându-se odată cu primele raze ale lunei. Vânatul pe care-l împușca, îl lăsa acolo, printre liane sau în pampas, pradă animalelor sălbatece sau păsărilor cerului. El vâna numai din pofta de a ucide, pentru a-și satisface un instinct sângeros, care-l îndemna la crimă. Omora animale, ca să nu ucidă oameni.

...adunase, de spaimă, servitorii în jurul său...

Fernandez, deși avea un suflet crud, găsise totuș destulă sentimentalitate alături de cruzimea lui înnăscută, ca să înțeleagă toată dragostea tăinuită a frumoasei indiene „Floarea Zorilor". Era micuță, sveltă cu ochi negri, învăpăiați și surâdea totdeauna lui Fernandez, când o privia dela înălțime, de pe calul său. El îi asvârlia câte o floare, pe care ea se grăbia s'o ascundă de privirile tatălui său, care nu încuviința această idilă. Tradiția indienilor cerea ca „Floarea Zorilor" să se căsătorească cu fiul „Vulturului Alb", și pentru acest motiv tatăl ei căuta s'o îndepărteze de nobilul spaniol.

...începu să tragă după lamă...

Intr'o după amiază „Floarea Zorilor" plecă singură la isvorul din apropiere, ca să aducă apă într'un ulcior de pământ, pe care era săpat numele mamei ei, moartă cu un an înainte. Cu acest ulcior aducea totdeauna apă, pentru ca și moarta să poată bea dincolo, în lumea umbrelor, unde rătăcia acum.

Dar „Floarea Zorilor" nu se mai întoarse acasă. Tatăl ei, „Inimă Albă" se duse la isvor s'o caute și găsi acolo ulciorul spart și alături de el, mărgelele roșii de coral ale fiicei sale, risipite printre pietre și ierburi. „Inimă Albă" privi atent locul unde se aflau cioburile; se culcă pe jos, mirosi pământul și umblă apoi în patru labe, ca un animal, care ar adulmeca un vânat. Deodată se ridică în picioare și fruntea lui se încruntă într'o expresie de furie reținută, ca o mască a vechilor samurai japonezi în luptă. Incleștă pumnii și fără să rostească măcar un cuvânt, se înapoie acasă.

In aceeaș seară, cineva bătea în poarta casei lui Fernandez Muherta. Un servitor alergă să vadă cine era, dar Fernandez și apăruse în curte, să-și întâmpine oaspele.

— „Știam că vei veni la mine, „Inimă Albă", dar pe „Floarea Zorilor" nu ți-o mai dau. Rămâne a mea. Va fi soția mea, chiar în această Duminecă".

„Inimă Albă" nu spuse nici un cuvânt; cu capul plecat pe piept, căuta par'că să privească prin întuneric, vârful sandalelor sale. Fața i se împietri de durere, de o suferință puternică pe care căuta s'o reprime, s'o înnăbușe în suflet.

— „O iubesc mult pe „Floarea Zorilor" și ea mă iubește... dece nu vrei tu să ne căsătorim?"

— „Bine", răspunse bătrânul „Inimă Albă"... „După ce te vei căsători în legea ta, să te căsătorești și în legea noastră"....

— „Fie și așa", spuse Fernandez vesel, invitându-și socrul să bea împreună un pahar cu vin.

„Inimă Albă", tăcut ca o lespede, se întoarse însă și plecă tot atât de enigmatic, după cum venise.

Fernandez obicinuit cu ciudățeniile indienilor, se consolă însă repede și intră în casă, unde „Floarea Zorilor" se ascunsese după un paravan, de frica tatălui ei.

Deși Fernandez a promis și altor femei că se va căsători cu ele, nu-și ținuse încă cuvântul.

Mica indiană însă era atât de duioasă și de candidă, în cât Fernandez se hotărî să se căsătorească cu ea, chiar în Duminica aceea. Se gândia să facă acest pas și pentru a preîntâmpina dușmănii ce s'ar fi putut isca din o faptă ca a lui, aceea de a răpi o fată.

Fernandez și „Floarea Zorilor" pășiau printr'un lung șir de oameni, cari se adunaseră în fața bisericii să-i priviască și să asiste la cununie. Slujba religioasă se celebră după toate regulele bisericii catolice.

Floarea Zorilor nu înțelegea nimic din toate acele obiceiuri și oridecâteori preotul se apropia de ea, se ascundea de frică lângă Fernandez, ca să nu fie vrăjită sau să i se dea vre-o licoare fermecată. Ceeace o îngrijora însă mai mult ca toate, era faptul că tatăl ei nu venise. Știa ea ce înseamnă acest lucru...

Işi roti privirile prin biserică, să recunoască măcar pe unul dintre ai ei... Dar nu era nimeni.

Când slujba fu terminată și ei se pregătiau tocmai să coboare treptele bisericii, Fernandez observă pe „Inimă Albă" care se apropie de el și fără cuvinte îi dădu să înțeleagă că trebue să-l urmeze, cu soția sa.

Fernandez pipăi instinctiv cele două revolvere pe care le purta în permanență la el. Bătrânul mergea înaintea lor cu capul plecat, iar ei după dânsul tot atât de tăcuți și misterioși ca și el.

Au mers așa pe o cărăruie, până la un luminiș înconjurat de o pădure, care se 'ntindea departe, într'un codru de o desime de nepătruns, o adevărată liană virginală misterioasă ca însăș enigma vieții.

Un cerc de indieni cari ședeau, pe iarbă, înconjurau un altar de piatră, pe care ardea un foc, provocând o coloană de fum ce se răsucia în văzduh, ca un otgon care ar ancora pământul de cer.

In fața altarului, un vrăjitor slab, cu o barbă rară, îndruga cuvinte neînțelese și strângea la piept un berbec negru. Fernandez și „Floarea Zorilor" înaintară în mijlocul cercului. Cu priviri repezi ei căutau să descopere la oamenii aceștia arme. Dar nici unul nu ascundea nici o armă sub veștmântul său. Un singur cuțit, cu un mâner de os negru, zăcea pe altar,

(Continuare în pag. 6)

PUHOAIE

Capitala inundată după ultimele ploi

Inundaţiile în Capitală sunt o calamitate cronică ; în fiecare an ţigănuşii din Tei se plimbă în albii de rufe, pe laguna în care s'a transformat strada, organizând bătălii navale împotriva cârdurilor de raţe. De zeci de ani inundaţiile prin aceste locuri se repetă.

Intr'adevăr, hrisoavele povestesc de mari inundaţii în Bucureştii de odinioară.

Dâmboviţa s'a revărsat adeş în cursul istoriei, intrând în curţile oamenilor, năruind zidurile. Este interesant de notat, că măsurile contra inundaţiilor, se iau de-acum câteva secole: Şerban Cantacuzino a ridicat un dig împotriva apelor Dâmboviţei ce se revărsau. Colina lui Radu Vodă era pe-atunci o insulă, căci apele venind mari în 1532, Vlad Vodă, se înnecă în Dâmboviţa!

Cronica pomeneşte de asemeni de mari inundaţii în 1774, 1805, 1864 etc. Canalizarea s'a făcut foarte târziu ; abia prin secolul al 18-lea se fac câteva cişmele, pentru alimentarea oraşului cu apă. Paznicii cişmelelor se numeau „Cişmigii" — de unde numele lacului Cişmigiu, Marele Cişmigiu avea sub comanda sa şi corpul podarilor, cari îngrijea de pavajele străzilor. Azi toate bălţile au fost secate, o reţea de canale subterane înlocuiesc gârliţele şi şanţurile de odinioară, Dâmboviţa a fost canalizată şi totuş... avem inundaţii în fiecare an.

Câteva râuri ardelene s'au revărsat în anul acesta, iar Prahova schimbându-şi cursul, a făcut o mare breşă în terasamentul liniei ferate, punct în care trecerea s'a făcut prin transbordare.

Când Oltul vine mare, inundă vaste câmpii din Ardeal şi „spală" liniile ferate, după cum se exprimă ceferiştii în langajul lor technic când vor să spună că apele mari au luat pietrişul şi sgura liniei ferate.

Mi-aduc aminte de o călătorie prin aceste regiuni inundate. O îngrijorare de călător, lansat pe o linie oropsită şi şubredă, a năpădit sufletele moţăinde din vagon, îngrijorare agravată la gândul transbordării fatale. Anxietatea aceasta nedefinită

O transbordare pe linia ferată, acolo unde apele au spălat pietrişul

creşte, cu cât terenul se apropie, — încetinindu-şi mersul — de punctul unde linia a cedat. Ca o şopârlă bondoacă, trenul mixt abia se mai târăşte prin mâl. In fine stopează, iar locomotiva extenuată îşi dă duhul, printr'un eşapament şuerător de vapor.

Porunci scurte şi puncte galbene de lanterne, în noapte. Coborîm... coborîm sub aversa viguroasă, egală, copleşitoare. Dar călătorii veniţi cu garnitura poposită în partea cealaltă, a porţiunei de linie, s'au năpustit să-şi găsească mai de grabă locuri în trenul părăsit de noi. La uşi, pe scările vagoanelor, cele două forţe umane adverse s'au neutralizat: noi nu putem cobori, ei nu se pot urca. Impingem viguros, piept în piept, cu vociferările de rigoare. Un ţipăt ascuţit. Un om a alunecat de pe scară şi a căzut în vid, în noapte....

Oroare... sub scara vagonului ne pândeşte întunericul, ne aşteaptă abisul poate.

In fund, masa de apă revărsată rece.

Scările s'au decongestionat. Omul căzut s'a atârnat cu mâinile de piciorul altuia şi la lumina unei candele avare, ca din romanele de aventuri, îi zărim trupul întins pe povârnişul lunecos, ce serveşte drept pantă de descărcare a vagonului. S'a desprins ca un fruct prea copt şi alunecă până jos, pe toboganul de lut jilav.

De pe înălţimea unde se afla terasamentul, până în noroiul rămas în urma puhoiului ce cotropise valea, s'au săpat trepte, — trepte de formă, care nu oferă nici un sprijin piciorului. Ne svârlim literalmente pe povârnişul noroios pe vale, în noapte...

Te propteşti pe pământul plat şi cleios de jos.

Ocolim o mare spărtură în teren. Apele au năruit terasamentul, deschizându-şi prin pământ o vale largă, ca să treacă de partea cealaltă a liniei. Iar pe de-asupra acestei văi, cele două şini au rămas spânzurate orizontal, ca un enorm semn de „egal" în-aer între cele două capete ale terasamentului. La capătul celălalt asteaptă o nouă garnitură. Ascensiunea în vagoane se face cu mari eforturi, prin asalturi sistematic respinse, de alt povârniş lunecos, care de data asta trebue urcat. Călătorii se ajută între ei, ca să-şi poată urca bagajele în tren.

Operaţia a durat mult; a început să se reverse de ziuă. Peisajul oferă o justă compensaţie călătorului martir. Munţii Nehoiul şi Surul din zare, ţin mai mult de cer, prin transparenţa lor de un *mauve* palid, — de cât de pământ. In dimineaţa senină, massa lor vaporoasă se onduleză în planuri paralele, ca spinările vinete-cenuşii ale unei armate solemne de cămile...

NUVELE PERUVIENE

(Urmare din pag. 4-a

ca şi cum cineva l-ar fi pus în foc, să-i înfierbânte lama.

Fernandez se apropie de altar. Bătrânul „Inimă Albă" apucă pe fiica sa de mână şi o îndepărtă de lângă soţul ei.

Fernandez se afla acum singur lângă altar. In stânga stătea un indian cu berbecul acela negru, iar în faţa lui, bătrânul vrăjitor.

O clipă numai, Fernandez privi ochii aceia ai bătrânului şi par'că braţul său înlemnise pe mânerul revolverului. Nu mai vedea nimic, decât doi ochi, încolo tot restul lucrurilor îi apărea vag, ca într'o ceaţă.

Deodată ca o lovitură de pumnal, un junghiu îi strânse inima. Se deşteptă brusc din visul acesta, în care era totu treaz.

Instinctiv puse mâna pe revolver, dar nu era nici un pericol pentru el. Indianul împlântase cuţitul în inima berbecului şi nu în inima sa.

După această curioasă ceremonie, Fernandez îşi recăpătă soţia şi porni cu ea spre casă.

O moleşală din ce în ce mai puternică puse stăpânire pe trupul său. Când ajunse acasă era atât de istovit încât trebui să se culce.

„Floarea Zorilor" plângea lângă el, sărutându-i mâna...

La miezul nopţii, Fernandez Muherta îşi dădu sufletul...

A doua zi de dimineaţă l-au desbrăcat ca să-i îmbăieze trupul, înainte de a-l îngropa.

In dreptul inimii o mică cicatrice — nu se ştie de unde — făcuse să i se scurgă o picătură de sânge, închegându-se acolo ca una din mărgelele de coral, pe care le pierduse „Floarea Zorilor" la izvor.

Un ziarist globetrotter

Am primit la redacţie o vizită interesantă : d. Milorad Raicevici, ziarist jugoslav care de 20 ani se află în permanentă călătorie, cu toate mijloacele de locomoţie posibile.

D-sa a vizitat până acum întregul glob şi la întrebările noastre, asupra punctelor încă necunoscute d-sale, ne-a răspuns cu un humor sănătos, că se pregăteşte să plece la... cei doi poli şi în Groenlanda, singurele regiuni pe unde nu le-a călcat piciorul.

Un om relativ tânăr, jovial, foarte simpatic mai ales prin faptul că o rupe destul de binişor româneşte, limbă care afirmă că-i e foarte dragă. De altfel d-sa vorbeşte aproximativ 10 limbi şi o serie întreagă de dialecte.

D. Raicevici este posesorul unui album impozant, în care se găsesc toate semnăturile capetelor încoronate şi a tuturor oamenilor de stat mai importanţi, de pe toată suprafaţa globului.

Printre lucrările sale cele mai importante, notăm un extraordinar volum „Du Caire au Cap", în care sunt descrise toate moravurile diferitelor popoare africane din tot acest lung traseu.

Urăm succes d-lui Milorad Raicevici în viitoarele d-sale călătorii.

Dr.: *Un cadavru carbonizat;* sus: *bariera morții*

Jos: *Una din victime, oribil desfigurată;* jos stânga: *sfărâmăturile autobusului*

ACCELERATUL 903 București-Constanța se apropia de stația Mogoșoaia. Prin dreptul unei bariere care nu fusese lăsată la timp, un autobuz traversa linia ferată. In aceeaș clipă, acceleratul trecu vertiginos, isbi autobuzul și-l dădu de două ori peste cap, făcându-l țăndări.

Motorul explodă îndată și flăcările cuprinseră sfărâmăturile.

Isbitura aruncase la mari distanțe o parte din pasagerii autobuzului, cari scăpară astfel de flacări, dar se aleseră cu grave fracturi. Radiatorul strivi pe ajutorul de șofeur, care fu într'o clipă carbonizat. Isbit de radiator în pântec, prin sfâșietura groaznică măruntaiele nefericitului țâșniră afară, ca la un brutal harakiri și într'o clipă trupul său nu mai era decât o massă informă, un fel de manechin de sgură, pe care sfârâia încă grăsimea arsă. Figura lui nu mai avea nimic uman și păpușa aceasta de cărbune semăna cu trupurile conservate în lavă la Herculanum. In jurul carbonizatului se ridicară vaietele lugubre ale răniților.

LA FAȚA LOCULUI

La sosirea noastră la fața locului, am putut stabili că groaznicul accident se întâmplase pe la ora 3 după amiazi, nu departe de gara Pantelimon, lângă cantonul 12. Automobilul venia din București spre Urziceni, întesat de pasageri, când a fost isbit de tren în dreptul cantonului, cu atâta forță, încât fu târât pe linie, pe o distanță de 250 metri. Toți cei 28 de pasageri din autobuz au fost răniți iar dintre ei, 16 sunt în stare foarte gravă.

Cantonierul și soția sa au fost îndată arestați, deoarece șofeurul care a scăpat cu viață declară că bariera nu fusese lăsată și că un grup de arbori nu i-a permis să vadă apropierea trenului.

La orele 5 după amiază, s'a format un tren de ajutor, cu care răniţii au fost aduşi în Gara de Nord şi înşiraţi pe peron, pentru a li se da primele îngrijiri. Spectacolul era înfiorător. Aproape toţi răniţii aveau feţele complet mutilate. Buzele lor arse de flăcări s'au umflat şi s'au înegrit în oribile bosumflări. Unii au obrajii total mâncaţi de flacări şi faţa lor pare scorojită şi neagră, ca un bulgăre de cox. In special mâinile lor sunt arse. Degetele au rămas la unii negre şi chircite, ca nişte ghiare. Alţii au rămas numai cu cioturi, labele căzându-le în flăcări.

Cortegiul de ambulanţe ale Salvării, a pornit spre spitale.

Am făcut apoi un turneu prin spitalele unde au fost internaţi răniţii. Ei au fost bandajaţi şi unii au capetele complet înfăşurate în pansamente, astfel încât capetele lor par diforme, ca nişte bolovani albi. Cei cu mâinile arse, poartă pansamente ca nişte mănuşi de box. Unuia nu i se văd decât ochii şi gura, altul are întregul trup pansat: el pare o mumie albă, înfăşurată pentru o conservare eternă. Cei cu fractura coloanei vertebrale, stau nemişcaţi ca morţi.

La ora când am vizitat spitalul Filantropia, şofeurul Brâncoveanu şi o elevă de şcoală au încetat din viaţă.

NESOCOTINŢA UNUI LĂPTAR

Evident că interesează pe toată lumea cauzele reale, care au putut provoca o asemenea catastrofă. Din cercetări reese că acest canton al morţii, unde s'a întâmplat nenorocirea, se găseşte la o distanţă de 300 m. de barieră. Din acest canton, se manevrează în mod automat barierele, din dreapta şi din stânga lui. Cu câteva clipe înainte de nenorocire, cantonierul a auzit semnalul de trecere a trenului şi a închis barierele; dar un lăptar care se afla în dreptul ei, a forţat rampa, a ridicat-o şi a trecut pe sub ea.

Autobuzul care venea în urma lui, a crezut că are trecere liberă şi a traversat linia.

In acelaş moment a fost spulberat de trenul care venia cu viteză.

Gestul nesocotit al lăptarului a provocat deci această groaznică nenorocire.

Trăim într'o epocă de grabă. Suntem îmbătaţi de viteză, şi de multe ori această beţie ne este fatală.

REP.

Câteva dintre victime, internate în spitale

INTAMPLARI TRAITE

O glumă... serioasă

de Hans Fröbst

Revista lunară germană „Scherl's Magazin" *pe Iulie crt., publică sub semnătura și titlul de mai sus, următoarea întâmplare petrecută în România, povestire pe care o reproducem în întregime.*

AVENTURA pe care v'o povestesc aci, mi s'a întâmplat în România. Nu eram beat, nici de vin, nici de opium, și nici în altă stare anormală nu mă găsiam. Eram perfect treaz, cu mintea lucidă și stăpân pe toate simțurile mele; mi-am însemnat chiar în seara aceea toate amănuntele și de atunci îmi bat capul în zadar, să găsesc explicația enigmei. Caut o soluție dar n'o pot găsi; cine-o găsește, e rugat să mi-o comunice și mie.

Iată despre ce-i vorba:

Făcusem undeva, prin nu știu ce gară depărtată, cunoștința unui german, inginer de mine; fiindcă locuia în munți, unde se plictisia de moarte, mă pofti pentru câtăva vreme la el; peste o săptămână m'am dus într'adevăr să-l vizitez; mi-a arătat mina și din prima seară, m'a dus la „cazinoul inginerilor", — o casă mică, scundă, cu două-trei încăperi. Impreună cu încă un inginer român, am luat loc în sufragerie — o încăpere simplă spoită cu var, având drept orice mobilier: un bufet, o masă și patru scaune. Pe bufet — notați bine — o sticlă de apă numai pe jumătate plină. Atât.

Afară ploua. Am stat de vorbă de una, de alta și tot pălăvrăgind așa vrute și nevrute, am ajuns la urmă, cum se întâmplă de obicei, la scamatoriile cu cărțile de joc. De aci până la „farfuria mișcătoare" nu era decât un pas.

Cine nu cunoaște nerozia inofensivă a spiritismului? Se scriu pe masă, în cerc, literele alfabetului; în mijlocul cercului se pune o farfurie, pe marginea căreia s'a crestat un semn distinctiv. Partenerii își pun degetele pe marginea farfuriei, apoi formulează o întrebare; imediat ce „circuitul" s'a închis farfuria (sau paharul) începe să se miște și, alunecând rând pe rând spre literele respective ale alfabetului de pe masă, dă răspunsuri mai mult sau mai puțin inteligente... E un joc copilăresc, un fel original de a omorî vremea; atât și nimic mai mult. Pentru inginerii mei, jocul era însă nou; e ușor de înțeles deci că „farfuria sburătoare" le producea o mare mirare.

In clipa aceea intră în cameră fiul proprietarului minei, o namilă de om, care după ce ne privi câtva timp cu un zâmbet neîncrezător, spuse deodată, fără nici un preambul:

— „Ia întrebați farfuria dv. atotștiutoare, câte țigări am eu în buzunar?"

— „Bucuros!"

Foarte amabilă, farfuria se puse imediat pe lucru, „începu să sboare" iar semnul crestat pe marginea ei se opri pe rând la literele: *„ș... a...p...t...e".*

— „Șapte țigări", răspunsei eu râzând căci nici eu nu credeam în scamatoria spiritistă. Românul nostru începu să se caute cu deamănuntul prin buzunare și, ce să vezi, scoase la lumină exact șapte țigări. Nici una mai mult, nici una mai puțin.

Firește — o simplă întâmplare, nimic altceva, făcu impresie.

— „Bine", zise uriașul cam șovăitor, „farfuria dv. e se vede năzdrăvană. Am să scriu acum în taină un cuvânt, pe un petec de hârtie, și apoi talerul dv. fermecat să ne spună ce-am scris.

...semnul din farfurie se opria în dreptul literelor dorite

Afurisita de farfurie se puse iar pe lucru și „scrise" cuvântul „a..d.. e...v...ă...r..u...l".

Uimit, românul ne arătă spre marea noastră mirare petecul de hârtie, pe care scrisese *„Adevărul"*.

Minune? Nicidecum! Nimic supranatural! Pe calea transmisiunii gândurilor, subconștientul nostru recepționase cuvântul „adevărul", înainte chiar de a fi fost scris pe hârtie; acelaș subconștient călăuzise „inconștient" farfuria, și odată apărute primele două litere „a... d...", restul mersese dela sine, pentru că *„Adevărul"* este numele unuia din cele mai răspândite ziare românești; explicația misterului plutia deci, ca să zic așa, în aer. Totuș... gluma reușise de două ori la rând, iar încordarea noastră crescuse.

— „Știi să faci să se învârtească și masa?", mă întrebă gazda mea.

— „Regret, n'am asistat decât o singură dată la o astfel de ședință; și apoi, eu nu cred deloc în prostiile astea; totul se reduce la un simplu truc".

Cei trei tovarăși ai mei, cari nu auziseră de „masa învârtitoare" decât în mod foarte vag, insistau însă să fac o încercare. Le făcui pe plac.

După multă căutare, dibuirăm pe undeva o măsuță în patru colțuri, cu patru picioare, legate între ele printr'o stinghie, fixată cu șuruburi de fier. Cu alte cuvinte, o mobilă cu totul improprie, din punctul de vedere al „adevăratului" spiritism. Ne-am așezat toți patru în jurul mesei și-am stins lumina; eu ședeam lângă perete, în imediata apropiere a comutatorului. Pronunțai solemn „formula de apel", așa cum o auzisem cu multă vreme înainte, la o petrecere. Intr'adevăr... în scurtă vreme „spiritul" se prezentă Și încă „un spirit bun", foarte liniștit.

Deodată.. dar trebue să spun mai întâi că partenerii mei n'aveau habar de „scamatorii"; plini de cea mai entuziastă bună-credință, nu erau deloc porniți pe critică; de înșelătorie nu putea fi vorba din partea lor după cum se va vedea imediat, căci — ca și mine — ardeau și ei de dorința de a găsi explicația misterului, sau — poate — a... șmecheriei.

I-am pus mesei fel de fel de întrebări, la care „spiritul cel bun" ne răspundea prompt, prin bătăi repezi, ca ropotul de mitralieră. Tac, tac, tac...

Uneori spiritul „vorbia" în limba greacă veche, limbă pe care — după cum s'a dovedit — n'o învățasem decât eu, așa că șarlatania n'ar fi putut porni decât dela mine. Orice intenție de înșelătorie era însă departe de mine.

Incetul cu încetul afacerea începea să-mi apară ridicolă și fără să mai stau mult la gânduri, mă pornii să înjur masa și „spiritul". „Gâscă tâmpită", și așa mai departe. „Spiritul" reacționă imediat; masa nu se mai putea domoli deloc, mă lovi de câteva ori la coapsă (lucru care s'ar fi putut ușor atribui partenerilor), și deodată, vecinul din stânga scoase un țipat de durere:

— „Au, cine mă împunge?"

In aceeaș clipă simții și eu o împunsătură dureroasă și imediat scoaseră și ceilalți doi acelaș țipăt. Făcui repede lumină: toți aveam pe dosul mânii stângi câte o picătură mare de sânge!

Ni se tăiase răsuflarea... ne ștergeam nădușala de pe frunte... Era sânge veritabil!...

Desigur și faptul acesta ar avea o explicație naturală: unul din tovarăși își permisese poate gluma să ne împungă cu acul, deși — judecând după situația momentului — eu consider foarte puțin probabilă această explicație.

După o discuție mai lungă, am stins din nou lumina; masa începu iar să joace și îndată — ca printr'o minune cerească —, un val de apă ni se vărsă peste cap, din direcția unde se găsia bufetul, cu cana de apă plină doar pe jumătate!!

Făcurăm imediat lumină: toți eram uzi leoarcă și aveam mutre cu adevărat „plouate".

Ei, drăcia dracului!! Nervii noștri atinseseră un grad extraordinar de încordare. Nici unul din noi nu se sculase dela masă, iar o a cincea persoană nu era în cameră.

Stinserăm iarăș lumina... Mare comedie! Masa încă nu se pusese bine în mișcare, că un nou val de apă se revărsă asupra noastră, de astă dată de sus, dela înălțime.

— „Aprindeți lumina, afurisită afacere", strigă cu glas răgușit unul din tovarăși. Dar și pentru asta există explicații; cea mai simplistă ar fi, că ne trăgea pe sfoară chiar unul dintre noi, sau aveam poate deaface cu un caz de „telekinezism"; așa se chiamă, cred.

Tovarășii mei, cuprinși acum de groază, refuzară net să „continue".

— „Fleacuri, domnilor, tocmai acum să continuăm, trebue să găsim

neapărat explicaţia şmecheriei". Am luat iarăş loc în jurul mesei, care începu din nou să-şi facă de urât... Apoi deodată se înălţă în aer şi fără a mai atinge pământul, pluti câteva secunde în văzduh. Impreună cu masa, ne sculaserăm şi noi; mâinile noastre lipite de tăblia mesei, se atingeau. Apoi masa căzu la pământ, cu o pocnitură clar perceptibilă.

Truc de prestidigitator? Şarlatanie? Scamatorii? Să zicem că da. Celor ce s'ar îndoi de autenticitatea întâmplării, le fac concesia să admit că totul se reducea la o simplă scamatorie, pe care n'am reuşit s'o dau pe faţă, dar căreia i se poate găsi uşor o explicaţie naturală. Ce explicaţie s'ar putea însă găsi la ceeace a urmat acum?

Enervaţi peste măsură, ne aşezarăm iarăş cu toţii; eu îmi încordam toată voinţa, ferm hotărît să nu-mi pierd capul, aşa cum şi-l pierduseră de mult ceilalţi. Masa începu iar să „ţopăe". Alt cuvânt nu găsesc pentru salturile pe care le făcea.

Deodată, mâinile ni se ridicară în sus, ca târîte cu putere irezistibilă de un fluid magnetic tainic. Românul din dreapta mea scoase un ţipăt ascuţit... masa dispăruse. Pe mine mă stăpânia un singur gând: să fac imediat lumină, ca s'o pot vedea „sburând". Cu repeziciunea fulgerului învârtii comutatorul şi, la lumina electricităţii, îi văzui pe tovarăşii mei albi ca varul, cu ochii mari, căscaţi, tremurând din tot trupul; iar masa?

Masa zăcea... — accentuez că dau numai faptele concrete, fără nici un fel de înfloritură, — masa zăcea în cel mai depărtat colţ al camerei, demontată până în cele mai mici mădulare, cu părticelele ei „sortate" în trei grămezi. In cea dintâi, tabliile; alături, puse frumos unul lângă altul, picioarele şi în fine, într'o a treia grămadă, toate şuruburile. Trei grămezi înşirate una lângă alta,, ca soldaţii. Din clipa dispariţiei mesei din mijlocul nostru şi până la aprinderea luminei, trecuse un timp ce nu s'ar putea exprima decât prin fracţiuni de secundă.

Cel puţin cinci minute am stat şi ne-am privit cu toţii, fără să putem rosti vre-o vorbă. Apoi inginerul se sculă greoi, se duse în camera de alături şi aduse din bibliotecă un „Taschenbuch", o călăuză a inginerilor, ca să vază „câţi cai- putere trebuesc pentru a smulge cu o singură mişcare, dintr'un lemn solid, o duzină de şuruburi, sau mai multe."

Asta-i povestea ce voiam să vă istorisesc. Pentru fiecare din fazele aventurii am găsit o explicaţie prozaică, verosimilă, în care „spiritele" şi „supranaturalul" nu joacă nici un rol. Dar pentru ultima fază, aceea a saltului mesei, căzute fără sgomot şi demontată în mai puţin de o secundă, cu preciziune matematică, în trei grămezi bine distincte, pentru *această* fază nu pot găsi nici o explicaţie oricât mi-aş frământa creerii.

Cine-mi poate găsi una? Spiritiştii de profesie au cuvântul.

* * *

Redacţia „Realităţii Ilustrate" roagă pe toţi cititorii ei, cari au trecut prin asemenea întâmplări, — dar neapărat trăite, — să le comunice pe adresa noastră, în formă literară sau pur descriptivă, ele urmând a fi publicate succesiv în rubrica „Intâmplări trăite".

Cum au fost cântărite cerul, luna, soarele, şi pământul?

PROFESORUL Piccard a cântărit stratosfera, găsind că greutatea acestui mediu gazos atât de rarefiat, ar fi de 5800 miliarde de tone. Există dar o diferenţă între vidul sideral ce nu cântăreşte nimic şi atmosfera superioară a cărei greutate e atât de mare.

CUM S'A CÂNTĂRIT CERUL

Mulţi oameni obişnuiesc să-şi controleze din când în când greutatea, pentru a-şi cunoaşte *massa* corpului, cum s'ar spune în limbagiul fizicienilor.

Greutatea *G* este egală cu massa *m* înmulţită cu acceleraţia *g*.

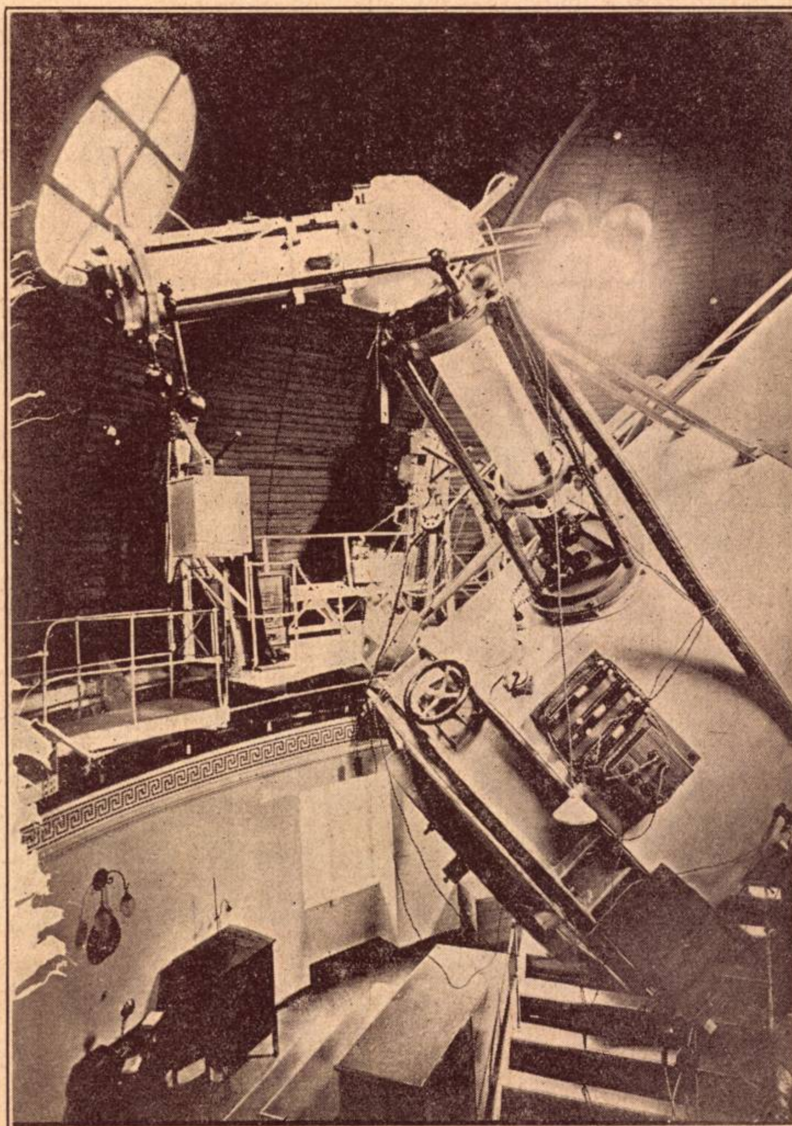
$$G = m \cdot g.$$

Din formula de mai sus numai massa e constantă; în timp ce greutatea şi acceleraţia variază. Astfel un om de 80 kg. ar cântări în lună numai vreo 15 kg., iar în soare peste două tone.

Greutatea este dar relativă. Pe de altă parte şi cântarele de azi fiind relative, ne mulţumim s'o înregistrăm cu o aproximaţie de 1—2 kgr. în plus sau în minus, ceeace înseamnă o eroare medie de 3 la sută. Această eroare e destul de mare, ţinând seama că s'a putut cântări cerul, luna, soarele şi pământul cu o aproximaţie de 0,01 la sută.

E curios desigur faptul că întâi s'a putut cântări luna, soarele şi planetele, iar greutatea statosferei ce formează cerul, se cunoaşte abia de o lună.

Cerul s'a cântărit astfel: la 27 Mai 1931 prof. Piccard ridicându-se la 16.000 m. înălţime, împreună cu asistentul său ing. Kipfer, observă că presiunea barografelor e numai de 76 milimetri, adică a zecea parte din presiunea medie dela nivelul mării.

Interiorul observatorului de pe Mount Wilson (Statele Unite)

Cunoscându-se suprafaţa globului (circa 500 milioane km. patraţi) şi ştiind că pe fiecare centimetru pătrat presiunea aerului e de 1033 grame, s'a putut afla prin calcul greutatea întregei atmosfere. Cunoscându-se acum, graţie ascensiunei lui Piccard, presiunea la 11.000 m. de la care deduce printr'o simplă scădere greutatea proprie a Cerului.

CÂNTĂRIREA LUNEI

Mareele oceanelor (fluxul şi refluxul) constitue un excelent cântar pentru lună.

O altă metodă constă în calculu neregularităţilor mişcării de revoluţie a pământului. Intr'adevăr când luna se află înaintea pământului, ea atrage globul terestru accelerând mişcarea lui, iar când se află în urmă îl întârziază.

Cu aceste două metode şi cu o a treia, bazată pe mutaţia şi precesiunea equinoxurilor, s'a găsit că luna e de 81 ori mai uşoară decât pământul, greutatea ei fiind aproximativ de 80 sextilioane kilograme.

Luna e de 3 ori şi un sfert mai grea decât un glob de apă, care ar avea aceleaşi dimensiuni.

CUM AU CÂNTĂRIT ASTRONOMII SOARELE

Soarele a fost cântărit graţie legii a treia a lui Kepler, care se enunţă, după cum ştiu desigur mulţi din cititorii noştri, în modul următor:

Pătratele timpurilor revoluţiilor planetare împrejurul soarelui sunt proporţionale cu cuburile distanţelor.

Pătratul lui 2 e 4 şi cubul e 8. Conform legii de mai sus un corp situat la o depărtare de două ori mai mare decât altul se învârteşte într'o perioadă indicată prin rădăcina pătrată a lui 8.

S'a găsit prin calcul că greutatea soarelui e de circa două octilioane de tone.

CUM A FOST CANTARIT PAMANTUL

Ziarele au publicat nu de mult următoarea telegramă:

NEW-YORK. — *Savantul american, d-rul Heyl, a evaluat după şapte ani de studii, greutatea globului pământesc.*

După calculele doctorului Heyl, globul ar cântări

6. 592.000.000.000.000.000 tone.

Telegrama de mai sus cuprinde o eroare. Radiotelegrafistul din New-York a micşorat de 1.000 de ori greutatea pământului.

Ne permitem să corijăm telegrama de mai sus şi să exprimăm greutatea exactă a planetei, care e conform calculelor astronomului Heyl 6.592.000.000.000.000.000.000. tone.

Acest număr se citeşte: şase sextilioane şi 592 cincilioane de tone.

Pământul s'a cântărit şi de alţi astronomi, aproximativ, prin cunoaşterea atracţiei ce exercită asupra planetelor vecine şi a cometelor care au trecut în apropierea orbitei noastre.

Cântărirea cea mai precisă s'a putut face însă după ce s'a putut stabili valoarea densităţii globului terestru prin diferite procedee de fizică. Ştiindu-se că circumferinţa la ecuator e de 40 milioane metri şi raza globului e de 6371 km. s'a putut calcula volumul şi înmulţind volumul cu densitatea medie de 5.7 s'a aflat greutatea globului.

Bineînţeles s'a ţinut seama că pământul nu e o sferă regulată, fiind turtit la poli şi umflat la ecuator.

De aceia Heyl a trebuit se lucreze ani de zile, pentru a coordona calculele predecesorilor săi şi a conchide că pământul cântăreşte 6.592.000.000.000.000.000.000 tone.

Cântărirea globului o costat câteva milioane de dolari.

NEPTUN

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseţii

Viitorul amiral. — Da, n'ar fi procedeul rău. Ar fi întru câtva eficace vitriolul sublimatul corosiv și frecarea cu peria de scânduri. Doriți o rețetă sigură, eficace în 3 săptămâni și să coste 60 de lei? Mai doriți un păr negru abundent în locul celui blond de astăzi. In schimb îmi promiteți un ananas din America de sud atunci când veți deveni amiral. Admirabil. Cunosc multe recete pentru pestruii dar cum îmi vine foarte greu să mă plimb cu ele pe la farmacii să mă interesez de preț ce mă sfătuiți să fac? Sau Dv. renunțați la recete sau ieșiți din suma fixă de 60 de lei. Alegeți. Pentru păr des și negru până la ce sumă doriți să se ridice receta?

Antonescu, Bârlad. — Tenul Dv. e gras sau uscat? Este o condiție pe care trebuie s'o cunosc neapărat.

Spune-mi că sunt urâtă. — Ți-am spus, fii liniștită. Pentru mâini roșii a apărut de multe ori în revistă. Iată: glicerolat de amidon, Lanolină, Vaselină 30 gr. Pentru gene lungi ulei de ricin cu apă de roze părți egale. Nu ondulează, dar lungește. Un depilator bun? Nu am preferință pentru nici unul. Toate acționează trecător însă.

B. Leon. — Dorești nici mai mult nici mai puțin de cât vreo 8 întrebări: Iți tremură mâna (mai bine iți tremura când ai scris). Ai un os mare în nas, ai glas apăsat, mătreață, iți cade părul, semne roșii, puncte negre, pete galbene pe corp, bube pe picioare, dorești să cunoști ce aliment conține, zinc, fier, mangan, nickel, aramă, cobalt, stricnină și ca încheiere vrei să-ți recomand un profesor de corespondență comercială, germană și franceză. Iți recomand o altă carte poștală cu 2 întrebări scurte precise și de rest las la aprecierea d-tale.

Alexandra. — Sunt bune ambele recete, le poți încerca.

Mitică. — Iarăș recetă pentru voce? 2 ouă crude în fiecare dimineață, gustos, simplu și eficace. In lipsă de ouă de struț pot fi și de bibilică.

Năiță obraznicul. — După stil scris nu prea cred să suferi de prostie așa cum pretinzi. Ești urât, slab ca un țâr și lung ca o prăjină cu mutră de Sas-Englez? Vrei o pieliță catifelată și gene lungi. Tratează genele cu ulei de ricin și tenul cu crema Laura No. 2 pentru coșuri.

Impotriva mutrei de Sas-Englez lasă-ți favorite și vei semăna a englez pur.

Cititoare recunoscătoare. — Apa caldă dilată porii. Receta farmacistului e bună. O puteți încerca.

Roșca. — Coajă de China roșie 50 gr. fiartă într'un litru de vin roș închide culoarea părului.

Anya Bercovici, Hedda Gabler. — Pentru sâni au apărut recete foarte des în revistă. Nu ați dat peste nici una?

Nu ați auzit de ex.: de soutiene, dușuri reci, fricțiuni cu alcool și gimnastică? Iată receta unei fricțiuni bune: Ac-salicilic 5 gr. Mentol 2 gr. Alcool pur 25 gr. Glicerină 50 gr. Apă de hamamelis 100 gr. Apă de roze 100 gr.

Prietena mea. — Hipermanganatul închide culoarea părului dar înăsprește cu timpul. Pentru nimic pe lume să nu-ți razi sprâncenele. Unge-le cu ulei de ricin și apă de rosae. Pentru mâini roșii, receta de la Spune-mi că sunt urită. Făina de Migdale și Săpunul Palmolive sunt excelente.

Recunoscător. — Anemia, e de cele mai multe ori cauza. Remediul: băi fierbinți cu amidon tamponări cu ether și pudrare cu talc.

3 Alunițe. — Ai un sân mai desvoltat decât altul? Medicul va constata din ce cauză. Soutienul e bun.

Să nu-ți tai sânii că e pericol. Lasă că cresc imediat la loc, dar nu e estetic.

Billie-Dove. — Preparatele Laura apă și cremă No. 1.

Duduia Elvira. — Gălbenușul de ou cu lămâie curată de pârleală și pete de soare. Crema ce mă întrebi nu-i cunosc receta.

Nu uitiliza nici un fel de cremă dacă ai ten gras. Un lapte de migdale ți-ar fi de folos.

Rinaldo-Rinaldini. — Un gălbenuș de ou, zeama de la o lămâie, o lingură de iaurt. Nu la prânz pe lista de mâncare, ci pe dinafară peste pete.

Cana Iudica. — Menu-ul de la Rinaldo-Rinaldini.

Vis de aur spulberat. — Heneul aplicat de un bun coifeur. Nu e vopsea, e o tinctură inofensivă și eficace.

Mariuța cu cercei. — Utilizezi de o săptămână receta mea și nu te-ai trezit încă dimineața cu un ten alb catifelat și mătăsos? Utilizează mai departe receta și nu te aștepta la o transfomare radicală a tenului.

Vei ameliora mult calitatea pieliței, dar totuș minunea o va face un al doilea Crist. Și eu sunt Laura și sunt muritoare de rând.

Bary Norton. — Frunza de nuc închide culoarea părului. Pentru pestrui. Sublimat 1 gr. Alcool Lavandula 150 gr. Apă de rosae 250 gr.

Sandina. — Dușuri locale le veți face cu ajutorul unui tub de cauciuc atașat de robinetul de apă.

Icker urâtul. — Câte flacoane de Urodonal ai înghițit?

Antecelestina. — Răspund la provocare. Măgulită pentru aprecieri. Posed toate diplomele. Recunosc mazarea boabe de mărar și undele herțiene de fântâni arteziene. Dar, din ce se face raiul — Ironie din Ironie provoacă supărare — și eu sunt făcută foc — să știi.

Un cercetător. — Dacă Tomis sau Vorel sunt bune și care sunt preferabile. Așteptați să-i întreb pe ei și vă dau răspunsul.

Esmeralda R. — Adrenalină 10 picături. Amoniac 1 gr. Amidon 5 gr. Lanolină, Vaselină a. 15 gr. numai pe pată.

Protopopicitorescovici. — Ce ai oare mata cu limba mea nu știu. Dar m'am bâlbâit 3 zile citindu-ți pseudonimul. Incântată ce ești duduie și nu domn.

Pecingenea dispare cu Cadum. Pentru puncte negre Turbith mineral 2 g. Vaselină 50 gr.

Feciaora cu ochi albaștri. — Crema Laura No. 1 nu ajută la puncte negre, No. 2 da. Apa Laura închide porii.

LAURA

DE VORBA CU CITITORII

Lucian Popescu. — Interpreții principali din „Ingerul albastru" au fost Jannings și Marlene Dietrich, (se poate să nu știi așa ceva?) Pentru celelate studiază te rog colecția. S'a răspuns de atâtea ori la aceleași întrebări...

Ventinos Marvanis. — Care trebuie să fie relațiunile între un unchiu de 21 ani și o nepoată de 16 ani din toate punctele de vedere? Relații cât se poate de... familiare. Honni soit qui mal y pense!

Șol-Toic. — Intră te rog singur, cât mai e timp, într'un sanatoriu, că ești atins rău. Zeului căruia i-ai închinat plăcerile în tinerețe și-a bătut joc de dumneata și ți-a luat uzul rațiunei. Cât privește aprecierile pe cari le faci, împărtășește-le lăptarului, pe noi nu ne interesează.

Amand. — Ești un prețios încrezut, d-ta. Formulele grafologice sunt mai puțin încâlcite ca ideile dumitale, crede-mă. Grafologia nu are nimic ocult în ea, ci este o expresiune a subconștientului. Și dacă n'ai priceput lucrul acesta elementar, mai încet cu ifosele! Când ești un semi-doct, trebuie să compensezi lipsurile cu puțină modestie și bună cuviință.

Analiza pe altă dată.

Marilena Olarian. — Adresa revistei Ciné-Miroir este Paris 18, Rue d'Englien. O scrisoare simpatică, spiritualului Jean Carnera și veți obține sigur rezultatul dorit.

Nancy Caroll, nu e căsătorită, adresa ei este Paramount-Studios Hollywood, California.

La a treia întrebare deocamdată nu vă pot răspunde...

Ceva mai târziu.

Rudy E. — Scrisul dumitale, denotă perversitate, sensualism, egoism, lipsă de inițiativă, pretenție, îngâmfare, ipocrizie. Ești un tip periculos! Cred mai curând că ai afectat scrisul, că prea sunt multe calități... negative. Mai scrie-mi o scrisoare, și iscălește-te complect. Poți conta pe discreția mea absolută.

Seny I. — Nu era nevoie de intervenția întregi aparaturi administrative, pentru a obține o analiză grafologică,

Scrisul dumitale denotă: imaginație, expansiune reținută, supleță spirit, oarecare sensualism, preocupare de poză, estetism, neîncredere și rezervă, dorință de a vi se aproba părerile, nehotărâre.

Inteligență care știe să se descurce de neplăcerile vieții.

Marin C. — Interpreții din „Saltul mortal" sunt: Gina Manès, rolul Marini, Daniels Mendaille în rolul lui Jim Roger Maxime în rolul lui Robby.

Curios. — Intâmplarea face să-ți pot răspunde la întrebare. Plaja preferată de vedete anul acesta, pare să fie Juan-les-Pins. Pentru cele europene bine înțeles.

V. S. S. C. I. — Brăila. — Mă voi simți chiar onorat dacă vei binevoi să mă inițiezi în secretul vieței dumitale. Aștept scrisoarea detailată.

I. Mihai. — Scrisul dumitale, e caracteristic prin lipsă de hotărîre. Voința foarte slabă, e pusă în mișcare în majoritatea cazurilor de o energie străină, care-ți dă primul impuls. Sentimentalism. Frică în a-ți manifesta opiniile. Nu ești sigur pe d-ta. Neîncredere în oameni. Aspirațiuni modeste. In general ești defensiv. Bunătate. Pretenție. Vrei să-ți ascunzi ideile — de altfel normale, — sub o mască complicată de teorii, de care nici dumneata nu ești prea lămurit. Tendința de progres. O licărire de inteligență... peste normal!

M. I. D. — Eu ași fi fost foar surprins dacă nu s'ar fi potrivit „la milimetru". Cea mai bună dovadă că analiza grafologică nu este „ghicitorie" ci o deducție riguros determinată. Iată ce-am înțeles prin „sobru". Dumneata ești un om circumspect. Această calitate grefată pe o voință destul de accentuată, îți dă posibilitatea să-ți inhibezi apetiturile. De aci cumpătare, sau sobrietate. Cât privește științele juridice, am opinat pentru ele, deoarece ai o inteligență iscoditoare, analitică.

Trimete-mi adresa să-ți înapoiez fotografia.

Lydya. — Voi fi nevoit să fiu și simpatic și antipatic în acelaș timp. Situația mea de a spune adevăruri, e destul de dificilă. In cazul de față, n'aș vrea să te necăjesc și totuș voiu fi nevoit să-ți spui „răutăți". Iată ce-mi spune scrisul dumitale: Ambiție care se confundă cu încăpățânare de foarte multe ori. Fire reținută. Malițiozitate Sentimentalism și sensualism destul de pronunțat. Ești o ființă foarte susceptibilă. Acest atribut persoanei dumitale, în legătură cu celelalte mă face să cred în posibilități intelectuale de un gen cu totul aparte, și anume: o intuiție precisă în a interpreta afecțiunile altora, viața lor sufletească. Finețe.

Dacă mai dorești ceva lămuriri, mai riscă te rog un plic... francat. Sunt gata oricând să servesc o duduie... subtilă.

Madona Brună. — Duduie, prea puțin text. Mi-ar trebui o scrisoare mai lungă. Dacă n'ai și renunțat la curiozitatea de-ați cunoaște caracterul, trimite-mi o scrisoare de cel puțin 10 rânduri și iscălitura cu numele adevărat. Sunt cel mai discret om, din... redacție!

Popa Marin-Teiuș. — Nu cunoaștem adresa domnișoarei parașutiste.

Cinefil. — Rolul Marinei din „Săritura Mortală" a fost jucat de Gina Manés. Rolul lui Jim, Daniel Mendaille.

Oziris. — Soția lui Harold Lloyd este Mildred Davis. Turnează cu soțul ei.

„Două brunete". — Interpreții din Monte-Carlo au fost: Janette MacDonald, Jack Buchanan și Claude Allister.

Jim. — Buzău. — Charles Vanel, are vârsta de 45 ani și e încă celibatar.

Gell. — Naturalețe, modestie și... restul va veni odată cu etatea. Sfaturile în această privință sunt inutile. Numai când vei suferi singur consecințele purtărei, vei fi capabil să te îndrepți. Oamenii nu prea au memorie pentru sfaturi.

Octav. — Adresa lui Willy Fritsch este Berlin-Charlottenburg, Kaiserdamm 95. Interpretul din „Regele șmecherilor", Georges Milton.

Le lys dans la vallée. — Ce imaginație prodigioasă! Dumneata devii periculoasă prin destăinurile pe cari mi le faci! Iți fac cunoscut însă că sunt un tip foarte ghinionist. De câte ori am visat și eu la câte o stea, steaua a fost căzătoare! Ințelegi dece sunt mâhnit de „simpatia irezistibilă" pe care mi-o oferi! In afară de sentimentalism, romantism, trebue să recunosc la dumneata și calități, care te îndepărtează de „capitoline", (expresia dumitale!) spre o specie mai evoluată de „pasăre rară". Finețe, spirit științific (!?) Perversitate, provenită din prea multă speculație intelectuală. Ești o cerebrală, care ai pierdut aproape complect contactul cu noțiunile concrete ale vieții. Susceptibilă, duci o viață sufletească foarte intensă. O senzualitate puternică, refulată însă prin teorii morale, artificiale, în care nici dumneata n'ai încredere; cu atât mai puțin eu! Mai scrie-mi ce-ai visat!

Olguța-Focșani. — Conservatorul coreografic „Leria-Niky" str. Bucovinei 43.

Nelly Nel. — Duduie, scrisul dumitale cam spune lucruri urâte. Intâi zice că nu știi singură ce vrei. In al doilea rând că ești capricioasă, și-ți schimbi dispoziția și ideile, mai rău de cât orarul C. F. R. Apoi ești încăpățânată și umbli puțin cu capu 'n nori. Sentimentală, senzuală, ai o poftă nesățioasă pentru lucruri dulci. Sufletul dumitale se lasă ușor înduioșat, e capabil să sufere, și tot atât de repede se tămăduește. Persoana dumitale, e ca o oglindă. Redă fidel pe cel ce privește în ea.

L'été. — Nu înțeleg nimic din scrisoarea d-tale. Niște versuri, așa de bine înșirate, parc'ar fi 30 de sticleți, cari ar cânta cu toții odată și din care cineva ar avea pretenția să deducă aria... să zicem „La donna e mobile!"...

Nju. — Dumneata trebue să fii rusoaică. Expansiunea, scrisul, ideile, toate converg spre... anarhia bolșevică. Dar înainte de a purcede la un sfat, te rog să-mi dai detalii asupra vieții dumitale. Iți voi răspunde apoi pe larg, așa cum dorești.

Saoly. — In scrisul dumitale se regăsesc aceleaș caractere de pesimism, ca și în ideile d-tale. O indecizie crasă, străbate desenul tuturor literilor. Oscilezi sufletește dela sentimentalismul dulceag până la ipocrizie, neștiind care din aceste atitudini să îmbrățișezi. Există în dumneata un aprig luptător care știe să suporte vicisitudinile vieții și să se opue lor cu hotărîre. Cred că o influență bună din afară, o afecțiune sinceră, ar face din dumneata un om de o bunătate ideală, onest, sincer, capabil să-și achiziționeze o frumoasă situație socială.

Ucenicul Neurastenic. — Scrie-mi, cum ai ajuns în starea aceasta? Voi căuta să-ți viu în ajutor, atât cât îmi stă în putință.

Georgina. — Mă simt tentat să cunosc grupul dumneavoastră de moldovence simpatice. Judecând după scris, găsesc o apropiere colosală între d-ta și duduia Monna, ceeace justifică de altfel prietenia. Scrisul mai arată influența educației la călugărițe. Un manierism care stârpește în dumneata originalitatea și o uniformizează. O vădită preocupare pentru atitudini de salon. Expansiune, un suflet larg, altruist, finețe diplomatică. Estetism. Neîncredere în oameni. Capacitate de asimilare. Senzualitate rafinată. Bon voyage!

Banda celor 6. — Organizația, o fi ea teribilă, dar îi lipsește un „grămătic", cum spuneau bătrânii noștri. Poate-l achizionați ca al 7-lea.

1) Vi s'a satisfăcut dorința (vezi nr. trecut).

2) Alexandrescu, Elizza la Porta.

3) Chemarea dragostei, Al 9-lea val.

„La revoir!"

Adeline-Târgoviște. — Lilian Harvey și Willy Fritsch, au început un nou film în luna Iunie. „Congresul dansează". Marlene e în America acum

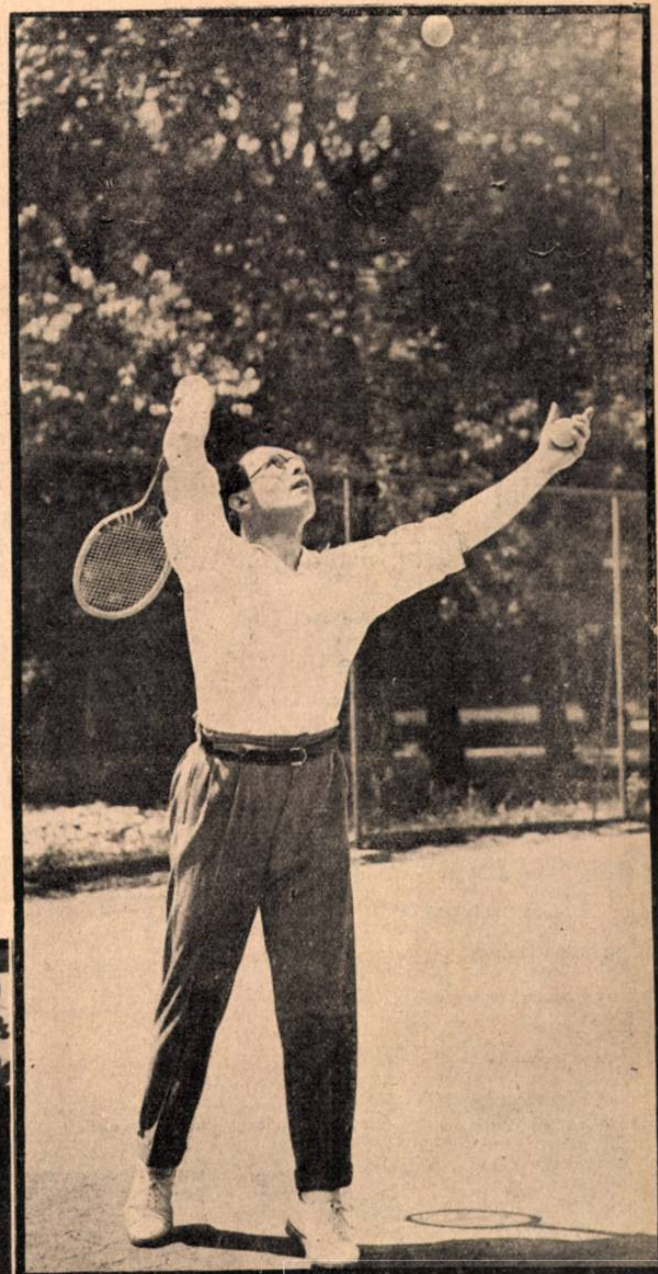
W. A. — 1) Karl Froelich, Berlin S. W. Friederichstr. 37-a 2) Forster: Berlin N. W. Konprinzenufer 23. E o chestie de gust. In tot cazul popularitatea Gretei nu a fost atinsă de nici o altă vedetă.

Emilia N. — Cred că s'ar putea umple câteva ospicii și spitale cu victimele lui Ramon. Numai treizeci și doi de bobocei, numără, stimată duduie.

LOTHAR

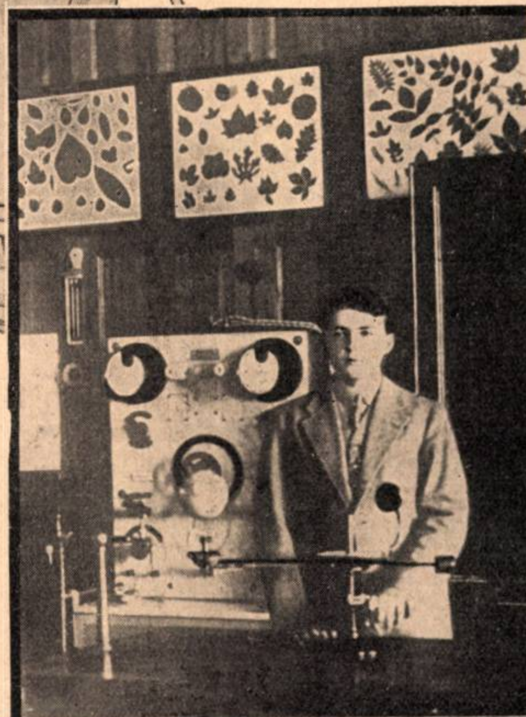
13 Domnitori în Exil

Sus: *Alfons al Spaniei și ex-șahul Persiei, la curse, la Epsom;* dr.: *Otto de Habsburg.*

Sus: *Ex-regele George al Greciei, un pasionat al sportului alb.*

Intr'o republică civilizată, când președintele și-a făcut stagiul își părăsește înalta funcțiune și coboară în mijlocul cetățenilor, unde reluându-și firul afacerilor sau al profesiunei exercitate mai înainte, continuă să trăiască liniștit și stimat.

Lucrurile se schimbă însă, când e vorba de un cap încoronat: odată cu tronul pierdut, începe exilul. O excepție în această privință, o face numai ex-regele Frederic August de Saxonia, care mai trăește încă în fostul său regat, nesupărat de nimeni.

Alphonse al XIII e ultimul monarch detronat și e al treisprezece-lea în seria domnitorilor exilați, cari mai speră încă să-și reocupe tronul într'o zi.

Vin apoi: ex-kaiserul Germaniei, ex-regele Hussain al Hedjaz-ului, ex-sultanul Abdul Medjid al Turciei, ex-prințul Michael al Muntenegrului, ex-maharadjahul de Indore, ex-regele Amanullah al Afganistanu-lui, ex-regele Manuel al Portugaliei, ex-regele George al Greciei și ex-împăratul Chinei.

Monarchul a cărui situație e mai incomodă decât a tuturor, este ex-kaiserul Germaniei, care trăește captiv, s'ar putea spune, într'un modest castel, la Doorn, în Olanda. Atât poporul său cât și țările aliate, nu vor să audă de el iar guvernul olandez nu-i permite să se arate prea mult în public. Își petrece cea mai mare parte din timp, brodând voluminoase manuscrise pe teme ca: *„Dece era cât p'aci să câștig războiul?", „Pentruce n'am început eu războiul?" „De ce mă dorește poporul german?"*, și așa mai departe. Toți regii și prinții mai mărunți ai Germaniei, au căzut odată cu Kaiserul; dar cum poporul nu s'a ridicat în contra lor, ei continuă să trăiască în ținuturile unde mai înainte guvernaseră. Mare parte din ei s'au retras la țară și se ocupă cu agronomia. Cea mai interesantă figură printre aceștia din urmă, este ex-regele Frederic August de Saxonia, care-și datorește celebritatea faptului, că soția sa, cunoscută sub numele de Kronprințesa Louisa, îl părăsi, neputând îndura viața înăbușitor de artificială dela curte. Regele trăește acum la castelul Sibylenort, ocupându-se cu creșterea porcilor și alte îndeletniciri de acest soi. Fosta sa soție a dus în ultimul timp o adevărată viață de mizerie, la Bruxelles.

Un tânăr de 18 ani, — după legitimiști, regele prezumtiv al Ungariei, Otto, locuește într'o vilă modestă la Steenockerzeele, în Belgia împreună cu mama sa, ex-împărăteasa Zita și cu încă șapte frați și surori. E actualmente capul Habsburgilor, altă dată cea mai veche familie domnitoare din Europa. A întâmpinat mari greutăți de când familia sa a fost exilată din Austria, iar tatăl său a murit de privațiuni în timpul pribegiei. Devotata sa mamă, deși cam nesocotită nu-l lasă să uite un moment că „în teorie" e

St.: *Ex-regele Ammanullah al Afganistanului, în ultimul consiliu de miniștri*

rege și întrebuințează fiecare oră din cele 24 ale zilei, spre a-l pregăti pentru viitoarele-i îndatoriri.

Cazul ex-regelui Ferdinand al Bulgariei, e și mai ciudat: a fost silit să abdice în favoarea fiului său. La sfârșitul războiului, care a adus Bulgariei mari pierderi, Ferdinand se grăbi să-și părăsească supușii, cu un tren pe care-l pregătise special în acest scop. Actualmente se află la Coburg, orașul său natal și-și petrece vremea scriind scrisori și colindând împrejurimile. După o scurtă socoteală, poporul bulgar a ajuns la încheierea că o monarchie e mult mai ieftină decât o republică și oferi tronul fiului său.

Ex-regele George al Greciei poartă titlul de cel mai elegant rege în exil. Sportsman convins, fostul suveran locuiește la București. Sportul său preferat e tennis-ul.

Ex-regele Manuel al Portugaliei, și-a pierdut tronul în urma unei revoluții isbucnită acum 21 de ani; acum duce o viață foarte modestă la Fulwell Park, Twickenham, o suburbie a Londrei. Manuel a făcut pe vremuri să se vorbească mult de el, prin imensele sume de bani cheltuite cu Gaby Deslys și acesta a fost unul din motivele detronării sale. Astăzi e aproape uitat și se consideră foarte onorat, când vecinii săi suburbani îl poftesc să le viziteze locuințele și serbările.

Muntenegrul e patria prințului Danilo din „Văduva veselă". In timpul războiului, prințul își luă singur titlul de rege dar fu isgonit de vecinul său, regele Serbiei și muri în exil. Fiul său, prințul Machael trăește astăzi într'o căsuță sărăcăcioasă, în Bloomsbury, Londra, mâncând la restaurante ieftine și se consideră fericit când își poate permite luxul să meargă la un cinematograf. Un văr al său e căsătorit cu fiica unui polițist londonez.

Prințul Wilhelm de Wied proclamat rege al Albaniei și detronat în primul an al războiului, trăește actualmente retras în Germania. Acum câtva timp și-a reclamat drepturile la tronul albanez.

* * *

Până mai acum câțiva ani, Asia era încă guvernată de despoți, cari decapitau un om pentru simplul motiv că-i plictisia, sau pentrucă stomacul le era puțin deranjat. Dar ideile democratice au deslănțuit un adevărat ciclon în vechia patrie a absolutismului măturând șahi, sultani și alți despoți. Mișcarea aceasta culmină în Turcia, în momentul când poporul se hotărî să se descotorosească de vechea dinastie Osman, care a produs monștri cruzi de talia sultanului Abdul Hamid.

Ultimul sultan al Turciei, Abdul Medjid, a fost detronat în 1924. Aflând că Ghazi-ul Kemal Pașa își spânzură adversarii cu duzinile și că se îndrepta spre Capitală, Majestatea sa nici nu-și mai scrise abdicarea, ci-și părăsi țara pe loc Graba îi era atât de mare, încât uită să ia cu el ceva bani sau lucruri de preț. Câtva timp n'avu nici cu ce să-și plătească hotelul și mâncarea, dar câțiva partizani turci și prieteni americani, îl puseră la adăpost de nevoile imediate. Astăzi trăește într'o vilișoară la Nisa, neputându-și permite luxul unui harem nici pe cel al mesei de joc; dar e fericit că a putut scăpa din mâinile teribilului Kemal.

Impăratul Hsuan Tung al Chinei era cunoscut sub numele de „Fiu al Cerului" și tratat ca o divinitate. Locuia într'un oraș de palate ca în povești, înconjurat de ziduri și nimeni nu se putea apropia de el, fără a face nouă mătănii. Când se căsători, nunta dură o săptămână și costă 10.000.0000 dolari. (Peste un miliard și jumătate lei). Intr'o zi China decise desființarea împărăției, înlocuind-o cu un sistem de republici și se porniră interminabile răsboaie civile. Impăratul și împărăteasa au fost deposedați de toate bunurile și siliți să-și schimbe imperialele lor nume, pur și simplu în Henry și Elisabeth Pu Yi. Câțiva bătrâni chinezi le purtară o vreme de grijă, căci în această țară noțiunea de importanță e în funcție de numărul strămoșilor și împăratul avea doar destui!! Dar revoluționarii deveniau tot mai impetuoși și suveranii detronați se văzură nevoiți să se refugieze în Japonia.

Acum câțiva ani regele Amanulah era finanțat în Europa de Anglia, Franța, Rusia și de alte puteri, care sperau să realizeze frumoase câștiguri prin el. Profită de această ocazie, se spune, spre a comanda imense cantități de mărfuri de valoare, pe care uita să le mai plătească. Revenind în Afganistan fu întâmpinat de o revoluție, care-l sili să renunțe la tron și luând cu el câteva lucruri de preț, se refugiă în Europa. Astăzi trăește modest și retras, într'o siguranță relativă, la Florența.

Maharadjahul de Indore a fost detronat de guvernul britanic, când s'a aflat că a tăiat în bucățele o dansatoare, pentru simplul motiv că a avut îndrăzneala să-l părăsească. A găsit apoi o americană destul de nebună, spre a se căsători cu el și astăzi trăesc într'una din mahalalele Parisului.

Tânărul Șah Ahmed, ex. suveran al Persiei, a făcut prin nebuneasca sa risipă să vuiască un timp Parisul, acest oraș blazat, care nu se sperie atât de ușor. Adusese cu el câteva lăzi de diamante și rubine și punea femeile să închidă ochii și să ia astfel tot ce le cădea sub mână. Nu cerea în schimb decât o sărutare. Dar în timp ce se amuza astfel un soldat din popor anume Riza Pahlahvi se urcă pe tron; în zilele noastre, el e singurul om care a devenit rege, nesusținut de nimeni. Pe politicianii care îl plictisesc, îi bate pur și simplu cu un baston, iar pe cei care îi produc supărări mai serioase, îi spânzură.

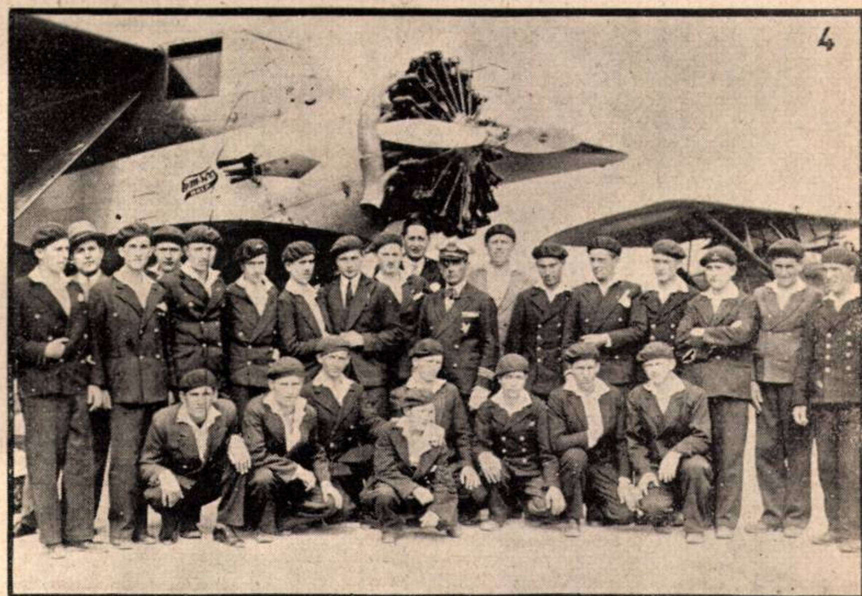
In timp ce în Persia, revoluția era în plină desfășurare, tânărul Ahmed continua la Paris viața de risipă și desfătări. La un moment dat banii i se isprăviră; din Persia nu mai putea primi nimic. Un timp mai fu încă în stare să-și plătească tovărășia femeilor din cea mai ieftină categorie și când ultimele fonduri se topiră, nimeni nu-i mai dădu vre-o atenție.

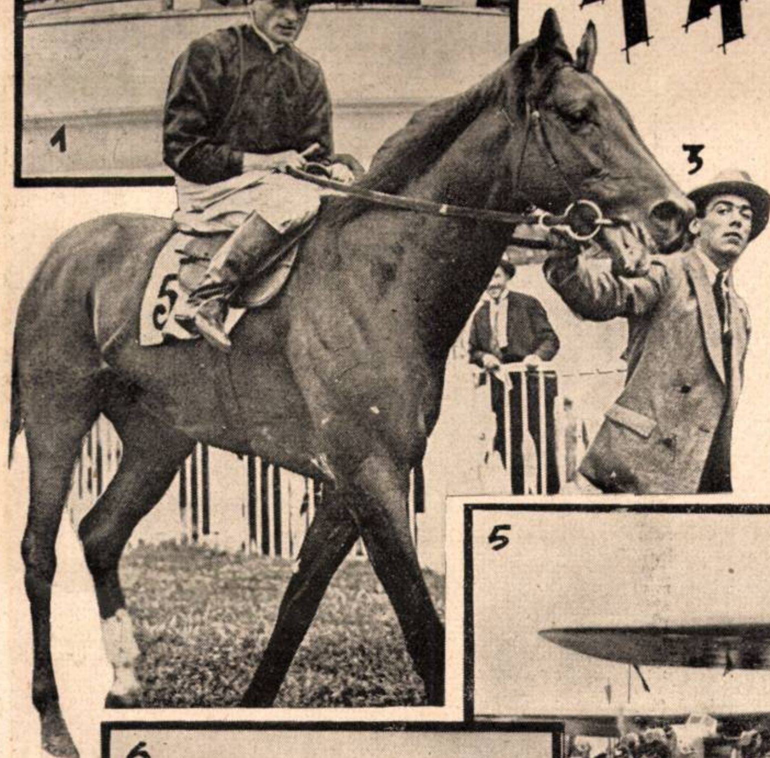
Nu de mult ,acest om a murit în mizerie, victimă a desfrâului și a trândăviei.

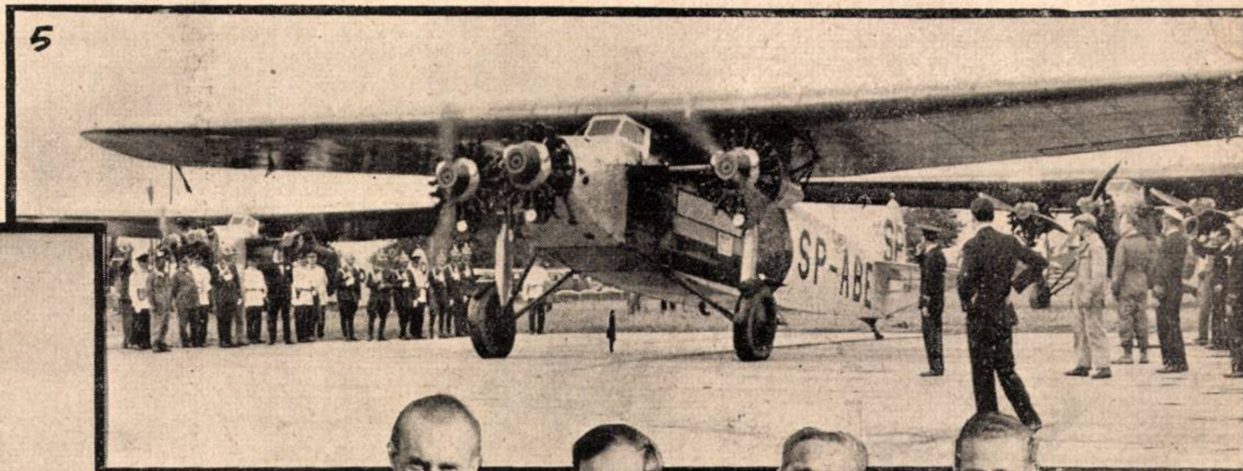

Din Țară

Duminică 28 Iunie s'a alergat la Băneasa „Marele Premiu Regal", în prezența Suveranului. 1) Regele Carol în tribuna regală, la Băneasa. 3) Coquin, cel mai bun cal din România câștigătorul „Marelui Premiu Regal." 2) De curând a avut loc la aeroportul Băneasa, botezul unui număr de avioane noi. In clișeul nostru, avioanele (înșirate pe teren. 4) Grupul elevilor piloți, cari au primit de curând brevetele de aviator. 5) Compania „Lot" a inaugurat săptămâna trecută linia aeriană Danzig—București—Sofia—Salonic. In fotografie, avionul care a făcut prima cursă. 6) Ministrul Bulgariei vorbind la inaugurarea liniei. In planul II, d. Szembek, ministrul Poloniei. 7) Jucătorii străini cari au luat parte la recentul campionat de tennis, ținut la București.

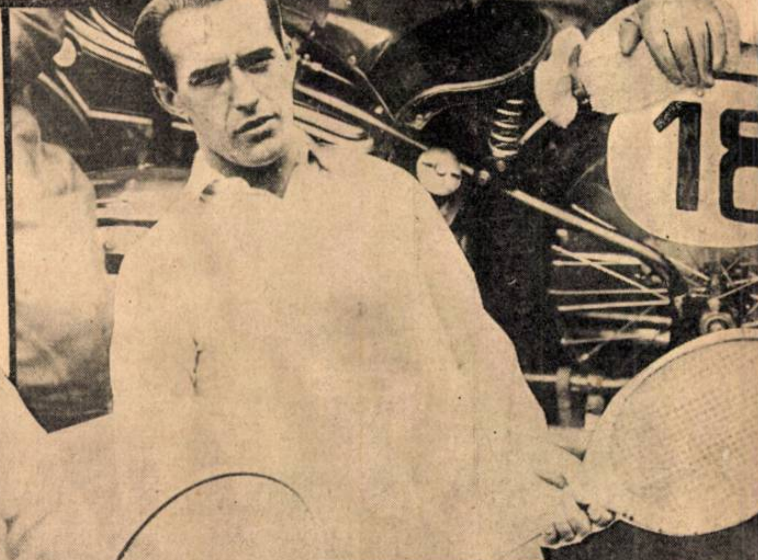

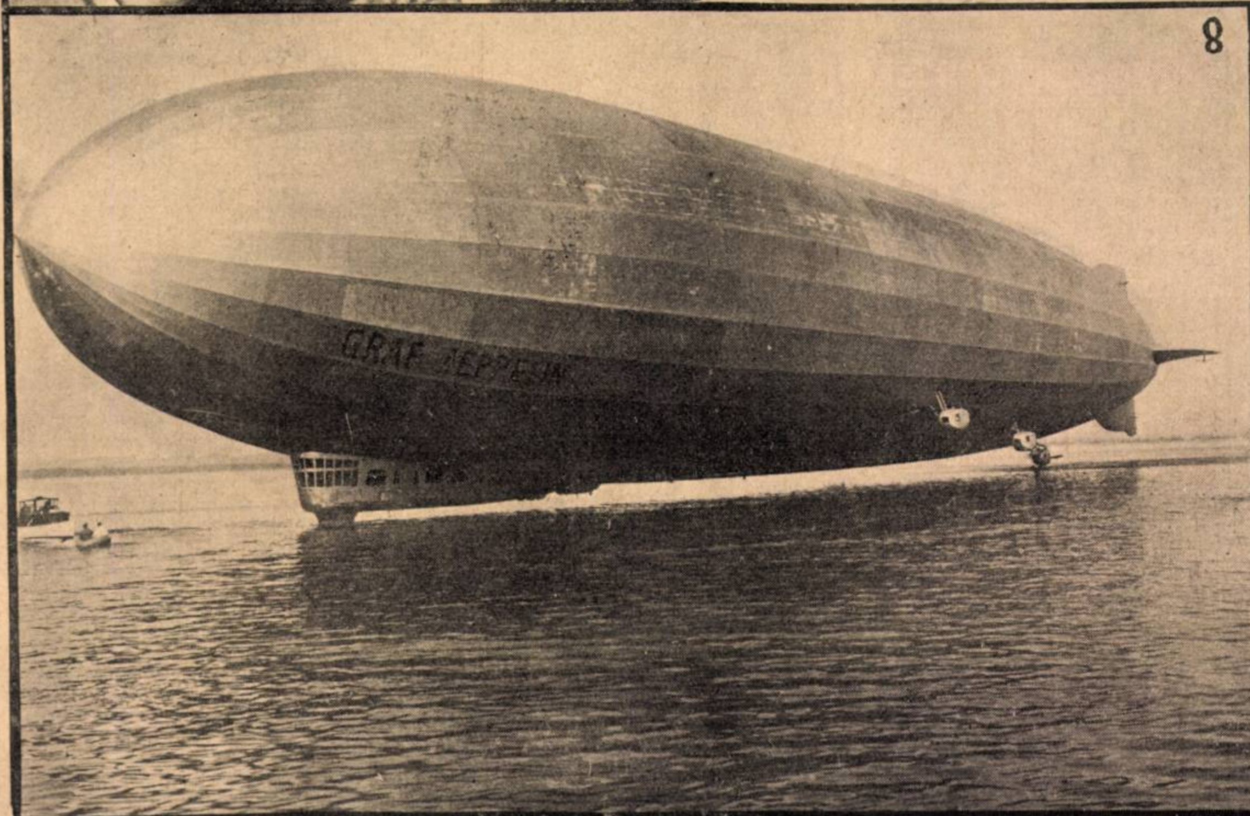

Alg

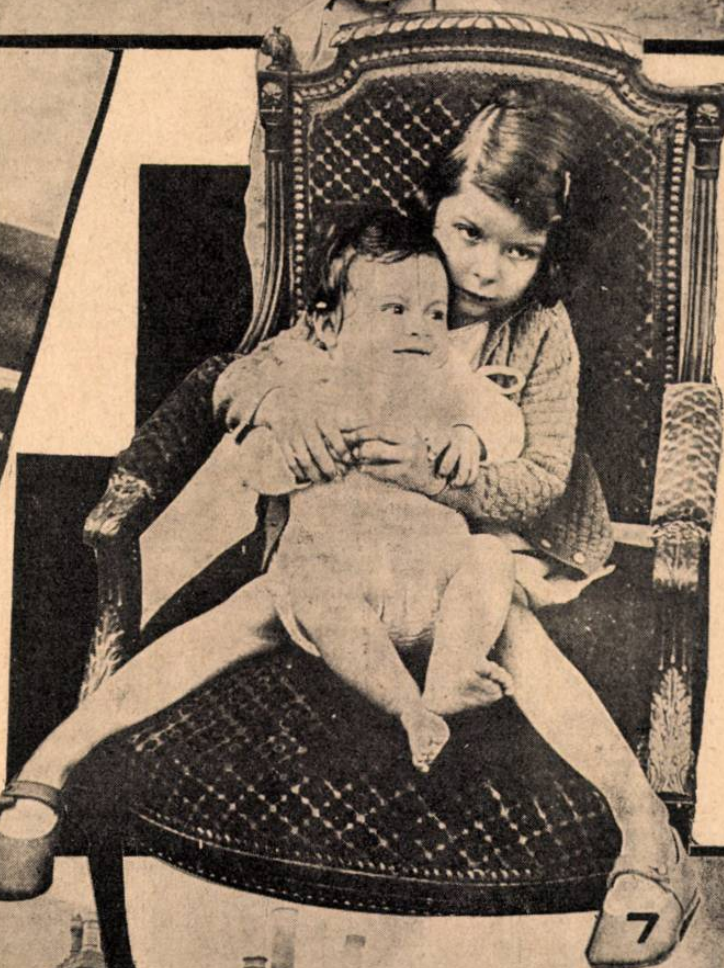
1) Regele şi regina Angliei au vizita curând în mod oficial, institutul pedag Eton. 2) Richard Lampert, campionul m ciclist al Germaniei, a stabilit un nou cord. 3) La Londra s'a organizat o curs biciclete, deschisă numai poliţiştilor. 4) legrame din străinătate anunţă că d. Prib vici, şeful partidului democrat jugoslav, ternat într'un sanatoriu din Belgrad, a de rat greva foamei. 5) Cochet, championul internaţional de tennis (dreapta) ,a fost în de englezul Sharpe. 6) Aviatorul Beadmo

ALITĂȚI

t de
ogic
oto-
e-
i de
Te-
ice-
in-
cla-
in-
vins
re a

isbutit să traverseze Canalul Mânecii, la bordul unui avion fără motor. 7) D. Doumergue, fostul preşedinte al Franței s'a retras la moşia fiului său, unde singura-i distracție sunt copii acestuia. 8) Inainte de a pleca în regiunile arctice, Zeppelinul a făcut câteva exerciții de amerizare, pe lacul Constanța. 9) Kemal Paşa nu permite unui funcționar, care i-a ieşit în întâmpinare, să-i sărute mâna. Democrația face progrese. 10) Un ciclon groaznic a distrus de curând o bună parte a oraşului Birmingham.

PAULINE, SORA LUI NAPOLEON

Cea mai frumoasă femee a timpului ei

NAPOLEON BONAPARTE a avut patru fraţi şi trei surori. Deşi erau departe de a egala capacitatea şi măreţia sa sufletească, totuş doi din ei au avut ceeace se chiamă personalitate.

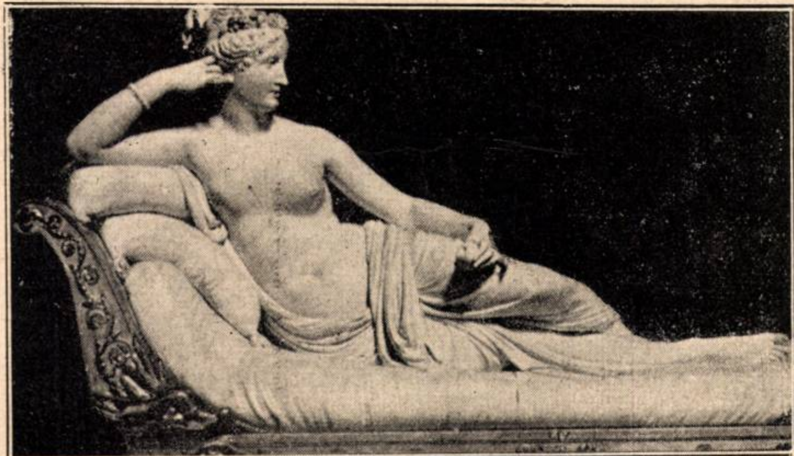
E vorba de fratele său Lucien, căruia Napoleon îi datora strălucita sa ascensiune şi de sora sa Pauline, numită în familie Paulette.

Latura cea mai remarcabilă a Bonaparţilor a fost repeziciunea cu care s'au familiarizat cu demnităţile lor princiare, regale şi imperiale, deşi prin naştere erau simpli burghezi provinciali, aproape săraci.

In această privinţă Pauline stă în fruntea lor: ea s'a acomodat foarte

Ar fi greşit să credem că numai frumuseţea i-a adus Paulinei atâţia adoratori; căci deşi o libertină, o depravată, ea a fost totuş o personalitate în adevărata accepţiune a cuvântului, un spirit mare şi entuziast, în faţa căruia se închinau cei mai de seamă artişti, dedicându-i ode şi cântând-o în poeme. Printre aceştia se afla şi marele artist Talma un cincuagenar de o inteligenţă subtilă, care s'a inamorat de ea astfel, încât scrisorile adresate adoratei sale, alcătuiesc un model de isbucniri sentimentale. Măgulită că un bărbat atât de spiritual îngenunche în faţa ei, Pauline primi şi dragostea lui.

Dar Pauline n'a fost numai o pă-

Portretul surorii lui Napoleon, Pauline

repede cu noua ei stare şi şi-a purtat grandoarea cu absolută naturaleţă. Avea o minte ageră, perspicace, scăpărătoare şi era de o frumuseţe răpitoare. Toţi contimporanii ei erau în unanimitate de părere, că Pauline era cea mai frumoasă femee de pe vremea aceea. Corpul şi trăsăturile ei erau de o armonie fermecătoare. Toată lumea admira figura ei de un clasicism elen; până şi Papa Pius al 7-lea îi acordă o deosebită atenţie.

Când Napoleon se încoronă împărat şi ea ajunse astfel prinţesă, bogăţia ce o învălui năpraznic, şterse cu totul din memoria ei zilele de tristă amintire, când alerga desculţă pe meleagurile Corsicei, sau când umbla flămândă pe uliţele periferice ale Marsiliei; ajunse o adevărată grandedame.

Graţie bogăţiei putu să-şi îngrijească frumuseţea, singura ei preocupare. Făcea zilnic băi matinale de apă caldă cu lapte şi miresme şi se masa orc întregi.

Plină de capricii, dar şi foarte frumoasă, acestea o făceau şi mai interesantă şi mai graţioasă. De multe ori il exaspera în asemenea hal pe seriosul Napoleon, prin spiritele şi zburdălniciile ei încât acesta îi svârlia câte o privire de aspră mustrare. Şi totuş, peste o clipă îi surâdea, o alinta şi o săruta.

Cei mai mari pictori şi cei mai celebri sculptori s'au ocupat de ea. Celebra operă a lui Canova a fost executată după corpul ei. Când vestitul sculptor o acoperi cu un lut special de tipar, mâinile îi tremurară atât de tare, încât Pauline îl întrebă dece e atât de nervos: El îi răspunse:

„Mă tem să nu mă îndrăgostesc de principarul meu model".

Când prietenii o întrebară cu uimire cum de-şi permite să pozeze aproape nud, ea răspunse simplu:

„Focul arde într'una în sobă; nu mi-e frig deloc".

* * *

Era foarte firesc ca o frumuseţe care dispune de atâtea posibilităţi să aibă mulţi adoratori. Ea a fost măritată de două ori. Primul ei soţ a fost un camarad de arme al lui Napoleon, generalul Leclerq, care a murit de icter la San-Domingo, unde ea îl însuţise. Al doilea soţ a fost un prinţ italian, ducele de Borghese, cu care aproape nici n'a locuit împreună, deşi îi luase titlul şi o bună parte din considerabila avere.

puşă divină, pentru care lumea cu milioanele de oameni nu era decât un scăunel pentru budoarul ei, o trambulină pentru divertismentele ei. In timp ce toţi fraţii şi surorile îl exploatau pe Napoleon în scopuri meschine, Pauline l-a iubit şi l-a apreciat cu adevărat.

„E cel mai mare om care a trăit de când lumea" zicea ea adesea cu toată sinceritatea. Aceasta invederează şi mai bine purtarea ei faţă de el, în timpul decăderii sale: In urma primei sale abdicări şi exilării pe insula Elba, Napoleon a fost părăsit până şi de cele mai apropiate şi intime persoane. Fiecare caută să-şi apere pielea sa. Numai Pauline nu-l părăsi. Il însoţi pe insula Elba şi făcu tot posibilul ca să-i uşureze captivitatea.

Când abdică pentru a doua oară şi fu exilat pe insula Sf. Elena, Pauline a fost singura fiinţă care interveni pe lângă curţile europene pentru eliberarea sa, sau, cel puţin, să fie trimis într'un climat mai sănătos. In urma eşuării intervenţiunilor ei, ea se pregăti să-l însoţească în exil „spre a-i îndulci ultimele zile".

Vestea morţii lui Napoleon a surprins'o pe Pauline tocmai în toiul pregătirilor ei de plecare la St. Elena.

Deşi soarta ei a fost prea puţin atinsă de moartea Impăratului, şi deşi rămase aceeaş ducesă Borghese, cu palate şi moşii la Roma şi Florenţa, totuş viaţa îşi pierdu farmecul pentru ea; încetă cu totul să se mai îngrijească de exteriorul ei.

Ii supravieţui lui Napoleon, fratele ei, numai patru ani: muri în anul 1825, în vârstă de 45 de ani.

In ceasul cel din urmă, aducându-şi aminte de frumuseţea, măreţia şi gloria trecută, îşi puse cea mai scumpă rochie de bal, giuvaerurile şi pietrele preţioase, se fardă, coafă şi ceru o oglindă.

A fost găsită moartă, cu oglinda în mână înţepenită.

I. ST. SHAR

Cabinetul Psihografologic al „Realităţii Ilustrate"

Ce este Psihografologia?

FĂRĂ îndoială că toţi cititorii revistei noastre vor fi auzit de extraordinarele progrese făcute de psihologie, în ultima vreme. Oamenii de ştiinţă au ajuns printr'o observare atentă a omului în toate manifestările sale, să deducă aptitudinile, calităţile şi defectele, din lucruri pe care un altul nici nu le ia în seamă. Astfel un bun psiholog poate să descrie caracterul unei persoane necunoscute lui, prin observarea apucăturilor: cum îşi fumează cineva ţigara, cum mănâncă, cum merge, înfine din gesturile cele mai mărunte se poate observa cu uşurinţă firea omului. Dar fără îndoială cea mai însemnată cale de deducere a caracterului şi aptitudinilor unui om este grafologia, adică citirea caracterului din scris.

Ştiinţa grafologiei este o ştiinţă relativ recentă, dar mulţi oameni de ştiinţă înţelegând uriaşa ei importanţă, şi-au consacrat viaţa spre a o studia şi a-i stabili regulele. Rezultatele au fost uimitoare. Cea mai uşoară nuanţă sufletească îşi lasă urma în scrisul omenesc şi savanţii au descoperit modul de a citi din scris sufletul omului. Nimic nu le e ascuns. Pentru orişice minte luminată, însemnătatea acestei descoperiri este evidentă. Aplicaţiunile practice ale grafologiei au început să devină din ce în ce mai numeroase, iar astăzi, în străinătate, sunt institute speciale, în care se face studiul manuscriselor, din punct de vedere grafologic. Nici o instituţie mai mare nu mai angajează funcţionari, fără să aibă raportul favorabil al psihologului întreprinderii.

E drept că grafologia propriu zisă nu-i greu de învăţat. Greutatea constă în a da interpretarea caracterelor scrisului. Această interpretare variază dela caz la caz, după cum variază şi caracterul şi ocupaţiunile oamenilor. Cu totul altfel va fi scrisul unui contabil în raport cu acel al unui muncitor manual, sau cu al unui student etc.

Interpretarea grafologică trebue să fie strict psihologică, de aci şi numele de *Psihografologie*. In zadar va cunoaşte cineva regulele elementare ale grafologiei, dacă nu va fi un bun psiholog, şi aceasta nu în sensul larg al cuvântului, ci în cel mai restrâns sens, adică un bun cunoscător al regulelor psihologice şi al tuturor manifestărilor sufleteşti, atât cele normale cât şi cele patologice. Nu ori cine este capabil să practice psihografologia.

Psihografologul este un om de ştiinţă, care deduce pe cale logică şi e capabil să dea un sfat serios, nu un ghicitor care prezice viitorul.

Astăzi când căsătoriile de convenienţă sunt atât de numeroase, când cei ce se cunună aproape nici nu se cunosc, însemnătatea pe care o are un just portret psihografologic, nici nu mai trebue accentuată. Un asemenea studiu este tot atât de îndreptăţit să fie cerut, ca şi certificatul de sănătate. *E certificatul de sănătate morală a omului.*

Afară de acestea, în raporturile noastre cotidiane, în chestiunile noastre economice, avem nevoe să ştim cu cine contractăm afacerile; or, numai prin psihografologie se poate obţinea cunoaşterea sinceră, nepărtinitoare, a celui care ne interesează.

Convinsă de utilitatea şi răsunetul pe care-l va avea la noi în ţară, grafologia aplicată, revista „Realitatea Ilustrată" a înfiinţat un CABINET PSIHOGRAFOLOGIC, pus sub conducerea unor specialişti, oameni de ştiinţă. Portretele psihografologice vor fi lucrate cu toată atenţiunea, şi în mod special se va răspunde întrebărilor puse de cei interesaţi. Deasemenea, pentru a fi la îndemâna oricui, preţurile sunt calculate la *un preţ derizoriu*, având în vedere cheltuelile pe care le are CABINETUL PSIHOGRAFOLOGIC. Astfel un portret psihografologic *pentru cititorii revistei*, — cari vor ataşa cuponul respectiv, — va costa *lei 60*.

Pentru *ceilalţi amatori* de portrete psihografologice *lei 80*.

Pentru *cei ce se vor abona* de aci înainte pe vreme de *un an* la revista noastră, portretul grafologic va fi făcut în mod ABSOLUT GRATUIT.

Pentru *cei ce se vor abona pentru şase luni lei 40*.

Corespondenţa se va trimite pe adresa: CABINETUL PSIHOGRAFOLOGIC al „Realităţii Ilustrate" str. Const. Mille 11.

CUPON

DORIŢI UN PORTRET PSIHOGRAFOLOGIC?

Trimiteţi câteva documente scrise cu cerneală şi creion, cu iscălitura originală pe adresa de mai sus.

Dacă doriţi o consultaţie de îndrumare profesională indicaţi în afară de nume, vârstă, sex, adresă şi ocupaţiunile pe care le aţi avut până acum eventualele studii şi profesiunile către care vă simţiţi mai atras.

Plata se va efectua prin mandat poştal.

Răspunsurile se dau numai în scris la adresa ce ne veţi indica.

Rugăm a alătura la corespondenţă, acest cupon.

ANUL I. — Nr. 13 9 IULIE 1931

reportaj

Misticism

LA 24 Iunie se serbează naşterea Sf. Ion, cu care ocazie credincioşii din Nord-estul ţării şi chiar din ţările vecine, vin în mare pelerinaj la biserica Sf. Gheorghe din Suceava, unde se află moaştele făcătoare de minuni şi vindecătoare de boli, ale Sf. Ioan.

Cu o săptămână înainte, credincioşii pleacă din ţinuturile cele mai depărtate, spre Suceava. Drumurile sunt blocate de căruţele lor, ce se ţin lanţ, venind din Hotin, din Nordul Bucovinei din Sudul Moldovei, din Cehoslovacia şi tocmai din Galiţia.

Unii fac pe jos peste 100 km., sosesc istoviţi şi cad în grădina publică, dealungul ulucilor oraşului, umplu curţile bisericilor.

Sunt bătrâni cari vin dela Putna, sau dinspre Focşani, pe jos, cu 20—40 lei în buzunar, uneori mâncând numai din pomană, ca să poată cumpăra lumânări şi ulei sfinţit, cu aceşti bani. Anul acesta pelerinajul a luat proporţii fabuloase.

E o procesiune formată aproape numai din schilozi sau din nevoiaşi, cari suferă de boli ascunse şi vin în nădejdea unei minuni, care să-i vindece.

La poduri, ciorchini de schilozi, grupuri de extropiaţi se concurează în lugubre lamentaţii cerşind.

O femeie fără picior şi-a pus proteza de lemn nefasonat deasupra rochiei, pentruca infirmitatea ei să fie cât mai vizibilă. Tarele şi rănile se expun cu ostentaţie, oameni fără picioare din şolduri, se târăsc prin praf. Alţii arată cioturi de braţe sângerânde, sau cicatrizate sgrunţuroase. Unii întind mâini uscate, negre, frânte şi subţiri ca nişte picioare de păianjeni.

Oameni cu caverne în loc de nasuri; femeia fără pleoape care nu doarme niciodată; mici cocoşaţi ce se târăsc în cârji minuscule.

Schilozii dorm în şanţuri, în noroiul albăstrui, şi alte căruţe vin cu bolnavi întinşi în fân, cu epileptici în plină criză.

Jos: *In fiecare an, procesiunea trece prin faţa penitenciarului local, pentruca şi deţinuţii să poată ua parte de după gratii, cu sufletul. Dar anul acesta nici un penitent n'a apărut la fereastră...*

LANGA MOAŞTE

Biserica Sf. Gheorghe spre care se îndreaptă toţi aceşti nefericiţi, este vechea Mitropolie dela Suceava. In faţa porţii arcuite, pe sub clopotniţă, e ca un mic iarmaroc, unde negustorii improvizaţi vând mătănii, prescuri, iconiţe litografiate, şi cărţi pravoslavnice.

Pe sub turlă pătrundem în curtea vastă a bisericei.

La marginile curţii sunt un fel de pridvoare, fără uşi şi ferestre, fără nici un mobilier, cu ciment pe jos, unde în timpul nopţii au dormit mii de bolnavi şi de schilozi.

Ologii şi-au scos picioarele de lemn, şi dorm cu ele căpătâi. Figuri crispate, de demenţă se odihnesc pe desagii cu hrană săracă. In timpul nopţii, tot ce era spaţiu liber în oraş, a fost ocupat de pelerini; hanuri, pieţe, ogrăzi, peste tot acelaş covor viu, de umanitate extropiată.

Iată ţăranul, acest nebun, care vine de 15 ani aci. El e întins pe marginea drumului. Cu faţa acoperită, dar cu pieptul gol, agită un clopot, şi lumea aruncă monete pe pieptul lui, ars de soare şi păros.

Mai departe, un adolescent născut fără o mână, îşi expune bustul de monstru.

Un om ciung cu proteză în umăr, cântă totuş la armonică.

Dar ce este mai impresionant, e mulţimea nesfârşită de orbi. Se crede că Sfântul vindecă mai ales pe cei fără vedere şi pe cei fără glas.

Orbii cântă din fluere, din cobze, din naiuri. Unul din ei are un neg enorm, roşu, crescut pe lumina ochiului şi pare că-şi poartă organul vizual afară din orbită.

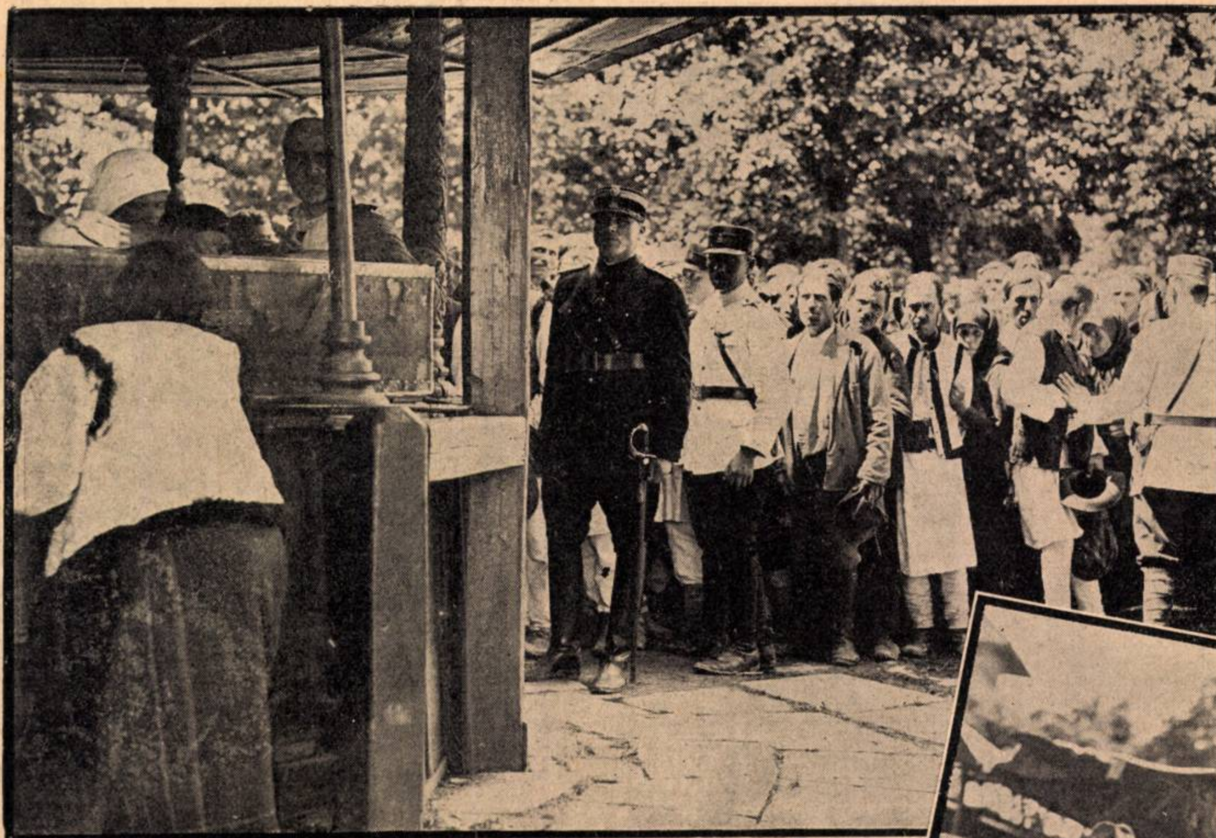
La uşa bisericii, un băeţel blond, cu ochii lipiţi, înalţă spre trecători gemete de implorare, gemete de coşmar. Unii, cu ochii acoperiţi de cataracte opace, au figura de o ideală seninătate, în timp ce alţii dibuesc penibil şi pe faţa lor se zugrăveşte o anxietate ce-i desfigurează.

Acum un an am văzut acolo un orb tânăr, care întorcea manivela unei viori. Da. El ţinea pe genunchi o vioară cu manivelă, un fel de mică flaşnetă, cum nu mai văzusem şi cum n'am mai întâlnit de-atunci niciodată. Scotea din bizara lui alăută, sunetele dulci, foarte blânde, ca de ţiteră spartă.

Faţa orbului epileptic, exprima atenţie, îşi asculta singur muzica şi fizionomia lui se schimba treptat.

E acum cuprinsă de linişte, apoi de un extaz din ce în ce mai expresiv.

Procesiunea formată din mii de oameni, urmând cosciugul cu moaştele Sf. Ioan, în parcursul prin oraş.

Nu cumva și masca d-nei de colo ascunde o infirmitate ,o bubă grozavă, pentru vindecarea căreia a venit în pelerinaj la acest Lourdes-bucovinean?

Țărani bătrâni, cu lungi bărbi albe, citesc rugăciuni din ceasloave groase. Călugări au întins pe iarbă, cărți religioase de vânzare, cum se expun la București, în fața librăriilor, cărțile de rebut. Fete cu doniți fac „pomană de apă". In biserică, preoți în odăjdii țesute cu aur, stau la măsuțe ude de apă sfințită, de ulei sfânt și de ceară topită și citesc femeilor, acoperindu-le capul cu patrafire, sau primesc spovedanii confuze.

MINUNILE

De 40 de ani părintele Sidorovici slujește acestor moaște. El ne dă iconițe și ne povestește minunile sfântului.

St.: *Pelerinii aprovizionându-se cu apă dela fântână.*

Când l-am întrebat dacă-i place să cânte, flăcăul a strâns la piept vioara lui uluitoare, vioara cu manivelă. O șoaptă s'a desprins de pe buzele lui:

– „Mi-aduce liniște."

PROCESIUNEA

Paralitici cu membrele moi, cum au păpușile de cârpă, de pe divanurile cuconițelor nevropate, sunt aduși în roabe. Un astfel de manechin — are părul roșcat și ochii cenușii.

E într'adevăr ca o păpușe stranie: picioarele atârnă inerte și moi, afară din roabă, de par'că sunt umplute cu câlți, iar labele îi sunt retezate.

Imi povestește că a fost în tinerețe un falnic tăietor de bușteni, din codrii Cosminului. Intr'o noapte picioarele i-au degerat și labele i-au căzut. Se aude un murmur. In curtea mânăstirii au început rugăciunile. In massa de țărănime, câteva jobene ale autorităților locale, câțiva boieri cu măști de automobiliști.

Jos: *Un invalid de război, cântă totuș cu armonica, ajutat de proteza care-i ține loc de mână.*

Sus: *Micul ciung*

Sfântul Ioan cel nou s'a născut la Trapezunt, pe malul Mării Negre. Era negustor și a plecat cu corabia pe mare. La Akermann, — Cetatea Albă din Basarabia, — eparhul de acolo l-a schingiuit pentru credința sa, bătându-l până i-a sărit carnea în fărâme.

Apoi l-a legat de coada unui sirep și l-a târît prin oraș. Cineva, poate de milă, i-a tăiat capul, pe când era târît de cal.

După 70 de ani, Alexandru cel Bun a adus moaștele la Suceava, unde ele se află de secole. In tot acest timp, sfântul a făcut ca muții să-și recapete graiul, a vindecat bolnavii și sunt bucovineni dintre cei mai culți, cari susțin că se află printre aceștia.

Femeile care nu ajung la moaște fac mătănii și aprind lumânări în curte. Iângă zid, în dreptul unde în interiorul bisericii, se află sfântul sicriu.

E un fel de zid al plângerilor. Aci zace un copilandru pe o rogojină, veghiat de un bătrân și de o babă.. Adolescentul are mâinile crispate, cu pumnii strânși, înțepeniți: nu poate vorbi.

e scos pe umeri. Norodul dă năvală să-l atingă. Soldații nu se mai pot opune. Oamenii se reped, se strivesc numai ca să atingă sicriul, apoi fericiți, suportă cu seninătate orice represiune, din partea celor ce țin ordinea.

In drumul ei, procesiunea trece și prin fața închisorii locale, dar la ferestrele cu gratii n'a apărut nici un deținut, ca să se închine sfântului.

Până noaptea târziu, după ce procesiunea s'a terminat, credincioșii defilează prin fața moaștelor, unde un preot le citește rugăciuni.

Din acelaș hârdău cu apă sfințită, își spală rănile leproșii, își ung orbitele goale orbii.

Intru în șirul ce defilează prin fața sfântului: în sicriul de aur, moaștele negre au numai dinți albi.

O țesătură scumpă acoperă scheletul.

Sus: O țărancă în fața icoanelor. Bătrâna vine de 30 ani să se închine moaștelor; dr.: *O precupeață care alimentează în fiecare an pelerinii.*

O caznă grozavă îl chinuie, îi strâmbă gura în grimase înfiorătoare; ochii lui exprimă o groază dementă, poate groaza că simte tot ce se petrece în jurul său, dar nu se poate mișca, nici nu poate exprima că e încă viu.

Intr'adevăr, flăcăul chinuit are boala somnului, și stă așa de 12 ani. Nu mănâncă, nu bea: i se toarnă pe gât. Sătenii cred că un diavol îl stăpânește în interior, și-l aduc la moaștele Sf. Ioan din Trapezunt pentruca sfântul să isgonească diavolul din el.

MARȘUL SCHILOZILOR

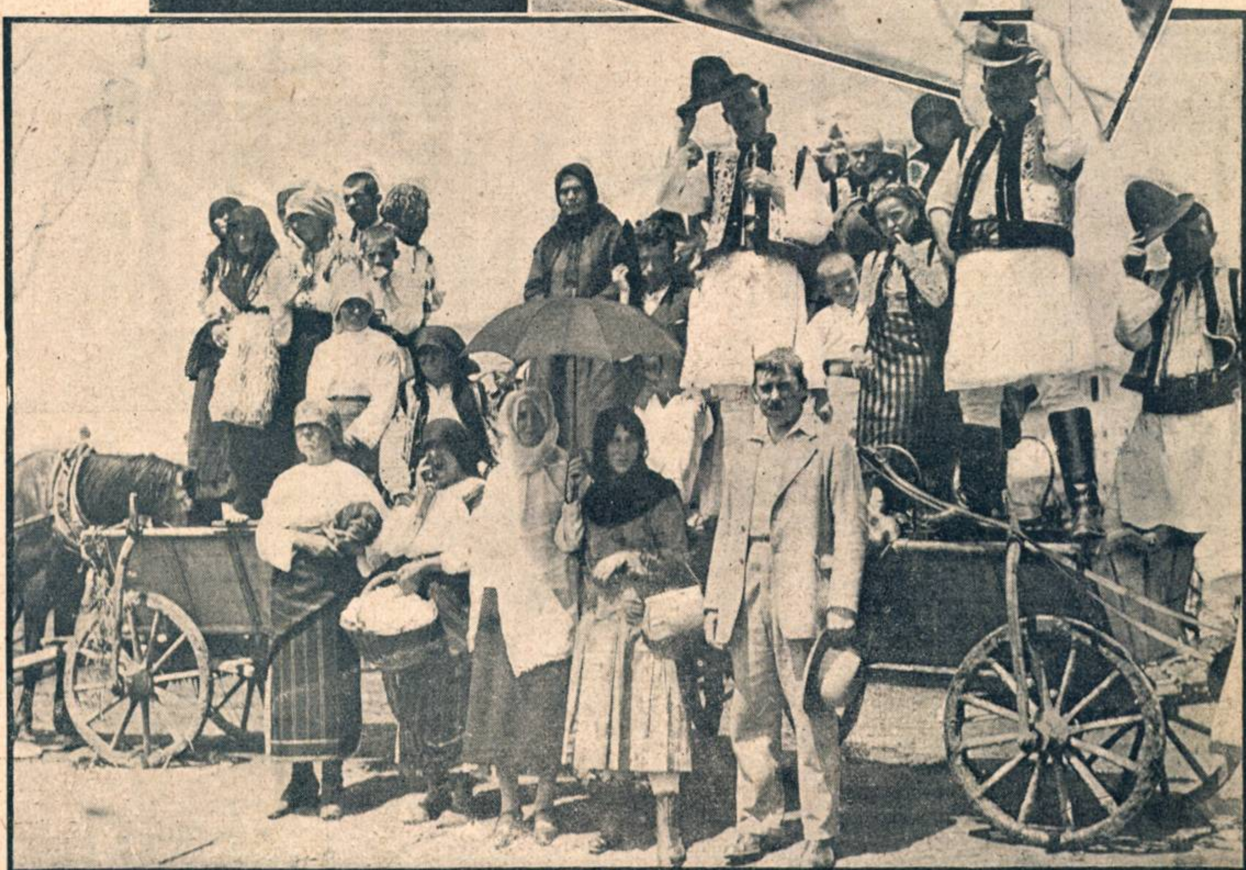
Femeile sunt în număr covârșitor. Ele au lumânări în mâini, lumânări aprinse ca la Paști sau țin în brațe țânci palizi, verzui de chloroză, sau uscați de boli necunoscute. Din biserică ies oameni cu prapuri roșii și albastre, înalte, cu cruci mari de aur, ca înfipte în vârful unor sulițe. Ei se așează pe două rânduri, formând un defileu triumfal ca la Operă.

Clopotele bat fără încetare.

Frenezia mistică întinde tot mai mult coardele sufletești. Preoți în odăjdii scumpe, — verde, roșu sau violet pe aur, — cu cădelnițe, cu evanghelii și potire, ies în mjlocul curții, slujind. Vecernia a durat toată noaptea. In zori slujba a reînceput. Coruri de slavă divină ridică spre cer armonii ample. O femeie gravidă asudă, bătând mătănii.

Poporul a îngenunchiat.

In fine, sicriul acoperit cu purpură

Dr.: *Țărani veniți la procesiune, de la sute de kilometri distanță, cu carele sau pe jos.*

erezia negustorului să nu cuprindă întregul echipaj, debarcă pe Ioan la Akermann, în sudul Basarabiei, adică la Cetatea Albă. Eparhul din Cetatea Albă era un păgân, care se închina soarelui, stelelor şi focului. Ca să scape de Ioan, francezul anunţă pe eparh, că negustorul din Trapezunt vrea să treacă la această credinţă păgână. Eparhul pregăti o sărbătoare la curte; nobilii se adunară şi Ioan fu adus în faţa norodului.

El primi laude pentru intenţia sa, de a trece la credinţa păgână, dar aceste laude mâniară pe Ioan, care începu să vorbească poporului şi încercă să facă pe eparh să treacă la ortodoxism. Guvernatorul se înfurià, porunci ca negustorul să fie întins la pământ şi bătut cu nuele şi bice. Sub lo-

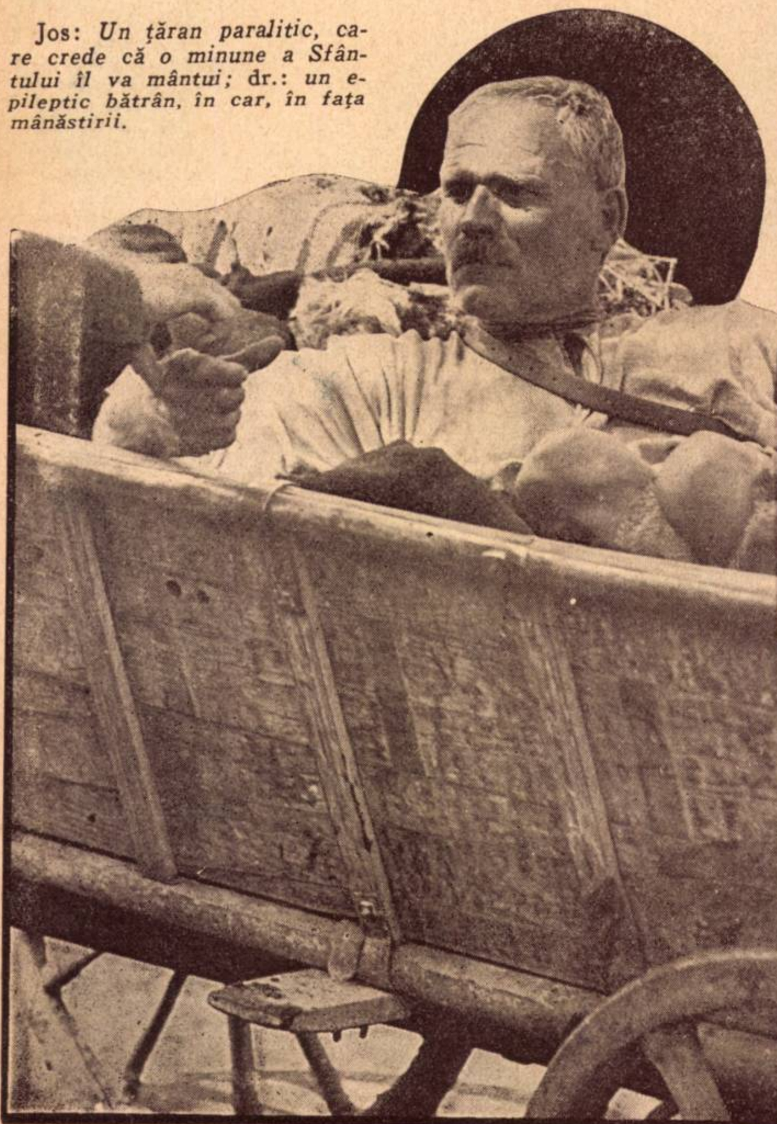
MARTIRUL

Pentru cei pe cari viaţa sfântului îi interesează în mod special, notăm că în veacul al 14-lea, corabia sa despica valurile Mării Negre. Ioan nu era decât un negustor din Trapezunt, actuala Trebizonda, care avea lungi discuţiuni cu căpitanul vasului, un navigator francez.

Lui Ioan îi plăcea să vorbească despre probleme religioase. Căpitanul francez apăra catolicismul, în timp ce Ioan susţinea credinţa ortodoxă. Francezul crezându-l însă păgân şi temându-se ca

Sus: *Bătrânul nebun agită clopoţelul şi ofrandele i se depun pe pieptul gol şi ars.*

Jos: *Un ţăran paralitic, care crede că o minune a Sfântului îl va mântui;* dr.: *un epileptic bătrân, în car, în faţa mânăstirii.*

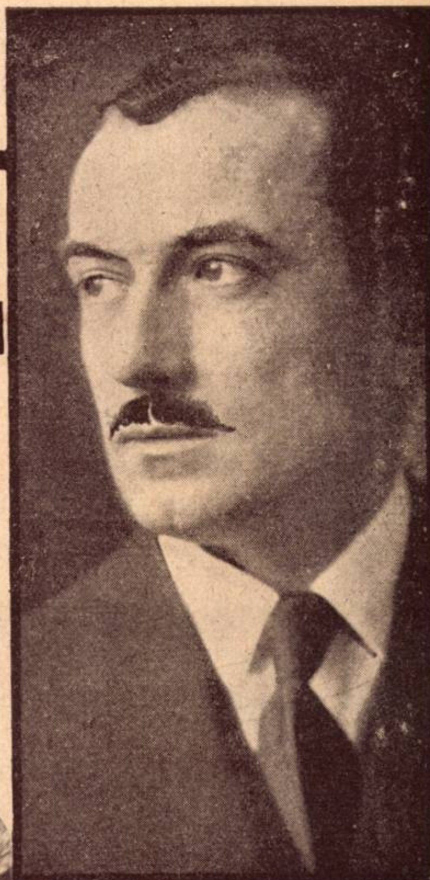
vituri, Ioan continuă să propovăduiască credinţa sa.

Eparhul porunci atunci să fie bătut cu drugi şi schingiuirile durară până noaptea târziu, până ce mucenicul căzu în nesimţire. Fu apoi legat în lanţuri într'o celulă, iar a doua zi de dimineaţă fu scos din nou, ca să fie bătut. Norodul începu să se roage pentru iertarea sa, dar aceasta înverşună pe satrap, care porunci să vie un soldat călare pe un cal sălbatec. Trupul lui Ioan fu legat de coada calului şi soldatul porni în galop, târând peste pietrele ascuţite pe martir. După cum am arătat, din goana calului, un păgân reteză cu sabia capul lui Ioan.

Târziu, creştinii îngropară în cimitirul lor, rămăşiţele pământeşti ale negustorului din Trebizonda.

S. V.

Un MEDIC CRIMINAL

IN faţa curţii cu juri din Béziers au început, la jumătatea lui Iunie, desbaterile celui mai senzaţional proces al anului: un medic cu bună reputaţie, bogat tânăr, a fost chemat să răspundă la acuzaţiile de omor prin otrăvire, aduse de mama şi de sora lui. E vorba de doctorul francez Laget în vârstă de 37 de ani, decorat în timpul războiului pentru vitejie, rănit de două ori şi de două ori citat pe întreaga armată, fost student eminent al facultăţii de medicină din Paris poet apreciat în cercurile provinciei sale pentru frăgezimea sentimentului, pentru umanitarismul şi delicateţea literaturei sale...

Laget a fost denunţat de mama sa, că şi-a otrăvit cu arsenic două soţii şi o soră. Autopsia făcută de medicii toxicalogi, a conchis într'adevăr că moartea celor două soţii ale d-rului Laget, anume Sarah şi Suzanne, a fost provocată printr'o lentă şi metodică otrăvire cu arsenic....

Către sfârşitul marelui război, doctorul Laget a făcut cunoştinţă — într'un spital din Montpellier — cu o fată căreia i-a promis că o va lua în căsătorie. Era totuş însurat şi avea un copil. Spera însă că va putea divorţa de Sara, prima lui soţie, ca să se recăsătorească apoi cu tânăra fată din Montpellier, sau poate, chestiunea divorţului a fost un simplu artificiu de seducător. Fapt este că d-rul Laget n'a divorţat, dar nici la metresă n'a înţeles să renunţe.

Fata s'a măritat cu un altul, — poate numai ca să-şi ia o revanşă, — mai târziu însă şi-a părăsit bărbatul, ca să nu fie obligată să renunţe cu totul la primul ei prieten.

Intretimp, d-na Sarah Laget a căzut bolnavă. Singurul doctor care i-a dat îngrijiri, a fost soţul ei. In două săptămâni a murit. Diagnoza pusă de el a fost: anemie pernicioasă.

De pe urma Sarei, doctorul Laget a avut de moştenit o avere de 150 mii franci, ultimii bani dintr'o dotă consumată.

După un an s'a recăsătorit cu d-na Suzanne Alexandra.

Noua căsnicie a durat mult mai puţin decât prima. Suzanne a murit de aceeaş ciudată *anemie pernicioasă*. A lăsat doctorului o avere de 100 de mii de franci.

Aceasta a fost a treia moştenire a doctorului Laget. (In primele luni după război, o mătuşe a sa, d-na Pitoiset, decedată se pare, în condiţiuni normale, i-a lăsat cea dintâi o sumă de aproape 300.000 de franci).

După moartea Suzannei, nimic nu mai putea împiedica pe Laget să-şi aducă prietena dela Monpellier, s'o instaleze „maîtresse en titre" în Béziers şi să-i consacre chiar cea mai mare parte din timpul pe care altă dată medicul îl petrecea lângă clienţii săi.

Dimineaţa, Laget venia la cabinetul unde îl aştepta 20—30 de bolnavi. Până pela ora 10 primia pe cei dintâi veniţi. La această oră însă metresa îşi făcea apariţia în vestibul. Era introdusă numai decât. Bolnavii rămâneau să aştepte. Insă până la ora 1 după amiază, doctorul nu mai primia pe nimeni. Plictisiţi, clienţii au început să-l părăsească.

In patru-cinci luni, Laget şi-a pierdut astfel întreaga clientelă făcută cu răbdare, în câţiva ani.

Mamă-sa povesteşte că acum în urmă, venind să-l vadă la cabinetul de consultaţii, a găsit vestibulul gol. Uşa dela cabinet întredeschisă.

A intrat. Inăuntru doctorul îşi făcea de lucru la o flacără de spirt. Pe un scaun metresa, complect desbrăcată, fuma, picior peste picior.

Această dezordine în viaţa doctorului, adăogată exceselor fizice nu puteau sfârşi decât prin ruina complectă a echilibrului lui moral şi mintal. Cine ar putea să spună într'adevăr până în ce grad eminentul medic din Béziers este azi în toate minţile lui?

D-na Laget avu o discuţie vie cu amanta medicului pe care o invitase la ea acasă. In prezenţa surorii doctorului, aceasta dădu dovadă de un asemenea cinism, că fu pur şi simplu dată afară.

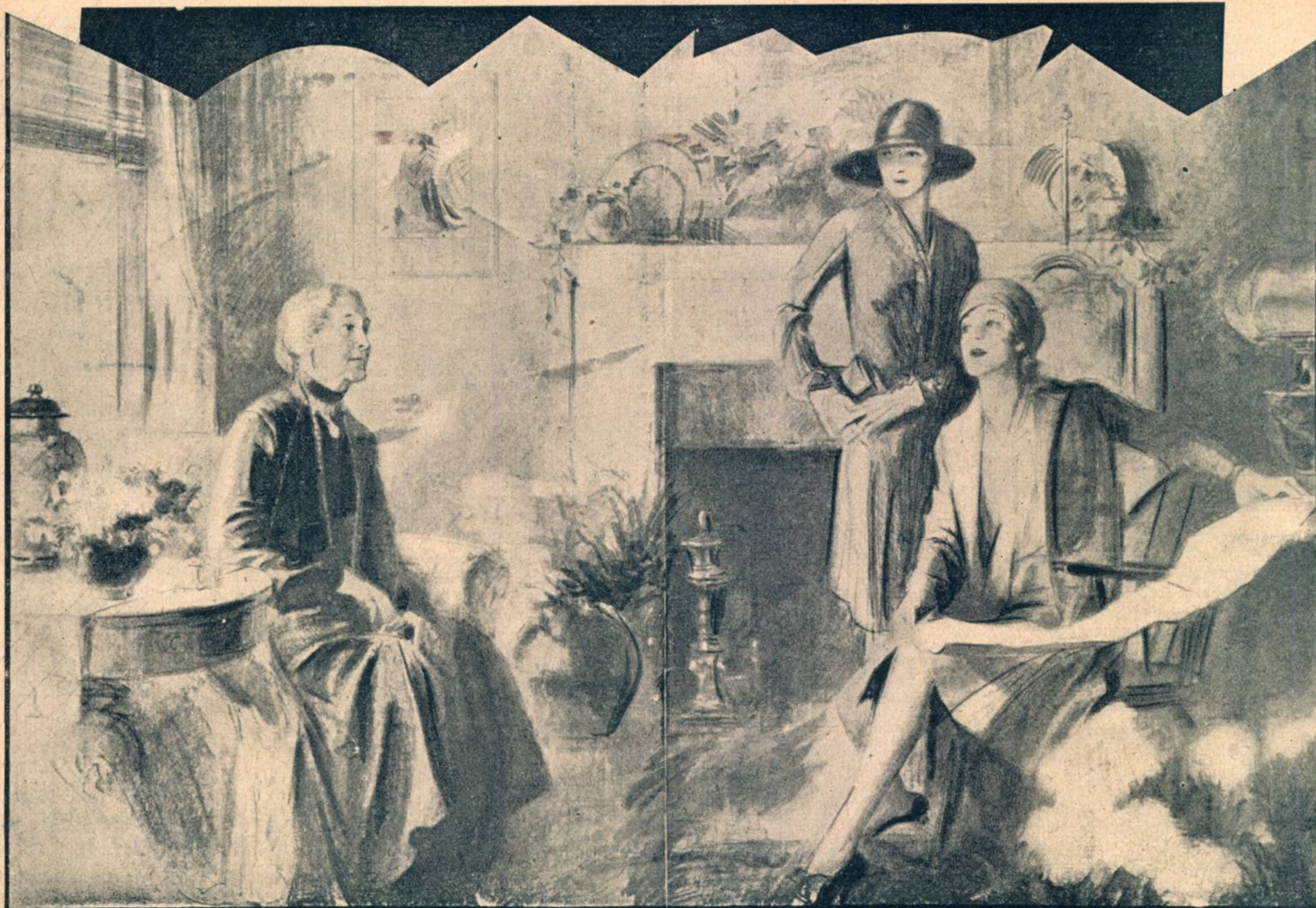
După doi ani dela moartea Suzannei, clientela era definitiv pierdută şi cele trei moşteniri consumate.

Metresa cerea totuş să trăiască pe acelaş picior de eleganţă. cu cele mai bogate femei din oraş. Voia să aibă pe lângă luxosul apartament din Béziers şi un loc elegant de odihnă, la ţară. Doctorul îi cumpără o moşioară la câţiva chilometri apropiere. Instală o fermă model, clădi o vilă încăpătoare cu electrică, încălzire centrală, şi într'o adevărată furie de risipire cumpără cai, trăsuri, angajă un popor de servitori, valeţi, lachei, maître d'hotel, sub comanda unui „regisseur" general. Se înglobă în datorii, începu să joace la bursă, Şi tocmai în această e-

Sus: *Doctorul Laget*
St.: *Prietena lui îi cerea luxul cel mai exorbitant*

Marie-Louise Laget, ultima victimă a doctorului

D-na Laget avu în locuința ei, o discuție aprinsă cu prietena doctorului. Aceasta dovedi un cinism revoltător.

pocă o soră a sa, d-ra Marie Louise găsi momentul să-i ceară restituirea unei sume de 100.000 franci, pe cari îi dăduse cu mulți ani în urmă, spre fructificare. Or se înțelege dela sine că nu numai că acești bani încetaseră de mult să mai fructifice, dar din ei nu mai rămăsese nici o centimă. Ultimii bani ai medicului luaseră drumul „fermei model".

Marie-Louise avea totuş nevoe de bani şi insistă. Fu de mai multe ori amânată. In cele din urmă pierdu răbdarea şi-l somă să-i restitue suma sau se adresează imediat justiției.

In ziua aceea Marie-Louise şi-a rostit singură verdictul de condamnare.

După trei zile a căzut la pat, lovită de un rău misterios. Doctorii i-au prescris linişte şi tisane întăritoare.

Ca un frate bun doctorul Laget luă asupra sa îngrijirea bolnavei, uitând orice disensiune făcând abstracție de neînțelegerile băneşti.

Timp de o săptămână a rămas la căpătâiul bolnavei. Nimeni n'avea voe să-i pregătească doctoriile, să-i dea de băut. El singur curăța masa, ştergea paharele, schimba cearceaful bolnavei, fețele de perină.

Bolnava se simțea însă din ce în ce mai rău şi în anturajul doctorului lumea începu să fie îngrijată cu atât mai mult cu cât prezenta aceleaşi simptome cu acea de care suferiseră şi soțiile medicului.

Laget se mulțumea să ridice din umeri:

— Anemie pernicioasă, explica el tuturor.

Un cumnat al Marie-Louisei avu o bănuială: dacă d-rul Laget e un otrăvitor?

Dacă cele două femei ale sale muriseră prin arsenic? Poate că însăşi mătuşa lui murise otrăvită. Simptomele boalei sunt aceleaşi. Şi astfel cumnatul, pătruns de gânduri negre ajunse să se destăinuiască bolnavei.

In primele clipe Marie-Louise protestă indignată: oricum, era fratele ei. Nu se putea ca pentru o sută de mii de franci, să meargă până la fratricid.

Totuşi odată rămasă singură, noaptea, bănuiala odată încolțită îşi urmă procesul ei. A doua zi nenorocita torturată de gândul otrăvirii, începu supravegherea fiecărui gest al fratelui.

Spre seară d-rul Laget îi pregătea, întors cu spatele spre pat o poțiune. Bolnava îl putea vedea însă toate gesturile, printr'o oglindă a şifonierei. Fratele stătea aplecat peste ceaşca în care amesteca doctoria.

Rânjia. O parte a mustății îi desvelia într'un unghiu, dinții.

Avea ochii pe jumătate închişi şi nările dilatate, de sadic.

A doua zi bolnava a chemat la telefon un alt medic, dr. Rouland. Acesta sosind, Marie-Louise şi-a expus temerile şi Rouland n'a părut prea surprins.

Laget, care nu surprinsese nimic neobicinuit în atitudinea surorei sale, a căzut a doua zi, chiar în clipa când Marie-Louise era ridicată de ambulanță, ca să fie internată într'o clinică.

— „Ce s'a întâmplat? Dece o transportați de-acasă? Nu vedeți că nu e în stare să suporte oboseala? Asta e o crimă!" a exclamat el.

D-rul Rouland l-a privit calm în ochi şi i-a răspuns răspicat:

— „Sunt convins că sora d-tale este otrăvită".

Laget primi riposta fără să clipească. Avu chiar tăria să răspundă:

— „In cazul acesta, dragul meu confrate, numai mama, sau eu, putem fi învinovățiți.

— „Vom vedea".

La clinică — unde s'a interzis d-rului Laget accesul, Marie Louise s'a însănătoşit în câteva zile.

După o săptămână parchetul a ordonat deshumarea celor două soții ale lui Laget. Autopsia a dovedit că atât Sarah cât şi Suzanne au murit otrăvite cu arsenic. Mama criminalului a cerut să se desgroape şi cadavrele mătuşei sale, d-na Pitoiset, şi a unei surori mai mici a d-rului Laget, Julienne.

Toate au fost otrăvite.

Până la rostirea medicilor legişti, Laget a continuat să se arate în lume, cu aceeaş figură impasibilă, cinic, sfidător.

In preziua arestărei a scris metresei sale acest bilet:

„Voi fi cu siguranță bănuit că mi-am otrăvit sora. O să am câteva zile proaste de trecut".

La instrucție şi în fața juraților, Laget a negat toată vremea, cu o linişte şi un sânge rece impresionante.

Sentința în acest proces o vom înregistra şi noi.

I. RAK.

O crimă oribilă

ACUM un an, — cititorii își amintesc desigur, — în str. Petre Carp, o femee d-na Carolina Schwartz, a fost găsită asasinată.

Cel care a anunțat autorităților crima, a fost însuși asasinul: negustorul Herman Schwartz, bărbatul victimei. Până să se dea de firul acestui omor, au trebuit cercetări de luni de zile, cu toate că bănuelile au căzut chiar din primele zile, asupra soțului ucigaș.

Luna trecută a fost găsită strânsă de gât în casa ei din str. Leon Vodă, o altă soție de negustor, d-na Glaser.

Cel care a anunțat autoritățile a fost soțul. Mobilul crimei părea furtul. Nimic însă nu împiedeca autoritățile să se conducă și în această afacere, după experiența câștigată cu un an înainte, în asasinatul Carolinei Schwartz. Bănuiala a căzut inevitabil deci, în prima clipă asupra soțului.

Soții Glaser aveau la prăvălie un om de serviciu, anume Anton Stoica.

Era normal ca și acesta să fie suspectat. Stoica însă a arătat că în dimineața când s'a întâmplat crima, el era acasă. S'a deșteptat la ora 5 dimineața. A vorbit cu vecinii.

A întrebat pe unul din ei cât e ceasul. S'a putut preciza astfel că până la ora 6, Stoica nu-și părăsise locuința. La ora 6 și 10 minute, a plecat de-acasă.

A vorbit cu un cârciumar.

L-a întrebat și pe el cât e ceasul. Era 6 și 15 minute. Cârciumarul a confirmat autorităților acest fapt. La ora 6.20 s'a întâlnit cu un prieten. Cu acesta a mers împreună până la tramway. Până la prăvălia d-lui Glaser, a făcut cu tramwaiul, douăsprezece minute.

St.: *Escaladarea geamului marchizei*

St.: *Criminalul, complicele său și autoritățile la locul crimei*

La ora șapte fără douăzeci și opt de minute, a intrat în prăvălie.

Un alibiu cum nu se poate mai complet.

Stabilită minut cu minut o astfel de justificare a timpului e menită să nu te lase sub niciun soi de bănuială. Stoica trebuia deci scos din cauză.

Numai că un lucru a dat de gândit magistratului instructor și anume:

Cum se face că Anton Stoica, întrebat a doua zi după comiterea asasinatului din str. Leon Vodă, a putut preciza cu atâta lux de amănunte, ce a făcut clipă cu clipă, în interval de o jumătate de oră. Poate că are o memorie excepțională, și-a zis anchetatorul. Și ca să aibă sufletul împăcat, a supus pe Stoica unei experiențe. L-a întrebat asupra modului cum și-a petrecut timpul în interval de trei ore, din după amiaza crimei. Or, în cele trei ore indicate de magistrat, Stoica n'a putut să precizeze nici măcar în mod vag, cum și-a întrebuințat timpul.

De aci concluzia: Stoica *a avut motive* să-și întipărească în minte numai modul cum și-a petrecut timpul dintre orele 5 și 7 dimineața.

Și aceste motive trebuiau evident căutate în necesitatea în care se vedea, de a-și stabili alibiul.

Și într'adevăr, perspicacitatea judecătorului de instrucție, d. Papadopol, a dus la concluziile juste:

Stoica n'a putut comite asasinatul, dar nu e străin de el.

Așa s'a putut descoperi autorul, care este un anume Gheorghe Ivan,

ASEW TRADATORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

Asew, un tânăr student din Rostow-Don, după ce delapidează o sumă de bani, pleacă în Germania la studii. Acolo își ia diploma de inginer, pătrunde în cercurile revoluționarilor ruși, pe cari îi trădează, devenind unul din cei mai abili spioni ai poliției ruse.

* * *

La sfârșitul lunei Mai, când veni Asew, fu foarte mulțumit de felul cum Sawinkow îi ascultase ordinele. Dânsul se întâlni cu Sawinkow în localul de noapte „Aquarium".

In seara zilei următoare Asew se strecură fără să fie văzut de portar, în locuința lui Sawinkow, unde rămase ascuns timp de zece zile.

Asew voia să nu dea măcar de bănuit șefului polițiștilor, că ar fi cunoscut pe Sawinkow și de aceea evita să fie văzut împreună cu acesta.

In a doua jumătate a lunei Iunie, Asew era deacum sigur de reușita atentatului, din cauză că țarul se mutase la reședința de vară din Peterhof. Plehwe urma să plece acum prin gara Baltică, iar nu prin Zarskoje Selo și aceasta ușura mult înfăptuirea asasinatului.

Asew dădu următoarele ordine: Sawinkow trebuia să dispară din locuința unde se aflau atunci împreună, cu tot personalul său și această dispariție trebuia înfăptuită în modul următor:

In locuința lui Sawinkow urma să se spargă o oglindă. Imediat servitorul Sasonow trebuia să alerge plângând la portar, să-i povestească nenorocirea lui. In aceeaș seară dânsul trebuia să povestească celorlalți servitori, că acest accident nenorocit l-ar fi costat postul și deci trebuia să dispară. După câtva timp dispăru și Sawinkow, indicând motive plauzibile.

Niciodată încă până acum nu se lucrase atât de inteligent, până în cel mai mic detaliu și deci renumele și stima ce i-o păstrau subalternii lui Asew crescuse enorm. Timpul scurt cât Asew locuise cu teoriștii în aceeaș locuință, îi impresionă pe aceștia atât de mult, încât în urma atentatului, când Sasonow căzu grav rănit în mâinile poliției, mai era încă entuziasmat de purtarea șefului și din închisoare scrise unui prieten următoarele:

„Frăția noastră era atât de sinceră și legătura între noi atât de strânsă, încât cuvântul „frate" exprima prea puțin!".

Sub conducerea lui Asew se întruniră din nou, câteva zile înainte de atentat, spre a li se da ultimele sfaturi.

Ei discutară ultimele măsuri ce erau de luat și aranjară ce era de făcut în cazul când bomba, — din pricina mersului prea repede al trăsurii — nu și-ar fi nimerit victima. Sasonow întrerupse discuția cu vorbele:

— „Există o metodă care nu greșește".

— „Care ?"

— „Să te arunci sub potcoavele calului".

Asew îl asculta atent. Il privi timp îndelungat, apoi murmură:

— „Cum asta? Să te arunci sub potcoavele calului?

Sasonow, entuziasmat de pivirea lui Asew, răspunse emoționat:

— „Trăsura sosește și eu mă arunc înaintea cailor! Or explodează bomba iar în caz contrariu caii speriați opresc trăsura și atunci al doilea are timpul suficient să se apropie și să arunce bomba fatală".

Tăcere, întreruptă apoi de Asew:

— „Da, dar la astea toate trebue să sbori și dumneata în aer".

— „Desigur" — răspunse Sasonow cu voce domoală.

Asew îi spuse:

— „Eu cred că e de prisos. Dacă poți ajunge lângă trăsură, nu mai ai nevoe să te arunci înaintea cailor, cred că ai timp suficient să arunci bomba sub trăsură, sau prin fereastra ei. Cred că și unul singur va reuși să înfăptuiască atentatul".

După această ultimă consfătuire Asew plecă spre Volga, iar conjurații spre Petersburg. Totuș Asew și Sawinkow se mai întâlniră odată, pentru a fixa locul unde urma să se arunce bomba și pentru a se stabili unde urmau să se întâlnească tovarășii după atentat. Amândoi porniră apoi spre Varșovia, de unde Asew dispăru.

Totul se plănuise cu multă inteligență, până în cele mai mici amănunte. Cei șase tovarăși cari erau însărcinați cu făptuirea atentatului, nu trebuiau să destăinue nimic, în cazul când ar fi fost prinși de poliție, astfel ca partidul social revoluționar să nu sufere de pe urma unei nereușite.

Reușita arătă cât de precise și inteligente erau îndrumările lui Asew. Plehwe mergea neștiutor spre moarte.

In ziua de 15 Iulie 1904 Sasonow a-

runcă bomba pe fereastra trăsurii ce-l ducea pe Plehwe la Gara Baltică și ministrul fu ciopârțit în mod oribil, iar revoluționarul Sasonow rănit grav, fu arestat.

In urma reușitei atentatului, Asew deveni mai iubit și înlocuise complet tamente pe Gerschuni, de care nici nu se mai vorbia. El putea acum să conducă oganizația cum poftia, putea s'o vândă, nimeni nu se îndoia de cinstea și sinceritatea lui.

Asew află de reușita atentatului contra lui Plehwe, numai citind ziarele. El nu-și ținu promisiunea de a se întâlni cu Sawinkow la Varșovia, după făptuirea atentatului. In timp ce Sawinkow își aștepta șeful în Varșovia, cu prețul vieții și libertății sale, Asew plecă spre Viena, de unde ca să-și stabilească un eventual alibiu, telegrafie poliției secrete din Petersburg.

Dela înlăturarea ministrului Plehwe, datează prietenia șefului organizațiilor revoluționare, Asew, cu Raschkowski, șeful departamentului secret petersburghez.

Asew venia foarte des cu alte planuri de asasinate. Se organiza totul și aproape de înfăptuire, conjurații erau arestați. Raschowski era mulțumit cu succesele sale, iar Asew cu veniturile.

VII

CONTRA MARELUI DUCE SERGIU

Asasinarea lui Plehwe entuziasmă toată populația revoluționară rusă. Katharina Breschkowskaja „bunica revoluției" era suprafericită și murmura în neștire, binecuvântând numele lui Asew — care mai târziu avea s'o predea poliției — și striga din toate puterile:

„In fața acestui om trebue să te pleci, să te pleci până la pământ..."

Fără să se sinchisească, Asew primia preamăririle revoluționarilor. Un lanț de aventuri amoroase și petreceri nesocotite încep să-l preocupe, iar puținii tovarăși cari reușiseră să fie mai intimi cu el scuzau aceasta ca o mică slăbiciune a unui om mare. Ei nu se îndoiau un moment de seriozitatea conducătorului lor. Lumea interlopă a Petersburgului îl lua drept un negustor, care venea din când în când să cumpere marfă și care-și petrecea nopțile, așa cum nu avea posibilitatea s'o facă în provincia de unde venia.

Asasinarea lui Plehwe avu mare răsunet și în străinătate. Toată lumea o socotia ca un mare succes al organizației revoluționare. Organizația de luptă căpătă sprijin din toate părțile. Fonduri materiale li se oferi de către bancheri americani, așa încât se prevăzu o activitate febrilă pentru anul 1905.

Activitatea lui Asew în toamna anului 1904 întrecu așteptările. El organiză la Geneva trei asociații de luptă. Prima, condusă de Schweitzer, era dirijată dela Petersburg și asigurată prin polițistul Trepow și contele Wladimir. Grupa a doua primi ordin să pregătească un atentat contra generalului Kleigels din Kiew. Conducătorul grupei a treia era Sawinkow. Lui, i se dădu însărcinarea să înlăture pe marele duce Sergiu. Punctul operațiunilor grupei a treia era Moscova.

Asew rămase credincios sistemului de a conduce din umbră. Până la mijlocul anului 1905 el era când la Paris, când la Geneva. Mult mai ușor îi era poliției să fie în legătură cu el, decât tovarășilor lui.

Lui Sawinkow i se dădură mai multe ajutoare, dintre cari făcea parte și omul din Kaljakew. Omul căruia Asew îi încredințase fățiș atât de puțin, la cafeneaua Bauer, trebuia să arunce bomba și să-l distrugă pe marele duce Sergiu.

Poliția petersburgheză era înștiințată din primul moment de plănuirea atentatului contra marelui duce Sergiu. Asew continua să le dea indicații și sfaturi și pregătia asasinatul până în cele mai mici amănunte; avea însă grijă să înștiințeze poliția, de fiecare pas făcut de tovarășii săi.

Aceasta nici nu l-a înștiințat măcar pe duce și s'a mulțumit să întărească paza în jurul lui.

Sawinkow și ceilalți tovarăși nu aveau habar de cele ce se petreceau în jurul lor. Ei urmau cu multă sfințenie ordinele lui Asew. In ziua de 10 Ianuarie erau deacum pregătiți pentru atentat. Dar în ziua de 9 Ianuarie, se serba „Duminica roșie" și deci se așteptau mari manifestații muncitorești. Marele duce Sergiu găsi cu cale să-și mute reședința din palatul Neskutschni în palatul guvernamental. Toată munca grupului lui Sawinkow era acum zadarnică, trebuiau s'o ia dela început.

In ziua de 9 Ianuarie 1905 era o groază să treci prin străzile Petersburgului. Mii de muribunzi zăceau în zăpadă înaintea palatului de iarnă, unde avuseseră loc manifestațiile, ceea ce deșteptă ura poporului rus. Toți se așteptau acum la revoluție.

Rusia se înșelase însă. „Duminica roșie" și sângeroasă nu avusese repercusiuni, din contră, se liniștise atât de repede cum nimeni n'ar fi crezut. Brutalitatea cu care armata întâmpinase mulțimea de manifestanți, cari în fond n'au vrut nimic rău, înmărmurise și paralizase toate ideile revoluționare. Planul făcut de o doamnă de a se ascunde o bombă într'un vas cu flori care să fie aruncat la trecerea țarului se abandonase.

Grupa lui Sawinkow începuse din nou să-l spioneze pe ducele Sergiu; numai lipsa de bani și lipsa unui conducător se resimțiau. Asew intrase parcă în pământ. La cererile de bani el nu răspundea nimic. Probabil că-i era frică.

Felul cum fusese plănuit atentatul și felul cum fusese executat, nu-l interesa deloc pe Asew. Nimeni însă nu recunoaștea meritul celorlalți tovarăși, ci toți vedeau în această reușită mâna lui Asew.

Grupul de teroriști al lui Sawinkow era format din Dora Brillant, doi tovarăși deghizați în birjari, Kaljajew și Kulikowski, cei doi cari urmau să asvârle bombele. Sawinkow conducea întreaga grupă. La început tovarășii nu crezură nimerit să utilizeze plimbările zilnice ale marelui duce, la înfăptuirea atentatului. Astfel dorise Asew și tot astfel dăduse raportul și poliției secrete. In ultimele zile ei deciseră să-și pună planul în aplicare la prima ocazie. Fiindcă dela Asew nu mai primiseră nici o știre, ei deciseră ziua atentatului, bazându-se pe un anunț din ziar.

In ziua de 2 Februarie 1905, urma să aibă loc la Teatrul cel mare, o reprezentație sub auspiciile marei ducese Elisabeta Feodorowna, în beneficiul Crucei Roșii; bineînțeles că la această reprezentație urma să asiste și soțul marei ducese, marele duce Sergiu.

Aceasta era cea mai bună ocazie pentru înfăptuirea atentatului mult așteptat. Entuziasmată, grupa lui Sawinkow nu se mai sinchisea de ordinele date de Asew și nici de prescripțiile sale. Dora Brillant fu chemată urgent din Dorpat și sosi cu dinamita ce-i fusese dată în păstrare. In după amiaza zilei de 2 Februarie tot Dora Brillant construi două bombe destul de respectabile; ele au fost date: una lui Kaljajew și cealaltă lui Kulikowski.

Programul atentatului, plănuit în grabă era foarte simplu. Ei nu știau ora precisă a sosirii marelui duce la teatru, însă deoarece reprezentația începea de obiceiu la ora 8, ei trebuiau să-l aștepte înainte cu câteva minute. Cum erau două drumuri principale care duceau dela palatul său spre teatru, fiecare din teroriști luară unul din drumuri, în așa fel, încât unul din ei să reușească. Ei erau deghizați ca țărani, purtau jachete scurte, căciuli înalte și cisme. Bombele le țineau învelite în cârpe de bucătărie, sub jachete.

(Va urma)

Citiți toți astăzi:

FEMEI...

da ANTON CEHOV

în „LECTURA"

Distracţii de vară în Capitală

Gala de dans a conservatorului LERIA NIKY

Vineri 26 Iunie a avut loc la teatrul Mic o interesantă producţie de balet dată de conservatorul choreografic Leria Niky.

Frumoasele numere de dansuri clasice, ritmice, de caracter şi naţionale, erau numai artă, ritm, armonie şi supleţe, — executate cu neîntrecută technică atât de sprintenele eleve, cât şi de tânăra lor maestră, d-ra Leria Niky, care de altfel le-a şi compus.

Spectacolul a început printr'o însufleţită şi documentată conferinţă a d-lui Grigore Trancu-Iaşi.

O crimă oribilă

(Urmare din pag. 25)

prieten al lui Anton Stoica, care a lucrat după indicaţiile acestuia din urmă şi cu gândul să împartă prada pe jumătate.

Gheorghe Ivan a fost prins la Arad, adus în Capitală şi obligat să arate în faţa autorităţilor, cum şi-a săvârşit fapta.

La ora 10 dimineaţa Ivan a fost adus cu o motocicletă cu ataş, la locul crimei.

Cu toate că autorităţile au procedat cu discreţie, împrejurul locuinţei d-lui Glaser, a trebuit să se rânduiască un puternic cordon de jandarmi, cari să păstreze ordinea şi să împiedice linşarea asasinului.

Ucigaşul, cu mâinile strânse în cătuşe este introdus în curte.

E încă tânăr, slab, osos, cu ochii băgaţi în fundul capului cu pomeţii obrajilor proeminenţi, cu fălcile eşite, colţuroase.

Merge cu capul plecat ca să evite privirile mulţimii.

Pare liniştit şi nepăsător.

Execută plictisit, în silă, mişcările pe care le-a făcut în dimineaţa crimei. Vorbeşte puţin.

Arată cum s'a introdus prin spărtura unei ferestre, cum a intrat în vârful picioarelor în dormitor, cum a deschis şifoniera, uitându-se mereu la d-na Glaser care dormia liniştită.

A făcut un sgomot. Femeea a deschis ochii. Criminalul şi-a oprit respiraţia şi a aşteptat o clipă. D-na Glaser s'a întors pe partea cealaltă.

Banditul a încercat să caute mai departe în sertar.

Alt sgomot. Femeea s'a trezit deabinelea şi a ridicat capul.

— „Dacă n'o omoram, ţipa", explică ucigaşul, calm, cu vocea seacă, antipatică.

„Dintr'un salt am fost cu mâinile în gâtul ei.

A început să geamă şi m'a apucat cu mâinile de guler.

Era destul de voinică.

Am apăsat cu degetul ăsta în beregată. N'a m'ai avut putere decât să-mi facă o sgârietură pe obraz. Atât. Intr'un minut şi jumătate era moartă.

Mi-era însă teamă că o să se trezească, dacă-i dădeam drumul.

De aceea când am văzut că nu mai mişcă, m'am dus la spălător, am luat un prosop şi i l-am înodat pe după gât.

Asta a fost tot.

N'am găsit decât 10 mii de lei, în toată casa.

După o jumătate de oră eram la Stoica acasă. I-am povestit nevesti-si ce-am făcut şi i-am dat partea ei de bani. Pe urmă ea mi-a turnat apă să mă spăl de sângele dela sgârâietura de pe faţă şi-am plecat".

Ivan îşi lasă mâinile în jos şi le întinde, îşi priveşte labele strânse în cătuşe şi aşteaptă într'o poziţie de „pe loc repaus" să se isprăvească şi asta.

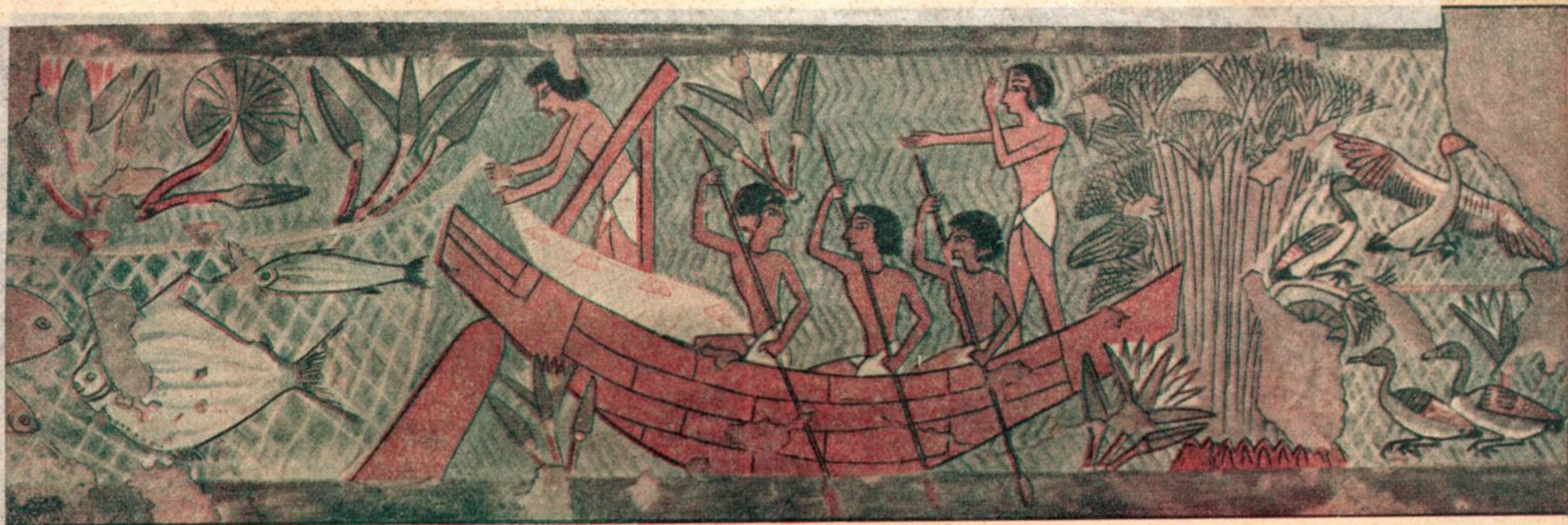
Aşteaptă cu un aer de nesţus cinism. Parc'ar spune:

— „Ce caraghioslâc!"

Mulţimea îl huiduieşte.

El se aşează calm, încercându-şi poziţia cea mai comodă, în ataşul motocicletei.

D. BAD.

In vechiul Egipt

ATHENAEUS, cronicar grec din secolul al treilea, născut în Egipt, scrie că Faraonul Nektneb porni cu războī împotriva lui Ochus, Regele Persiei în anul 340 a. Chr. şi fu învins. După obiceiul timpului, Ochus dădu împărătescului său captiv un festin şi observă că oaspele nu părea entuziasmat de mâncăruri. Faraonul îi spuse atunci că dacă avea să i se permită să trimită după unul din bucătarii săi, Ochus avea să afle motivul nemulţumirei sale. Persanul consimţi şi după ce mâncă din bucatele preparate de egiptean, spuse faraonului :

— „Ce nebun ai fost să părăseşti nişte mâncăruri ca acestea, spre a încerca să-mi cucereşti ţara".

Nu se poate spune dacă această poveste e sau nu adevărată; cert e însă că bucătăria egipteană era tot atât de faimoasă în antichitate, pe cât e de apreciată astăzi cea franceză. Originalele şi variatele lor menuuri sunt redate cu fidelitate de picturile murale din mormintele lor.

Aceste picturi au la bază nu dragostea de artă ci credinta că cele pictate aveau să devină reale, printr'un miracol oarecare şi că duplicatul spiritual „Ka" vieţuind în mormânt, avea să consume din ele.

Vasele, cupele, lingurile şi cuţitele, îşi au probabil originea tot în Egipt. Prima farfurie a fost o frunză; prima cupă a fost probabil coaja unei nuci de cocos, prima lingură o scoică şi primul cuţit o lamă de piatră, sau de scoică, ascuţită. Intr'o zi cineva descoperi că lutul putea fi frământat, dându-i-se forma unei cupe cu baza plată, ceeace era mult mai practic, căci nu se mai răsturna ca acele întrebuinţate până atunci, vărsând conţinutul. Secole dearândul se făcură astfel vase ce se uscau în soare. Şi iată că un negustor oarecare, napoindu-se dintr'o călătorie, găsi casa distrusă de un incendiu. Scotocind prin cenuşe, descoperi că focul făcuse vasele sale de lut mult mai tari şi mai durabile decât cele uscate la soare. Astfel luă probabil naştere întreaga artă a olăriei şi a ceramicei pe malurile Nilului.

Egiptean cărând lotuşi încărcaţi de seminţe coapte. Sus: O partidă de pescuit în lacurile Nilului

Egiptenii n'aveau furculiţe. Insăş Cleopatra mânca direct cu degetele. Un istoric observă că un bărbat putea lua cu mâinile o ciosvârtă de hienă şi să muşte din ea deadreptul, fapt pe care eticheta îl interzicea femeilor din clasele superioare ale societăţii Egiptului. Lor li se servia carnea tăiată gata pe farfurii.

Puţini ştiu că primul club al gastronomilor a fost fondat de Cleopatra. L-a intitulat *Amimetobioi* („oameni de viţă"). Acest club avea de scop să amuze pe Marc Antoniu şi oferia cele mai extraordinare mâncări: stridii şi scoici din îndepărtata Britanie, cocori din Melos, peşti din Marea Neagră, păuni din Samos, moruni din Rhodos, etc...

Cleopatra cheltuia averi pe aceste banchete, la care femeile erau servite de sclavi, a căror frumuseţe atingea perfecţia şi unde cele mai încântătoare fete ale împărăţiei umpleau cupele bărbaţilor.

Când s'a desgropat nu tocmai de mult, la Tel-el-Amarna casa lui Nekht, vizirul Faraonului Akhenaten, socrul lui Tutank-Amon, s'a găsit intactă sala de mâncare. Studiind-o şi comparând-o cu unele din frescele găsite în morminte, archeologii putură reconstitui un banchet al vechilor egipteni, cu 1300 de ani înaintea Cleopatrei.

Gazda şi soţia sa primiau oaspeţii ceremonios, la intrare. Femeile erau încununate cu flori şi li se punea în creştet un fel de piramidă în miniatură, lucrată dintr'un unguent parfumat semi-solid; acesta se prelingea în jos, pe gât, pe măsură ce se topia.

In sala de mâncare era o platformă de piatră perforată. Oaspeţii îşi scoteau sandalele şi luau loc pe aceasta, în timp ce sclavii le spălau picioarele. Apoi li se turna pe mâini apă, dintr'un ibric, deasupra unui bazin. Masa era în centrul încăperei, dar nu se aşezau în jurul ei, ci dealungul pereţilor şi erau serviţi de sclavi, purtând mâncările în coşuri de trestie strâns împletită, şi ceeace-i mai interesant, serviau vinurile mai proaste la început, în vase mici, care se schimbau cu altele mai mari, pe măsură ce vinul devenia mai bun.

Sclavi preparând brânză

Bucătăriile regale erau imense. Faraonul nu hrănia numai pe servii ce-l înconjurau, dar şi pe cei morţi, sub forma unor ofrande funerare.

Oaspeţii regali erau serviţi mai întâi cu varză roşie, susan, anason şi chimion, „hors d'oeuvres" care aveau de scop să producă sete.

Dansatori, acrobaţi, şi muzicanţi, amuzau pe comeseni în timp ce bucatele se succedau.

Le plăcea în special uleiul de castor, pe care-l întrebuinţau la salate şi la fripturi. Egiptenii moderni îl mai întrebuinţează încă la salată.

Mâncau seminţe de lotus şi frunzele proaspete ale aceste plante, crude sau gătite.

După fiecare fel, servii aduceau vase cu apă parfumată şi ştergare, pentruca oaspeţii să-şi spele mâinile de grăsime. După mâncăruri veniau prăjiturile făcute din nuci, struguri, fructe şi seminţe de tot felul. Nu se ştie dacă uzau de mirodenii la prepararea mâncărurilor. Lacurile şi mlaştinile dealungul Nilului erau pline de păsări.

Egiptenii le mâncau aproape pe toate, dela berze până la gâşte şi raţe sălbatece.

Păsărari legând păsările prinse, în cursa întinsă în mlaştină

Reproducem aci o frescă găsită într'un mormânt la Theba, reprezentând păsărari legând păsările, ce s'au prins în cursa întinsă într'una din mlaştinele ce mărginiau Nilul. Aceasta şi încă alte câteva, fac parte dintr'o serie de volume publicate de „Metropolitan Museum of Art" din New-York şi cuprind interesante reproducţii, ce oglindesc viaţa cotidiană a vechilor egipteni.

E. A.

Expoziţia internaţională a copilului

Pentru organizarea „Expoziţiei Internaţionale a Copilului" care va avea loc la Bucureşti în primăvara anului viitor, comitetul de Organizare al Expoziţiei, sub Patronajul M. S. Regina Maria şi Preşidenţia activă a A. S. R. Principesa Ileana, face un călduros apel către toate instituţiile oficiale, precum şi către preoţi, profesori şi toţi capii de familie din cuprinsul României, care ar putea da concursul lor în această împrejurare — să trimeată de **pe acum chiar**, pe adresa Comisariatului General al Expoziţiei, Str. Clemenceau 6 (fostă Corăbiei), tot ce poate însemna **expresie a liberei manifestări plastice a copiilor noştri** (până la vârsta de 14 ani). Bunăoară: desemne în creion sau cerneală, desemne în creioane colorate, pastele sau aquarelle; sculptură în ceară, lut şi alte materiale; aplicaţii decorative, precum şi orice fel de păpuşi, jucării, etc. etc.

Fireşte toate aceste obiecte vor trebui să reprezinte **nestingherit mentalitatea,** gustul şi idealul copilului respectiv. Ele vor fi deci lucrate numai din imboldul şi imaginaţia copilului **— şi cu propria lui mână — fără sugestia şi ajutorul manual al persoanelor mature.**

Orice obiect expediat în acest scop, va purta o etichetă cu: numele, pronumele şi vârsta copilului. Ocupaţiunea (profesiunea) părinţilor — precum şi Comuna şi Judeţul lor de reşedinţă.

Diverse menţiuni şi premii în bani vor fi acordate — în timpul expoziţiei — celor mai reuşite din exemplarele primite şi expuse.

Comitetul de Organizare mulţumeşte de pe acum tuturor acelor cari se vor grăbi a răspunde la apelul nostru şi cari vor contribui astfel, într'o măsură considerabilă, la reuşita **primei** expoziţii internaţionale a copilului, ce se organizează pe pământul României Mari.

Se apropie pacea lumii...

Şi ca dovadă Rusia sovietică a lansat, cu prilejul celei de a 14-a aniversare, 80 de tancuri noui. Maşinile infernale au fost construite din fondul „Răspunsul nostru lui Chamberlain" al soc. „Aviochim". Această societate numără 3.000.000 de membri.

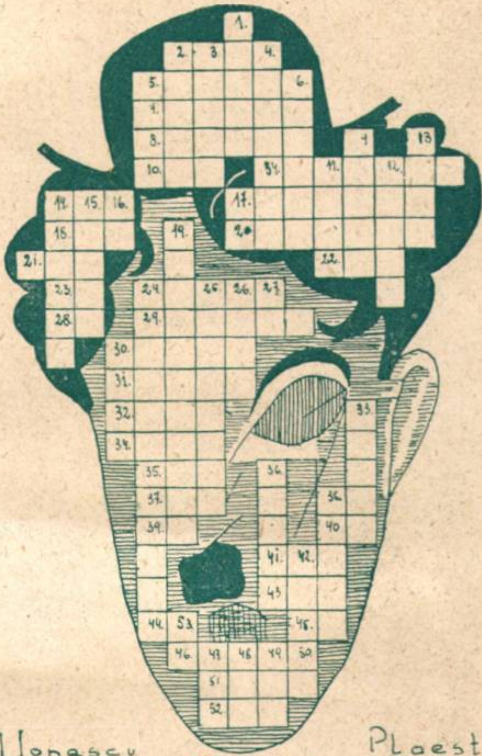

JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte încrucișate

puncte — de M. Ionescu-Quintus

Charlot.

M. Ionescu Quintus — Ploești

Orizontal: 2) Charlot, ca vagabond, când vedea vre-un gardist fugea ca de... 5) Obiect fără de care Charlot, nu joacă niciodată în filme. 7) Insule ale căror nume le poartă și marea care le înconjoară. 8) Spetează mijlocie la un smeu de hârtie. 10) Culoare la cărți ce taie și bate pe toate celelalte. 54) Cel mai reușit și totodată primul film sonor și vorbit al lui Harry Piel. 14) Goană după.... celebrul film a lui Charlot. 17) Cel versat în analiza matematicii. 18) Interjecție ce exprimă mirare, supărare sau familiaritate întrebuințată foarte des de turci. 20) Charlot în rolul vagabondului din „Luminile Orașului" era atât de murdar încât... 21) Ce ar deveni Marea Caspică dacă ar mai primi apă dela fluviu. 22) Cămașe țărănească ce nu se pomenește în patria lui Charlot. 23) Primește. 28) Ființă superioară din care face parte și Charlot. 24) Cunoaștem cu deplină cunoștință. 29) Unul dintre cele mai frumoase filme ale lui Charlot. 30 Snoavă (în Mușcel). 31) Prietenul lui Charlot în filmul „Luminile Orașului" făcea parte din... orașului. 32) Conjucție ce exprimă o condiție sau îndoială. 34) Acum și pururea și în vecii-vecilor... 35) Lovesc cu putere. 37) Un fel de balaur ce stârnește vântul sau furtunile (în Oltenia). 38) Pană de despicat lemne (mold.). 39) Pronume. 40) Divinitate egipteană. 41) Personagiu biblic în timpul căruia nu se știa de Charlot. 42) Ion. 43) Supranumele unui demn adversar al lui Charlot la noi. 44) Instrument muzical înghițit de Charlot în „Luminile Orașului" și care i-a dat mult de lucru 45) Charlot... după vânzarea de flori. 46) Floare vândută de prietena lui Charlot în „Luminile Orașului".

Vertical: 1) Șnur de bumbac pus într'un lichid inflamabil din care se fac lumânări acoperite cu ceară. 2) Sufletul lui Charlot a rămas... văzând răceala cu care l-a întâmpinat fosta lui prietenă. 3) Charlot este un... în comedie (fig.). 4) Unul din cele patru triburi care populară Grecia primitivă și care emigrară apoi în Asia Mică. 5) Femee bătrână. 6) Când nu este bine proectat filmul este... 9) Pom de înălțimea lui Charlot din familia rozateelor originar din Asia. 11) Pământul unde Charlot căuta aur în filmul „Goana după aur") era plin de... viață. 12) Cel ce stă în anticamera suveranilor, miniștrilor, etc. spre a introduce persoanele ce primesc. 13) Nume de femee. 14) Părul lui Charlot parcă ar fi de... (fig.). 15) Mă duceam într'un loc mai înalt. 16) Notă muzicală. 17) Posed. 19) Cum sunt mustățile lui Charlot. 24) Prin ce s'a făcut celebru Charlot? 25) Care se irită ușor (femenin). 26) Pentru... vorbă Charlot se asvârlea prin foc. 27) Strigătul taurului (popular). 30) A se da cu totul la ceva. 33) Pe ce se culca Charlot înainte de a se fi imprietenit cu acel bogătaș? 36)... după aur. 38) Cum este Charlot în filme? 42) „Luminile Orasului" este o capo d'.. a lui Charlot. 53) Interjecție ce exprimă o durere mai ales sufletească, spusă de multe ori de Charlot când se gândea că prietena lui nu-l iubeste. 47) Fluviu în Bulgaria. 48) Casă de filme. 49) Douglas Fairbanks, Buster Keaton, Charlie Chaplin... sunt celebrități ai casei United Artists.

Deslegătorii jocurilor din No. 229-230

S. și M. Breiman (Drochia-30), Chicoș Constantin (Bârlad-30), Antonia Zaborowschi (București-20), Bică Pisoșchi (Craiova-30), Zummer Ioseph (Focșani-30), Doia Ionescu (g. Filaret-30), Nicolae Petrescu (Caracal-10), Costel Dumitrescu (C. Lung-Muscel-30), Gh. N. Stănescu (Buzău-30), Mady și Jeana Rocoș (Craiova-30), Ion Rășină (Tg. Jiu-30), Rică Măcărăscu (Câmpina-30), Mugurel Hragon (București-30), Victor Dumitrescu (București-30), Ioan Neagoe (C. Lung-Muscel-10), Nicu C. Slavu-Sfinx (Câmpina-20), Șt. Gh. Ștefănescu (Pitești-30), Stan C. Gheorghe (Buc.-10), Tina Colonel Eftimiu (Bazargic-20), Marusca Dercaci (Sulița-Nouă-Basarabia-10), Al. Dobrinescu (Bârlad-10), Jean D. Policela (Alba Iulia-10), Margueritte Giurescu (Buc.-10), Fănel D. Teodosiu (T. Măgurele-10), Gh. Tomulescu (Bratia-Argeș-10), Bardertean Aurora (Buc.-10), Didy și Virgiliu Popescu (Buc.-10), Simon G. Culică (Galați-10), Gh. Gh. Nichiforescu (Botoșani-10), A. de Paolo (București-10), Georgette Chiriac (Bârlad-10), Puiu Al. Georgiade (Buc.-10), Egon A. Iahoda (Buc.-10), Amelia I. Georgiade (Buc.-10), Sophie Herșcovici (Tg. Ocna-10), Mauriciu Herșcovici (Tg. Ocna-10), Elișievici Tr. Dan (Buc.-10), Marioara Pahonțu (Noua-Suliță-Basarabia-10), Ștefan Vasiliu (Rădăuți-10), Marioara Mateescu (R. Vâlcea-30), Hananel Salvatore (Constanța-10), Aurelia căp. Bota (Timișoara-10), Nicu K. Ionescu (Ghirdoveni-Prahova-10), Ingrid Comenitza (Galați-10), Aurel Pelimon (Galați-10), Alexe Al. Benigal (Brașov-10), I Dodon (Iași-10), Aurel Moldovan (Bistrița-10), Virgil Grigoriu (Brașov-10), Tully Grünberg (Buc.-10), Paula Sternbach (Buc-10), Gh. D. Stănescu (Buc.-10), Mircea Vidrighinescu (Bârlad-10), Ovidius Idriceanu-Igrov (Bârlad-10), Zoe căpitan Stoicescu (R. Vâlcii-10), Sigmund Boniowschi (Câmpina-10), Duduia Margareta dela Arad (Arad-10), Marinel Sârbulescu (Buc.-10), Florentina Lt. Popa Radu (R. Vâlcii-10), Fănel Delaturnu (T. Măgurele-10), Lucreția Nestor (Galați-10), Nicu Georgescu (Focșani-10), Virgil Petrescu (Mehedinți-10).

(Continuarea în nr. viitor).

Deslegătorii jocurilor din No. 227-228 (continuare)

Virgil Grigoriu (Brașov-60), Nicu Georgescu (Focșani-20), Virgil Petrescu (Mehedinți-60).

Alba Iulia: Jean D. Policolla (60).

Bârlad: Ovidiu Idriceanu (60), Ștefănescu P. (60), A. Dobrinescu (60). D-ra Georgette Chiriac (40), Chicoș Const. (40).

București: Marioara Popa (60), Fănel Delaturnu (60), Gh Diamandescu student (60), Dida Rădulescu (40), Sigmund Boniovschi (60), Ionel Russu (40), Ioan Barbieri și Sorescu (40), Al. Schatz (40), D-ra Sofia Dumitrescu (40). Eugen Chirovici (40), Mircea Iosif (40), Elena Ștefănescu (30), Gh. D. Stănescu (60), Amelie I. Georgiade (60), Egon Iahoda (60).

Buzău: Eleva Cristea (10), Lyonel D'Ally (40).

Caransebeș: Tanko Iosif (40).

Craiova: Mady și Jeana Rocoș (60).

Focșani: Lt. Nic. Georgescu (40).

Galați: Ingrid Camenitza (40).

Iași: Gusty Fenerstein (60), Antoinette Botez (50).

Ploești: M. Stăncescu (60).

Rădăuți: Șt. Vasiliu (60).

R. Vâlcii: Mișu Constantinescu (40), Marioara Mateescu (60).

Sulița-Nouă: Ionel Katz (40),

Tg. Ocna: Mauriciu Herșcovici (20), Sophie Herscovici (20).

Tighina: Igor Hamaritov (60).

Timișoara: Aurelia Căpitan Bota (60).

Todireni-Botoșani: avocat I. C. Petrovici (50).

T. Măgurele: Maniu A. Iliescu (20).

T. Severin: Vasile Gh. Bratoloveanu (60).

Oradea Mare: Nistor Ioan (60).

Premiații jocurilor din numerele 227-228

Prin tragerea la sorți, premiile s'au distribuit în modul următor:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar, d-lui **V. Gh. Periețeanu**, elev, Alba-Iulia.

PREMIUL II: **Câte un apart de radio** cu galenă, d-lui **Virgil Grigoriu**-Brașov; **Igor Hamaritov**-Tighina.

PREMIUL III: **Câte un volum** din Ed. Adevărul, **Lucreția Nestor**-Galați; **Sublocot. Ionescu Gh.**-Loco; **Elena Dumitrescu-Caracal; Varga Rogy**-Brașov.

N. B. — D-nii deslegători sunt rugați să-și trimită de urgență adresele pe care doresc să primească premiile.

R.

Nouile noastre premii

Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 231 și 232 se primesc timp de două săptămâni dela apariția primului număr, adică până Marți, orele 6 seara.

Tragerile vor fi bilunare.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporțional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;

PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoțite de cuponul respectiv, purtând mențiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea șanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

No. 232

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.
Prețul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

REALITATEA
ilustrată

VOIOȘIE SPORTIVA

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL V. — Nr. 233 SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ" 16 IULIE 1931

REALITATEA ilustrată

DOMINO PE PLAJA

PREȚUL 10 LEI

O BRIZĂ uşoară încreţia oglinda verde a marelui lac Swai. In zare, se ridicau maiestoase, câteva sute de metri deasupra nivelului apei, piramidele lui Tullu-Gudda. Pe coasta de sud se amestecau culorile albe şi trandafirii ale miilor de flaminge cari îşi mişcau gâturile lor arcuite, delicate, şi elegante pentru a-şi pescui hrana matinală.

Pe coasta nordică, ca o panglică albă care se întinde kilometri întregi dealungul coastei; mii de pelicani îşi vânturau guşile lor antipatice. Câţi crapi sau alţi peştişori n'au dispărut în pungile lor nesăturate?

Nu departe de o insulă stâncoasă se bălăciau sute de hipopotami ,ţinându-şi cu toţii capetele lor masive îndreptate în aceeaş direcţie. Ochii lor mici priviau curioşi păsările acelea albe, gigantice, care alunecau pe apă.

Prima corabie abisiniană, pe care au văzut-o aceste ape, era corabia noastră. Nu era „Made in Germany" ci confecţionată dintr'un trunchiu de copac, cam de 5 metri lungime, scobită, ca o cutie.

Indigenii Arussi-Galla spuneau despre această minune:

— „Frendji şi-au pus cortul pe apă". Sălbatecii aceştia nu cunoşteau decât „quanqua"-ul lor, un fel de barcă din trestie de papirus, care pluteşte uşor, ca o bucată de plută.

Prin ce putere misterioasă se mişca nava noastră cu pânze, era pentru ei o enigmă. Noroc, că nu-şi băteau prea mult capul cu astfel de întrebări. Pentru ei:

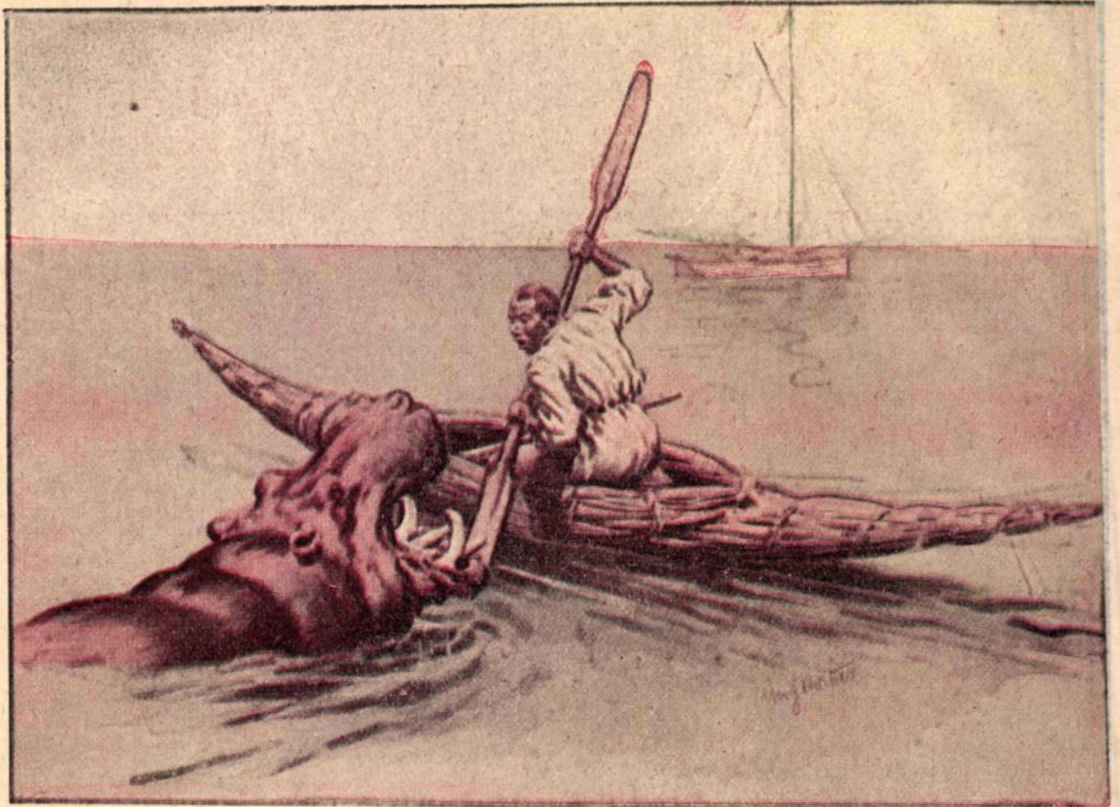
, Frendji, poate tot!"

Cred că nici un amiral n'a fost mai mândru pe crucişătorul său, ca noi pe barca noastră cu pânze. Şi într'adevăr puteam fi, deoarece în marina abisiniană eram seniorii technicii navale — eu şi prietenul meu Richert.

Willy Richert, „inginerul" meu era un adevărat capitol de roman senzaţional: Era un june de 19 ani, fost marinar; dornic de aventuri, a dezertat de pe bordul unui vas comercial, când acesta se afla în portul Djibuti. Numai cu o puşcă de alice şi un cuţit a cutreerat el pustiul din Dankali, Somalia până ce a ajuns la ferma mea de struţi, în pustiul abisinian.

Nu mai bătea vântul. Călătoria deveni aproape imposibilă. Razele soarelui tropic ne ardeau puternic. Trei vulturi de mare se rotiau deasupra capului nostru.

(Continuare în pag. 6-a)

— „Atenţie!!" strigai eu neprevăzătorului

Bătrânul hipopotam se ridicase pe picioarele dinnapoi, ca o masă uriaşă de grăsime!

Sgomotul unei împuşcături spintecă tăcerea.

UN MILIGRAM DE MOARTE

DOCTORUL HARWARD dela Scotland-Yard răsfoia plictisit ziarele de dimineaţă. Nici un caz, pe care detectivul să nu-l fi cunoscut, nici o lovitură mai originală, de care s'ar fi putut ocupa cineva serios.

Aceeaş pletoră de borfaşi, de pungaşi de buzunare, de pikpokeţi ai mahalalelor şi gărilor, aceleaşi crime de duzină, pentru un portofel, o insultă sau o femee, aceleaşi răpiri şi atentate idioate cu bombe, pentru motive identice.

Harward căscă plictisit. Căuta de multă vreme un caz special, pus la cale cu multă logică şi mai ales cu mult rafinament, la a cărui deslegare să se depună în egală măsură, aceleaşi două elemente.

Deodată ochii lui căzură pe anunţul de deces al baronesei de Tann. Harward se înduioşă. Intâlnise de multe ori pe tânăra femee, în compania soţului său, în societate şi la baluri. A fost desigur o căsnicie fericită. Cei doi soţi nu se jenau să arate nici în cele mai deschise localuri, cât erau de îndrăgostiţi. Bietul baron!!!... Il urmăria desigur un ghinion fantastic, căci aceasta era a treia soţie... Sau poate...

Doctorul Harward se rezemă în spătarul scaunului său, privind în gol, prin fereastra deschisă, în timp ce vârful creionului său aluneca nervos pe sugativa verde a mapei de pe birou.

Aci nu era lucru curat.

Baronul de Tann locuia de doisprezece ani la Londra. Originar din ţările baltice, se refugiase din cauza revoluţiei ruseşti, în metropola engleză. Aci se căsătorise de trei ori, cu femei frumoase, bogate, sănătoase. Şi toate trei muriseră.

— „Să vă pun la dispoziţie pe Blue Jim", zise funcţionarul. „Chiar aseară l-am arestat".

La mijloc era desigur lucrul unei mâini nevăzute. Cine? Soţul? Poate...

Doctorul Harward sună să i se aducă cazierul secret al baronului Tann.

Dosarul nu trăda nimic compromiţător. Referinţele poliţiei secrete erau cât se poate de bune ,deoarece baronul nu suferise nici o condamnare juridică şi nu se făcuse vinovat de nici o contravenţie.

Doctorul Harward, intenţiona tocmai să închidă dosarul, când o informaţie complimentară îi atrase atenţia.

„Nu posedă avere imobiliară sau lichidă. A închiriat un „safe" la London Bank unde are depuse vechi bijuterii familiare."

Doctorul Harward rămase gânditor. O întrebare îi răscolia creerul. Din ce venituri trăia atunci baronul Tann? Fişa nu dădea nici o indicaţie. Chemă pe unul din agenţii săi secreţi, şi-l interogă asupra veniturilor baronului. Destăinuirile acestuia îl făcură să bănuiască, că în viaţa lui Tann exista totuş o enigmă.

Păstrându-şi bijuteriile intacte, după moartea primei sale soţii, moştenise o avere destul de frumuşică; dela a doua şi a treia soţie, deasemenea. Trăia deci din venitul acestor moşteniri. Să-şi fi asasinat el pe aceste femei? Răspunsul era cât se poate de dificil şi de riscat. Tann nu dăduse niciodată ocazia să se vorbiască de vreo neînţelegere între el şi vreuna din soţiile sale. Toată lumea compătimea pe acest om, care părea a fi un bărbat model şi poate tocmai din acest motiv. atât de nefericit în căsnicie.

Doctorul Harward, se gândia la aceste chestiuni răsfoind actele de deces a celor trei soţii. Nici unul din documente nu i s'a părut suspect. Toate erau iscălite de medici legişti, a căror moralitate era indiscutabilă. O coincidenţă însă îl surprinse. Prima soţie muri după doi ani de convieţuire, în urma unui atac de inimă. A doua soţie, fiica unui director de bancă, decedă şi ea exact după doi ani de căsnicie, în urma unei boli de cord. A treia soţie decedată, după acelaş interval, în urma unui atac de inimă.

O atmosferă de mister încă nepătruns, se desprindea par'că din acele documente ale cazierului. Toate soţiile muriseră după 2 ani, şi în urma unei boli de inimă.

Doctorul Harward se decise să observe mai deaproape purtarea baronului Tann.

Trecură patru luni dela

această dată. Rămas văduv, baronul curta în mod asiduu pe celebra artistă Concha Albini. High-Life-ul londonez urmăria cu mult interes această idilă, care se petrecea într'o viaţă intensă de petreceri, în cele mai luxoase localuri.

Intr'una din seri, doctorul Harward asistă la un fastuos banchet dat în onoarea graţioasei artiste Albini, care-şi sărbătoria unul din succesele ei cinematografice în urma căruia veniturile i se ridicaseră considerabil, consacrând-o astfel implicit între marile vedete ale ecranului.

Cu această ocazie baronul de Tann anunţă prietenilor şi amicilor săi logodna sa cu frumoasa artistă, pecetluind acest act important al vieţii sale printr'un preţios cadou pe care i-l oferi Conchei la prima cupă de şampanie.

Era un ametist montat în platină. Piatra era cât o jumătate de nucă. Doctorul Harward, rămase foarte surprins, privind această bijuterie. Işi reaminti că în dese rânduri observase aceeaş bijuterie şi la celelalte soţii ale baronului. Toate trei avuseră comun doar numele şi bijuteria.

Cu o intuiţie specific poliţienească, doctorul Harward conchise că misterioasa piatră conţinea enigma asasinării celor trei femei.

Se duse imediat la Scotland-Yard şi chemă pe unul din secretarii săi particulari:

— „Dragă Billy, cred că sunt pe urma unor fioroase şi rafinate asasinări. Am nevoie de un pick-pocket abil care să-mi procure o bijuterie".

— „Ţi-l voiu da pe Blue Jim".

Agentul telefonă imediat închisorii preventive, să se trimeată individul Blue Jim la cabinetul inspectorului Harward.

— „Jim, îţi propun o afacere", întâmpină doctorul Harward pe Jim, abia intrat în cabinetul său.

— „Ştiţi domnule doctor, spuse gentlemanul cambrioleur, că nu-mi prea place să fac afaceri cu poliţia, de data aceasta voiu face însă un compromis, cu propriile mele principii".

— „Bine, Jimm. Preţul este gratificarea condamnării tale, care îmi pare că va fi de 6 luni, închisoare. Ştii prea bine că acesta e tariful infracţiilor tale".

— „Sunt de acord domnule doctor, spuneţi-mi vă rog, de ce este vorba".

— „Am nevoe de o bijuterie, pe care trebue să mi-o procuri în 24 de ore. Dacă ai nevoie îţi vom da concursul nostru".

— „Ertaţi-mă domnule dar concursul poliţiei nu poate decât să stingherească succesul afacerii noastre".

Râzând, doctorul Harward îi spuse că are nevoie de bijuteria pe care o oferise baronul Tann artistei Concha Albini.

După aceste dispoziţiuni, doctorul Harward se înapoiă la banchetul baronului.

* * *

A doua zi pe la amiază un necunoscut se prezentă la Prefectura de Poliţie şi depuse un pachet pentru doctorul Harward. Pachetul a fost imediat înmânat inspectorului.

Doctorul Harward pipăi bănuitor pacheţelul îl deschise încet, temându-se de o surpriză neplăcută. Desfăcându-l figura i se lumină deodată. Cu un gest de jubilare, ridică la înălţimea ochilor pandantivul de ametist, pe care Blue Jimm îl şi furase Conchiei. Il examină cu minuţiozitate şi negăsind nimic suspect, se duse în laboratorul chimic, ca să-l supună unor analize amănunţite.

Trecură două zile în care doctorul Harward examinase continuu misterioasa bijuterie fără să găsească ceva, care să-i dea o cât de mică siguranţă. In acest timp, baronul Tann alarmat de dispariţia bijuteriei reclamă poliţiei şi făcu apel la toată sagacitatea inspectorului, promiţând chiar un premiu pentru găsirea infractorului.

Inspectorul Harward era foarte demoralizat. Ajuns la concluzia că bănuielile sale nu erau fundate şi se prezentă a doua zi în persoană baronului Tann, înmânându-i bijuteria. La vederea acesteia, Tann nu ştiu cum să-şi manifeste bucuria faţă de inspectorul de poliţie şi drept recompensă îi iscăli un cek, în valoare dublă, a sumei pe care o făgăduise.

Doctorul Harward se despărţi de baron cu o atitudine foarte rezervată. Incercarea lui eşuase. Firul enigmei se împletia din ce în ce mai mult. Cu toate acestea, obsesia revenia, ideea că această bijuterie misterioasă provocase moartea celorlalte soţii, îl persecuta, în ciuda lipselor de dovezi.

* * *

Trecu aproape un an de zile dela aceste evenimente. Baronul de Tann se căsătorise cu celebra vedetă şi căsnicia lor urma un ritm plin de armonie. Nici o umbră nu se abătuse asupra acestei perfecte comuniuni.

Inspectorul de poliţie urmăria ca deobiceiu, jurnalele, căutând faptele sau evenimentele senzaţionale, petrecute în cursul nopţii. Un mic anunţ îl făcu să tresară.

Casa de filme la care fusese angajată Concha Albini, anunţa că în urma unui atac de inimă al acestei, turnarea filmului început cu celebra vedetă, trebuia să fie întreruptă, până ce-şi va restabili sănătatea.

Concha Albini fusese internată într'un sanatoriu. Doctorul Harward, se hotărî s'o viziteze.

Către seară plecă la sanatoriu. Fu introdus în camera pacientei. Perdelele grele ale camerei erau trase, Concha culcată în pat, cu faţa palidă, era aproape în întregime acoperită de o cuvertură albă. Pe măsuţa de noapte, o veilleuză îşi împrăştia timid razele pe faţa şi pe pieptul alb al artistei. Bijuteria, căpătată drept dar de logodnă, marca pe pieptul ei o pată roşie ca o rană tămăduită, dar incomplect cicatrizată.

Doctorul Harward, se apropiă de ea şi vru să-i vorbească. In acest moment, lampa se stinse. Probabil un deranjament la uzină.

Poliţistul, avu un moment de nehotărîre, neştiind dacă trebue să cheme pe cineva, sau să ţină tovărăşie pacientei, până se va aprinde lampa. Deodată o licărire ca a unui ceasornic cu cadranul de fosfor îi atrase atenţia. Bijuteria era aceea care emitea aceste raze. Intr'o clipă, întreaga enigmă a morţii celor trei femei, se elucidă în mintea poliţistului şi fără a mai pierde nici o clipă, se repezi la Concha şi-i smulse bijuteria dela gât.

Sinistra podoabă conţinea radium un singur miligram, care producea un efect dezastruos asupra organismului acelora care-l purtau, distrugând organele din apropiere, printr'o continuă radiaţie, asemenea unei gradate otrăviri cu arsenic.

Doctorul Harward fără a spune vreun cuvânt eşi din odaie şi chemă la telefon casa baronului Tann. Acesta, crezând că e vorba de un nou atac de inimă al soţiei sale, de o stare gravă — care-i va da însfârşit posibilitatea să intre în posesiunea unor noui moşteniri, se prezentă imediat la sanatoriu.

In clipa în care descinse din limuzină, doi agenţi secreţi se prezintară politicos, îi cerură să se legitimeze şi cu aceiaşi curtenie îi puseră cătuşele de mâini. Baronul de Tann nu opuse nici o rezistenţă.

Doctorul Harward, apăru şi el în pragul uşei şi salutându-l ironic, îi ceru permisiunea să-l întovărăşească la poliţie.

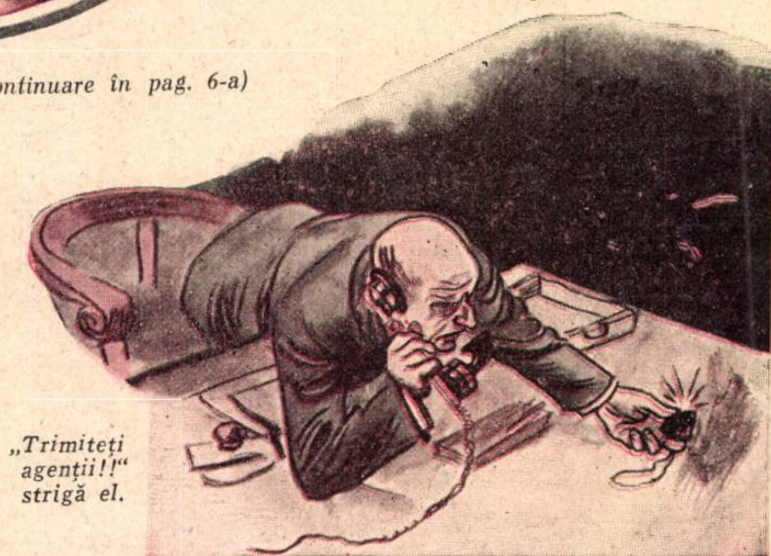
Inspectorul Harward introduse pe baronul Tann în cabinetul sau particular, dela Scotland-Yard.

— „Nu'nţeleg pentru care motiv m'aţi arestat domnule Harward", încercă baronul să protesteze.

— „Contez pe inteligenţa dv., şi şi cred că nu veţi încerca să vă îngreunaţi situaţia prin protestări inutile.

St.: *Concha Albini începu să aibe ameţeli, să sufere, astfel că turnarea filmului a fost întreruptă*

(Continuare în pag. 6-a)

„Trimiteţi agenţii!!" strigă el.